

Tiểu Nguyệt Nha

EDIT
SIMI

KHƯƠNG
CHI
NGU

Mục lục

Chương 1: Cô Gái Nhỏ Xinh Đẹp

Chương 2: Đưa Cô Về Nhà

Chương 3: Tôi Sợ Cậu Bị Ướt

Chương 4: Nhìn Lén Trần Dạng

Chương 5: Sao Không Tiếp Tục Nhìn?

Chương 6: Học Sinh Được Tài Trợ

Chương 7: Cậu Biến Thái

Chương 8: Cầu Xin Cậu

Chương 9: Sao Cậu Khóc?

Chương 10: Nhạc Nha, Em Đem Trả Bài Thi Cho Trần Dạng Đi

Chương 11: Tặng Cho Cậu

Chương 12: Tôi Là Trần Dạng

Chương 13: Bị Thương Chảy Máu

Chương 14: Ôm Ôm Hôn Hôn Một Cái Mới Đứng Dậy Được

Chương 15: Nhìn Lén Bị Phát Hiện

Chương 16: Đổi Giọng Gọi Chị Dâu

Chương 17: Bảo Bối, Bảo Bối Của Anh

TIỂU NGUYỆT NHA

Khương Chi Ngự
dtv-ebook.com

Chương 1: Cô Gái Nhỏ Xinh Đẹp

Edit: Simi

Lúc cuộc thi môn Ngữ văn kết thúc, bầu trời bên ngoài cũng vẫn vũ mây đen, như đang báo hiệu cơn mưa đang tới.

Trên hành lang ừa ra những học sinh thả lỏng sau buổi thi, tốp năm tốp ba tụ tập lại nói chuyện phiếm, bàn về cuộc thi, hoặc tò mò về những tin bất quải.

"Lớp bên cạnh có người bị bắt gian lận đó, dùng một phát là bị bắt luôn, gan thật đó."

"Thật hả? Vậy chắc bài thi đó bị 0 điểm rồi."

"Đương nhiên, ở trước mặt giáo viên mà còn dám gian lận, nghe nói giám thị là chủ nhiệm của lớp đó luôn, tớ đoán chắc là thầy ấy tức muốn chết rồi..."

Nhạc Nha ôm bình nước đi qua, nghe được vài câu thảo luận to nhỏ đó.

Mỗi giây mỗi phút sau khi lên 12 đều được các giáo viên kiểm soát chặt chẽ, ngay cả lễ Quốc Khánh ngày mai cũng chỉ được nghỉ ba ngày, cho dù học sinh có phàn nàn cũng vô dụng.

Hôm nay là ngày thi tháng cuối tháng chín, cũng là cuộc thi cuối cùng tại trường học này.

Nhạc Nha đi đến phòng đun nước, nghĩ về kế hoạch kiến thiết trường học

Nhất Trung, sau lễ Quốc Khánh họ sẽ chuyển đến khu học mới, tương lai sẽ học ở đó một năm.

Cô cũng chưa đến xem khu học mới, cũng không biết nó như thế nào.

Rót đầy bình nước, Nhạc Nha xoay người định về lớp thì bị một nữ sinh tóc ngắn chặn đường, ngăn cản cô ra khỏi phòng đun nước.

Nhạc Nha nhớ cô bạn này ngồi ở đằng sau mình trong lần thi này, cũng không biết cô ấy muốn gì, "Có chuyện gì không?"

Nữ sinh tóc ngắn cười hì hì: "Nghe nói cậu học giỏi lắm, đến lúc thi Toán, nhờ cậu cho tôi chép bài thi của cậu chứ sao."

Bởi vì là cuộc thi tháng đầu tiên được tổ chức sau khi khai giảng, nên chỗ ngồi và phòng thi xáo trộn với nhau, học sinh giỏi với học sinh kém cũng được trộn lẫn.

Nhạc Nha chậm chạp nhắc nhở: "Trường không... không cho phép gian lận."

Tác phong quản lý của Nhất Trung rất nghiêm khắc, gian lận bị bắt sẽ thông báo cho toàn bộ trường học, bài kiểm tra sẽ đánh 0 điểm, vừa nãy chuyện mấy học sinh bàn tán cũng là kết quả này, không hề được nhân nhượng mà có số điểm khác.

Nữ sinh tóc ngắn dụ dỗ nói: "Cậu không nói, tôi không nói thì có ai biết đâu, cậu cứ mở bài thi ra để tôi xem vài lần là được, đơn giản mà."

Thấy vẻ mặt Nhạc Nha có chút mờ mịt, cô ta bực bội: "Tôi nói chuyện với cậu đó, cậu không nghe thấy hả?"

Cô ta với tay ra như muốn chạm vào lỗ tai của Nhạc Nha.

Nhạc Nha vô thức che lỗ tai lại, từ nhỏ cô đã có chút trở ngại về thính lực, nhất định phải mang máy trợ thính mới có thể nghe rõ âm thanh, nếu không sẽ mơ hồ không rõ.

Bên ngoài lỗ tai trắng muốt mượt mà đeo một cái máy trợ thính, ẩn giấu sau mái tóc đen nhánh, chỉ lộ ra vành tai nhỏ nhỏ xinh xinh.

Không những hài hòa, mà còn rất đẹp.

Tiếng chuông thông báo cuộc thi tiếp theo vang lên.

Nữ sinh tóc ngắn cũng không muốn trì hoãn thời gian, trong mắt hiện lên một tia không vui, trước khi đi còn vút lại một câu: "Được rồi, quyết định vậy đi nha."

Nhạc Nha nghĩ nghĩ, rồi cũng đi theo trở về phòng thi.

Giáo viên giám thị phòng thi là thầy dạy toán của lớp cô, lần này đề thi tháng không khó, cô nhanh chóng giải đến bài toán cuối cùng.

Đúng lúc này, ghế của Nhạc Nha bị đá một cái, nữ sinh đằng sau nhỏ giọng nói: "Mở bài thi ra cho tôi nhìn chút."

Nhạc Nha không muốn, nhích ghế lên trước một chút.

Nữ sinh tóc ngắn không ngờ con nhóc này điếc đặc như vậy, lại đập một cái vào ghế, hạ giọng nói: "Cho tôi xem coi."

Nhạc Nha che kín bài thi, lắc đầu không lên tiếng.

Động tĩnh của nữ sinh tóc ngắn quá lớn, thầy dạy toán nghe thấy liền lớn giọng: "Em học sinh ngồi hàng ba ghế thứ năm, em mới vừa làm gì đó?"

Ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng đều xoay lại nhìn, nữ sinh tóc

ngắn thoáng đỏ mặt, đứng lên phủ nhận: "Em không làm gì hết."

Thầy dạy toán tận mắt nhìn thấy, sao có thể chỉ nghe lời giải thích đó rồi cho qua, nói thẳng: "Đến phòng làm việc của tôi ngay."

Lúc Nhạc Nha đứng dậy, nữ sinh tóc ngắn hung hăng trừng mắt nhìn cô, lên tiếng cảnh cáo: "Nói chuyện cho cẩn thận đó."

Hai người các cô cùng đến văn phòng của giáo viên.

Bất quá vì Nhạc Nha không hề cho người khác xem bài, còn đối phương lại cường từ đoạt lý [1]: "Em không có gian lận, không tin thầy nhìn bài thi của em đi, giấy trắng mà."

[1] xuất phát từ Tam Quốc diễn nghĩa, ý nói không có lý cũng thành có lý.

Thầy dạy toán họ Chu tức đến mức không nói nổi.

Thầy trực tiếp gọi cho chủ nhiệm lớp của nữ sinh đó, cương quyết yêu cầu chủ nhiệm lớp của nữ sinh đó phải cho thầy một đáp án.

Cuối cùng chủ nhiệm lớp cũng đưa nữ sinh tóc ngắn về lớp để giáo huấn.

Thời tiết đã mát mẻ hơn, trong văn phòng của giáo viên không mở điều hòa, quạt trần trên đỉnh đầu mở số thấp cứ từ từ quay.

Bọn họ đi rồi, thầy Chu liền ôn hòa nói: "Nhạc Nha, về sau em đừng có tiếp xúc với nữ sinh đó, có việc gì thì nói cho thầy biết là được."

Trường Nhất Trung là trường học uy tín, lâu năm nhất Giang Thành, với cơ sở vật chất tốt và giáo viên giỏi, cơ hồ mỗi gia đình đều muốn nhồi nhét con em mình vào học tại trường này.

Thành tích của Nhạc Nha ưu tú, được tuyển thẳng từ trường cấp hai.

Lúc thầy Chu tiếp nhận lớp còn lo sợ con của kẻ có tiền thì tính tình cũng sẽ khác biệt, không ngờ cô không chỉ lớn lên trắng nõn, tính cách cũng điềm đạm, dịu dàng, nhu thuận, nhìn là biết ngay từ nhỏ đã được giáo dục rất tốt.

Cô đi học sớm, so với các bạn cùng lớp đều nhỏ hơn một tuổi, cho nên thầy một mực nhắc nhở các học sinh trong lớp, không được khi dễ cô gái nhỏ.

Thầy Chu không ngờ nữ sinh lớp bên ngoài lại to gan như vậy.

Nhạc Nha cũng không phải là lần đầu tiên đến văn phòng của giáo viên, thầy cô hiện tại có mặt trong văn phòng cơ bản đều dạy lớp cô, nên tất cả đều biết cô.

Nhạc Nha ngoan ngoãn, khéo léo đáp lời: "Dạ."

Thầy Chu nói: "Em về lớp trước đi, cứ bỏ chuyện này qua một bên, chuẩn bị thật tốt cho buổi thi kế tiếp, tranh thủ phấn đấu thêm một bước nữa."

Nhạc Nha gật đầu, "Cám ơn thầy."

Cô không hề lo lắng chút nào về chuyện này, dù sao thì bản thân cũng chẳng làm gì, hơn nữa thầy và những người khác đều có thể làm chứng cho cô.

*

Bởi vì giáo viên chú ý chặt chẽ hơn, nên cuộc thi buổi chiều diễn ra rất yên bình.

Nhạc Nha dọn dẹp mấy thứ trên bàn xong, chưa ra khỏi lớp mà đã nghe thấy giọng nói cực lớn của hai nữ sinh sau lưng.

"Con nhỏ điếc nhìn y như bạch liên hoa, muốn xem bài thi có một chút mà

cũng bị giáo viên cảnh cáo, cảnh cáo cái rắm á, tớ cũng có chép đâu."

"Thanh cao có ăn được không, dù học giỏi, được giáo viên yêu thích thì cũng làm được gì, không phải chỉ là một kẻ tàn tật à, còn bị điếc nữa chứ, ha ha ha ha."

Nữ sinh tóc ngắn gương cao giọng nói: "Cậu nói đúng lắm."

Một nữ sinh khác nói xoáy: "Cũng không thể nói vậy được, ba của người ta cúng cho trường một dãy phòng học, kẻ có tiền, tại mình có vốn liếng này sao?"

Năm đó Nhạc Nha nhập học, khu dạy học mới là do ba của cô quyên tiền xây dựng.

Cô mím môi, liếc qua chỗ mấy nữ sinh đó, làm bộ như không nghe thấy, ôm sách vở ra khỏi trường.

Hai nữ sinh kia đứng yên tại chỗ, nghiêng răng nghiêng lợi.

Nhạc Nha trở lại lớp 1.

Bên ngoài trời đang mưa, trên hành lang đứng đầy những học sinh đang lo lắng, tiếng thét chói tai vang lên chúc mừng sau hôm nay chính là kỳ nghỉ lễ dài ba ngày.

Mưa ngoài trời tạt vào dãy hành lang, kèm theo những giọt nước bùn do vài ba học sinh chạy qua chạy lại dính vào chân họ, văng vào bàn chân của Nhạc Nha, hôm nay cô mang giày trắng nên nhanh chóng hiện lên vài vết đen dơ bẩn.

Nét mặt thanh tú của Nhạc Nha nhăn lại, có chút bức bối.

Đi vào lớp học, cô rút khăn tay trong hộp bàn ra từ từ lau vết bùn trên

giày, động tác nhả nhặn.

Chỗ ngồi của Nhạc Nha kế bên cửa sổ, vừa vặn có thể nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài đánh lách cách vào lớp thủy tinh như tiếng hạt đậu nhỏ rơi xuống mặt đất.

Hai nữ sinh ở dãy bàn phía trước đang thu dọn sách vở, tranh thủ nói chuyện phiếm, đủ thứ chuyện bát quái gần đây trong trường, chẳng hề giấu giếm điều gì.

"...Thầy dạy Hóa với cô dạy Văn lớp 3 trong lúc hẹn hò bắt gặp học sinh của mình cũng đang hẹn hò, lúc đó phải nói là như Tu La xuất hiện vậy."

"Haiz, tội mình sắp chuyển sang trường mới rồi, nghe nói khu trường bên kia loạn lắm, không biết tội mình có thể an tâm học hành không."

"Sao tớ nghe nói bên đó trai đẹp nhiều lắm, nhất là cái tên gì đó, tớ quên tên rồi, dù sao cũng đẹp trai lắm, vô cùng đẹp trai luôn á..."

Lúc Nhạc Nha lau khô giày, trong phòng học cũng chỉ còn lại bạn học trực nhật vệ sinh, mưa bên ngoài vẫn chưa ngừng rơi.

Tạ Khinh Ngừ ngồi phía sau đã thu dọn xong mọi thứ, "Đi thôi."

Tuy trời vẫn mưa, nhưng trên đường đi Tạ Khinh Ngừ vẫn chơi điện thoại, không biết đang xem cái gì, cứ bật cười suốt.

Học sinh trường Nhất Trung đều rất tự giác, có thể mang theo điện thoại, nhưng không được phép sử dụng trong lớp học, các thầy các cô cũng sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nhạc Nha cũng có, nhưng bình thường rất ít khi sử dụng.

Tạ Khinh Ngừ không biết hôm nay xảy ra chuyện gì, nên vẫn còn đang

suy nghĩ đến mấy vấn đề khác.

Mưa nhỏ đi một chút, hai người mua trà sữa ở trước cổng trường.

Tạ Khinh Ngữ nhớ đến gì đó, liền quay sang hỏi cô: "Nhạc Nha, chú Nhạc thật sự giúp đỡ cho một học sinh bằng tuổi với cậu hả?"

Nhạc Nha gật đầu, "Ừ."

Bộ đồng phục rộng thùng thình mặc trên người cô để lộ ra cơ thể thập phần nhỏ nhắn, xinh xắn, Tạ Khinh Ngữ nhìn vào đôi mắt trong trẻo đen nháy kia liền cảm thấy tâm tình thật tốt.

Thanh âm của cô giống mẹ, mềm mại dịu dàng, nghe cũng rất thoải mái.

Tạ Khinh Ngữ hiếu kì nói: "Cậu gặp rồi sao?"

Nhạc Nha nhớ lại nói: "Chưa gặp, chỉ là hôm qua tớ nghe ba tớ nói điện thoại, có nhắc đến học sinh đó, là nam sinh, nghe đâu giúp đỡ mười năm rồi."

Mười năm là khoảng thời gian không dài không ngắn, có thể ảnh hưởng đến cả một đời người.

Tạ Khinh Ngữ suy đoán: "Con nhà nghèo nhất định lòng tự trọng rất kiên cường, quần áo nhất định cũng không tốt, hơn nữa sinh hoạt khó khăn, chỉ sợ dinh dưỡng cũng không đầy đủ."

Nghe thấy cô ấy hình dung như vậy, Nhạc Nha lại tưởng tượng ra cảnh phải ăn đồ ăn chỉ có rau giá, nhất thời cũng đồng tình trong lòng.

Nhạc Nha căn ống hút: "Vậy tớ sẽ nói với ba cho cậu ta ăn nhiều một chút."

Tạ Khinh Ngữ bị dáng vẻ của cô chọc cười, đưa tay vuốt vuốt mặt cô.

Cô ấy nhìn điện thoại, nói: "Hôm nay mưa lớn quá, nên anh tớ đến đón tớ, không về chung với cậu được rồi, cậu đi về phải cẩn thận đó."

Nhạc Nha gật đầu: "Ừ."

Đứng bên kia đường cái là anh trai của Tạ Khinh Ngũ, hai người tạm biệt nhau, đúng lúc xe buýt vừa đến, Nhạc Nha chạy chậm đi lên.

Trên xe không đông người lắm, cô thu dù lại để một bên, trên người không khỏi rơi xuống vài giọt mưa, tóc mái trước trán ướt đầm dán chặt trên má.

Nhạc Nha một tay lau tóc, một tay lấy điện thoại di động ra.

Có lẽ do tối hôm qua ngủ muộn, nên chưa tới vài phút cô đã ngủ gà gật trên xe, đầu dựa vào cửa sổ rồi híp mắt lại, không biết qua bao lâu mới bị âm thanh trên xe buýt đánh thức.

"Đã đến trạm trung học Lâm Thủy, hành khách xuống xe xin xuống bằng cửa sau, xin chú ý an toàn, tiếp theo sẽ đến..."

Bên ngoài trời đã tạnh mưa.

Nhạc Nha cảm thấy bầu không khí có chút ngột ngạt, thậm chí còn hơi say xe, dứt khoát đeo balo xuống xe, đi bộ về nhà.

Vừa xuống xe cô đã nhìn thấy cổng trường sơn màu vàng rực rỡ ở đối diện đường cái.

Có vài nam sinh đang đứng bên đường phía đối diện.

Nhạc Nha không để ý, chỉ nhìn thấy mái đầu vàng mái đầu đỏ gây chú ý với người đi đường, nếu không phải họ mặc đồng phục, cô còn tưởng là người ngoài xã hội.

Cô biết rõ khu trường mới, chỉ là lúc trước cô không hay đi xe buýt, nên cũng chưa từng tới đây, không nghĩ tới quản lý lại lỏng lẻo như vậy.

Đúng lúc này, cô nhìn thấy có một điểm bình thường ở trong nhóm người đó.

Không giống với hai nam sinh nhuộm tóc, đứng ở giữa là một nam sinh thân hình cao to đang cúi đầu dựa vào trạm chờ xe buýt, hai tay đút túi, không nhuộm tóc, mặc đồng phục trắng xanh, khóa kéo hơi mở rộng, lộ ra áo thun màu đen bên trong.

Ước chừng thời gian tan học đã qua từ lâu, cho nên người bên này đường lớn không nhiều lắm, Nhạc Nha có thể nghe được bọn họ đang lớn tiếng nói gì đó, còn nhìn qua phía bên này.

Bất quá cô lại không nghe thấy họ đang nói gì.

Sau đó Nhạc Nha nhìn thấy nam sinh đứng chính giữa ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc cũng nhìn qua bên này, đối mặt với cô.

Cậu ta rất đẹp trai, đôi mắt phẳng phất như chứa đựng cả dải ngân hà, đầy thu hút, con ngươi đen nháy sâu thẳm, không rõ cảm xúc.

Đồng phục mặc trên người vừa khít với cậu ta, tôn lên thân hình hơi gầy, áo khoác của cậu ta chỉ kéo tới ngực, lười nhác mà nhẹ nhàng, tay áo cũng xắn đến khuỷu tay.

Nhạc Nha còn nhìn thấy chỗ xương quai xanh của đối phương có một sợi dây phản quang màu bạc.

Chắc là dây chuyền.

Cô thu hồi tầm mắt, quay người đi vào cửa hàng nhỏ sau lưng, mua vài

viên kẹo bạc hà, thỏa mãn cơn thèm của mình.

*

Ở chỗ trạm xe buýt.

Triệu Minh Nhật gãi gãi mái tóc vàng của mình, hỏi: "Dạng ca, lễ Quốc Khánh có đi chơi không? Quảng trường mới mở khu trượt băng, ở đó có nhóm nữ sinh, ra đó gặp tí xú thôi cũng được."

Trần Dạng không ngẩng đầu lên, "Không hứng thú."

Triệu Minh Nhật đá đá Lương Thiên, "Lương Thiên Khôi, cậu đứng đó làm gì vậy?"

Lương Thiên Khôi [2] là biệt hiệu của cậu ta, tên thật là Lương Thiên, cậu ta vẫn còn đang nhìn theo cô gái vừa bước xuống xe buýt lúc này, nhu thuận trắng nõn, đầy hoạt bát, đôi mắt đó đúng là muốn hạ gục tất cả mọi người.

[2] Lương Thiên Khôi: hai ngàn đồng

Lương Thiên nói: "Nữ sinh lúc này cũng mặc đồng phục giống tụi mình kia."

Triệu Minh Nhật cũng nói: "Tôi chưa từng gặp qua. Nhìn theo hướng mà cô ấy đến, đoán chừng là học ở trường chính, nhìn nhỏ xíu à."

Trường chính với khu học mới cách nhau rất xa, bình thường cũng không hay chạm mặt.

Lương Thiên cảm khái nói: "Hơi bị đẹp mắt á, hơn nữa nhìn bộ dáng đó chắc là học sinh giỏi rồi, giáo viên thích nhất là mấy học trò như vậy."

Triệu Minh Nhật đột ngột bật cười, "Được được, tôi thấy Dạng ca với cô

ấy cũng xứng đôi lắm."

Kế hoạch kiến tạo trường chính đã được thông báo cho khu học ở đây, họ cũng biết sau kì nghỉ lễ Quốc Khánh, khối 12 bên trường chính sẽ chuyển đến khu học ở bên này của họ.

Lương Thiên trợn mắt, "Thôi đi, cậu cũng không phải là không biết lúc trước nữ sinh tỏ tình với Dạng ca đều ôm mặt khóc mà bỏ chạy đó thôi, ngay cả liếc mắt một cái cũng không thèm cho người ta nữa là."

Triệu Minh Nhật cũng nghĩ như vậy.

Mọi người đều biết, bạn bè thuộc giới tính nữ của Trần Dạng là không, chưa từng để bất kì ai ở trong lòng, là bộ dáng vô dục vô cầu, y chang một hòa thượng ăn chay niệm Phật.

Lương Thiên nghĩ nghĩ, giang hai tay rồi so so, ngạc nhiên nói: "Quào, mặt của nữ sinh đó còn không lớn bằng tay của tôi, nhỏ thật."

Cậu ta và Triệu Minh Nhật cùng nhau kinh hãi than thở một tiếng, bỗng phát hiện Trần Dạng chẳng hề chú ý gì đến phản ứng của bọn họ.

Thế là Lương Thiên tiến tới hỏi: "Dạng ca, nhìn gì vậy?"

Trần Dạng thoáng dừng một chút.

Cô gái nhỏ mềm mại nho nhỏ bao phủ trong bộ đồng phục rộng thùng thình, trên tai đeo chiếc máy trợ thính, đang hiển hiện rõ ràng trước mắt anh.

Nhất là cái nhãn mũi cuối cùng đó, cả người nhu thuận y như con thỏ nhỏ.

Lương Thiên híp mắt, cảm thấy quái lạ liền nói: "Uây, cô gái đó rõ ràng xuống xe rồi, chẳng lẽ nhà ở gần đây?"

Trần Dạng vừa nhấc mắt liền nhìn thấy cô gái mặc đồng phục đi vào cửa hàng bán quà vặt ở đối diện, anh đứng thẳng người lại, băng qua đường.

Lương Thiên thấy anh không đợi xe buýt nữa, gọi với theo: "Dạng ca, cậu đi đâu vậy? Xe sắp tới rồi."

Trần Dạng cũng không quay đầu lại, "Mua kẹo."

Lương Thiên: "..."

Xưa nay Trần Dạng có vẻ ngoài lười nhác là học sinh giỏi trong mắt giáo viên, nhưng toàn bộ trường học ở khu học bên này đều biết anh tâm tính bất thường lòng dạ ác độc.

Còn kẹo, chắc chắn không thuộc về thế giới của anh rồi.

Lương Thiên huýt sáo: "Tôi chưa từng thấy cậu ăn cục kẹo nào từ hồi mới vào trường tới giờ, lần trước không phải còn ném trả người ta tổ tình nguyện hộp kẹo sao."

Mí mắt Trần Dạng nhấc lên, không thèm trả lời cậu ta.

Cho đến lúc Trần Dạng tiến vào cửa hàng bán quà vặt, che khuất bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn kia, Lương Thiên mới kịp phản ứng.

Cái này không phải là mua kẹo, mà e là có mưu đồ nha.

TIỂU NGUYỆT NHA

Khương Chi Ngự
dtv-ebook.com

Chương 2: Đưa Cô Về Nhà

Edit: Simi

Cửa hàng bán đồ ăn vặt đã mở hơn mười năm, giữ nguyên kiểu trưng bày cũ, Nhạc Nha đứng trước những ô nhỏ được phân thành từng loại, phân vân cả buổi mới thò tay vào chọn vài viên kẹo bạc hà.

Ông chủ vừa xem phim trên tivi vừa gặm hạt dưa, đang đến đoạn nữ chính tê tâm liệt phế kêu gào thảm thiết, ông ấy tùy ý nhìn qua, "Năm đồng rưỡi."

Nhạc Nha rất ít khi tự mình đi mua đồ, nghĩ thầm cũng tiện nghi thật.

Ở khu trung tâm bên kia ngoài một số nhà sách cạnh tranh với nhau, cũng chỉ có một siêu thị lớn, hiếm khi có quầy bán hàng nhỏ thế này.

Trong nhà có làm cho cô một cái thẻ ngân hàng, nên bình thường cô cũng không cần dùng đến tiền mặt, tháo balo xuống để lấy điện thoại bên trong ra, chuẩn bị quét mã QR trên Wechat.

Cùng lúc đó, ở bên cạnh cô xuất hiện một bóng người, cúi xuống cầm lấy một túi đồ, ông chủ nói giá cả, sau đó thanh toán.

Ông chủ buồn bực nói: "Thừa năm đồng rưỡi rồi."

Âm thanh lãnh đạm vang lên bên tai Nhạc Nha, "Tính chung luôn."

Nhạc Nha nghiêng đầu sang nhìn, phát hiện người đứng kế cô là nam sinh ở chỗ trạm xe buýt ban nãy, hai mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đen nháy của

anh.

Bị anh nhìn chăm chăm, trong lòng cô bỗng cảm thấy sợ hãi, trong khoảng khắc đó cô quên mất phải trả lại tiền cho người ta, chỉ muốn bỏ chạy ngay lập tức.

Cô mới quay người định đi, thì nghe thấy đối phương kêu lại: "Này."

Lỗi tai Nhạc Nha có chút tê dại, cảm nhận được thanh âm anh tận lực hạ thấp xuống, thậm chí bên giọng nói ấy còn đè nén lại những điều không thể giải thích được trong lòng cô.

Cô quay đầu lại, tay nắm chặt điện thoại, nhưng vẫn có thể nhìn thấy xương ngón tay mảnh khảnh thon dài, cổ tay còn thắt một sợi dây màu đỏ.

Lúc này Nhạc Nha mới nhớ lại là anh vừa thay cô trả tiền.

Cô chớp mắt, hít một hơi thật sâu rồi thở ra: "Cám ơn... Nhưng tôi có tiền, tôi sẽ trả lại cho cậu qua Wechat."

Trần Dạng tùy tiện nói: "Được."

Anh lấy điện thoại di động ra nhấn hai cái, rồi chìa qua phía cô.

Nhạc Nha thấy anh tựa như cũng dễ nói chuyện cùng, nên thở hắt ra nhẹ nhàng, thấy trên màn hình là mã hai chiều, cô không nhìn kỹ, cứ thế mà quét.

Nhưng hiện lên trên màn hình điện thoại của cô không phải giao diện mật khẩu, mà là kết bạn.

Tim Nhạc Nha đập chậm lại một nhịp, chuẩn bị nhấn quay lại màn hình chính, nhưng không ngờ người ở phía đối diện cúi xuống, với tay qua bên màn hình di động của cô nhấn xuống, thêm bạn thành công.

Mùi hương thơm dịu nhàn nhạt quanh quần ở chóp mũi của cô, cô không nhìn được hít hít cái mũi, lại nhìn thấy Trần Dạng như cười như không liên đồ mặt.

Đúng lúc này, bên ngoài cửa hàng có tiếng nam sinh hét lớn gọi anh.

"Ca, có người đến tìm chết, mau đến đó cho tụi nó biết tay đi!"

"Khá lắm, còn dám tìm đến tụi này, ca, cậu nhanh qua đây đi, đừng mua kẹo nữa, kẹo có gì ngon đâu."

Máy trợ thính đeo trong một thời gian dài có chút mài mòn, tai Nhạc Nha không nghe rõ, chỉ nghe được vài chữ, nhưng cũng đủ hiểu mấy người này sắp đi đánh nhau, nhìn qua chắc cũng không phải học sinh ngoan ngoãn.

Cô từng nghe Tạ Khinh Ngữ đề cập qua về bộ dạng của những học sinh hư hỏng, phá phách, thời gian trước ở Nhất Trung cũng có một nam sinh bị đánh phải nhập viện, cô thậm chí còn nhìn qua nữa.

Trần Dạng không thèm để ý đến mấy người ở bên kia đường.

Anh nghĩ nghĩ, cúi đầu nói mấy chữ.

Nhạc Nha không nghe thấy, há to miệng, cũng không hiểu ý lắm: "Xin lỗi cậu, tôi không nghe thấy cậu mới nói gì... Cậu nói gì vậy?"

Cô nhéo nhéo bên tai đeo máy trợ thính, có chút bất an.

Trần Dạng nghe giọng nói của cô, tựa như lông vũ vừa rơi xuống đất.

Anh nhắc khéo môi, thay đổi cách, ghé sát vào tai cô: "Tôi nói cậu nhớ trả tiền cho tôi, lần này còn muốn nghe lại không?"

Nhạc Nha đỏ mặt, lui về sau một bước.

Balo được cô ôm trước ngực, đôi mắt long lanh nước thất kinh nhìn Trần Dạng.

Trần Dạng thẳng lưng, giống như câu nói vừa nãy không phải là do anh nói.

Nhạc Nha mơ hồ không rõ nói: "Tôi sẽ trả lại tiền."

Nói xong cũng vội vàng chạy ra khỏi cửa hàng nhỏ.

Trần Dạng đứng yên tại chỗ, dõi theo bóng lưng của cô, y như một con thỏ nhỏ đang hoảng sợ, nhin không được liền thấp giọng cười ra tiếng.

Anh nói câu kia vốn dĩ cũng không phải có ý nhắc cô trả tiền cho mình.

Triệu Minh Nhật với Lương Thiên ở bên ngoài cửa hàng kêu gào cả buổi, nhìn thấy cô gái nhỏ lúng túng, vội vàng chạy ra ngoài, mái tóc dài đung đưa trong không khí.

Nhìn cứ như mới bị người ta khi dễ vậy.

Lương Thiên kinh ngạc nói: "Ồ, Dạng ca quả nhiên khiến người ta phải kinh ngạc mà."

Triệu Minh Nhật líu lưỡi: "Đúng là cậu ấy mà không ra tay thì cũng chẳng ai nhìn ra được."

Mới nãy đứng ở ngoài bọn họ còn đang thảo luận xem với tốc độ này của Trần Dạng, có phải muốn cường thủ hào đoạt con gái người ta, sau đó bắt đầu một đoạn tình yêu hay không.

Bây giờ nghĩ lại, chắc bọn họ đã quá coi thường anh rồi.

Ngắm lại thì thấy cũng đúng, ở trường Nhất Trung người xếp hàng muốn

làm bạn gái của anh nhiều vô số kể, bây giờ đối phương cũng chỉ là một nữ sinh nhỏ tình cờ đi ngang qua, sao biết được chuyện sẽ đi tới đâu.

*

Xe buýt chưa tới, Nhạc Nha cũng không muốn ngừng lại ở nơi này thêm phút nào nữa.

Sắc trời dần chuyển tối, vẫn có một số học sinh chưa về nhà, đối diện là một số quầy bán hàng, có không ít tiếng nhao nhao ồn ào.

Nhạc Nha nghe không rõ, nhưng có thể ngửi thấy nhiều loại mùi thơm khác nhau, dù chưa từng ăn ở mấy quán ven đường, bụng của cô cũng sớm réo rắt muốn được lấp đầy đồ ăn.

Cô lột vỏ viên kẹo, bỏ vào miệng.

Kẹo bạc hà tan trong miệng mang lại hương ngọt mát lạnh, Nhạc Nha cầm đồng kẹo trong tay, sau đó mở di động ra chuẩn bị trả lại tiền.

Mở Wechat của mình lên, hộp thoại nằm trên cùng là người mà cô vừa kết bạn.

Nhạc Nha nhìn thấy avatar của anh để màu trắng bóc, hình như cũng chẳng đăng gì hết, cô không nhìn kỹ, bấm vào gửi phong bao năm đồng rưỡi.

Nghĩ nghĩ, cô lại ghi chú bên trên hai chữ "Trả tiền".

Gửi đi trong tích tắc, Nhạc Nha nghe thấy âm thanh báo Wechat vang lên, hình như ở sau lưng, rất to, rất rõ.

Cô vội vàng cảnh giác ngoái đầu lại nhìn.

Trời còn chưa tối hẳn, đèn đường đã được mở sáng, kéo dài cả thân ảnh

đang từ tốn bước đi ở cách đó không xa.

Đúng lúc đối phương nhìn qua, trong bóng đêm cũng có thể thấy rõ hình dáng khôi ngô, thanh tú của anh, Nhạc Nha nhanh chóng quay đầu lại, bước chân nhanh hơn.

Mặc dù người kia trước đó đã trả tiền cho cô, nhưng bây giờ thật giống như đang theo dõi vậy.

Nhà cô không gần đây lắm, người sống quanh đây cũng không nhiều, không gian hoàn toàn yên tĩnh, phải mất hơn hai mươi phút nữa cô mới về tới nhà.

Sau khi đi hơn mười phút, Nhạc Nha quay đầu nhìn lại vẫn thấy nam sinh kia đi theo mình, một mực duy trì khoảng cách không gần không xa với cô, chẳng hề thay đổi chút nào.

Cô chần chừ nửa ngày, rốt cuộc ngừng lại, nhin không được nói: "Nếu cậu còn đi theo tôi nữa, tôi sẽ báo cảnh sát đó."

Nhạc Nha quơ quơ điện thoại, giả bộ như mình rất mạnh mẽ.

Nhưng tính trời sinh, thanh âm của cô lúc giận dữ cũng rất mềm mại, tình tế, nghe như đang làm nũng.

Trần Dạng nhìn bộ dạng thẹn quá hóa giận của cô, có chút buồn cười.

Anh lười biếng mở miệng: "Nhà của tôi ở trên đường này."

Giọng nói rất có từ tính, tai Nhạc Nha ửng đỏ, không biết anh nói thật hay giả, nhưng với lý do này, cô hoàn toàn không thể phản bác thêm gì nữa.

Cô mặc kệ anh, tiếp tục bước đi về phía trước.

Đi được khoảng một phút, Nhạc Nha đột ngột dừng lại xoay người, quả nhiên thấy Trần Dạng vẫn duy trì khoảng cách lúc này với mình.

Cô không nhin được nữa, ném một viên kẹo qua, xoay người bỏ chạy.

Trần Dạng cũng không nghĩ tới màn này, bắt lấy viên kẹo bạc hà kia, sau đó nhìn Nhạc Nha vội vàng vàng vàng tăng bước nhỏ.

Hai người một trước một sau cứ thế đi trên đường.

Trần Dạng tiện tay lột vỏ rồi nhét kẹo vào miệng, có chút kích thích.

Điện thoại trong túi quần vang lên, anh lấy ra xem, là Lương Thiên gọi tới.

Vừa nhấn trả lời điện thoại liền nghe thấy tiếng ồn ào bát nháo, Lương Thiên gào to nói: "Dạng ca, cậu đi ngược đường rồi, xe buýt ở bên này mà, cậu đi hướng đó làm gì?"

Trần Dạng thuận miệng đáp: "Đưa nhóc con về nhà."

Bên kia trầm mặc cả một buổi, cuối cùng tuôn ra một tràng cười, Lương Thiên đặc biệt cười to nhất, cả giọng nói đều thay đổi.

Trần Dạng mặt không cảm xúc cúp điện thoại.

*

Lương Thiên bên này cười vào điện thoại được một nửa thì im bật.

Bên cạnh có nam sinh vỗ bàn cười lớn: "Ha ha ha, cho cậu cười nè, bị cúp điện thoại như vậy, ngay cả Dạng ca mà cũng dám cười, đây chính là tận số của cậu rồi."

Lương Thiên cất di động vào, "Biến."

Cậu bị cúp ngang cũng chẳng thấy bực mình, chả sao hết.

Lương Thiên còn nhớ rõ nửa tiếng trước, sau khi Trần Dạng ra khỏi cửa hàng bán quà vặt không cho bọn họ đi cùng, cứ thể đuổi theo cô gái nhỏ kia.

Sau khi tách ra bọn họ tới đây hát hò, thuê cả một phòng bao, phòng bao này hơi lớn, một nửa người ở bên kia hát hò, còn một số người thì ngồi bên này tán dóc.

Triệu Minh Nhật hỏi: "Cậu ta nói gì vậy?"

Lương Thiên cầm lấy một nắm hạt dưa, nói: "Đưa nhóc con về nhà."

Triệu Minh Nhật trợn mắt há hốc miệng, "Nhóc con?"

Cậu ta cũng không biết Trần Dạng có thói quen đưa ai về nhà, dù sao cậu ta cũng quen Trần Dạng hai năm rồi, chưa bao giờ thấy qua cảnh tượng này.

Lương Thiên còn nói: "Không được, tôi thấy hiếu kì quá, phải đi hỏi thăm một chút mới được, nữ sinh tại mình thấy tối nay là ai vậy ta, có thể khiến Dạng ca đưa về tận nhà, e đây là lần đầu tiên à."

Ở Nhất Trung ai mà không biết tính cách của Trần Dạng.

Hai ngày trước có một em gái bên ngoài trường theo đuổi anh, không biết bỏ ra bao nhiêu tiền mua một đồng hồ ăn tới muốn đưa cho Trần Dạng, thậm chí còn lấy lòng mấy học sinh trong lớp, nhưng lại thất bại.

Cuối cùng mấy món đồ ăn kia đều chui vào bụng của bọn họ. Trần Dạng một miếng cũng không đụng tới.

Lúc học lớp 10, chuyện Trần Dạng được tài trợ mọi người đều biết rõ, có

tên đầu sỏ phá phách trong trường nhìn anh không vừa mắt, liền kiếm cớ gây sự.

Khi ấy Lương Thiên mới quen Trần Dạng, chỉ biết là tên đầu sỏ kia bị đánh như tử tù trong ra ngoài, cậu vẫn nhớ rõ ngày đó.

Trần Dạng đứng đó, trong tay là pháo hoa sắp tàn, sau làn khói mờ ảo là khuôn mặt hững hờ, đuôi mắt quét tới lộ ra vẻ nguy hiểm ngập tràn.

Tất cả mọi người đều cho rằng Trần Dạng sẽ bị đánh thê thảm.

Kết quả hoàn toàn trái ngược.

"Tôi có đưa bạn." Nam sinh ngồi kế bên góp giọng, nịnh nọt nói: "Tôi hỏi một chút, cam đoan hai ngày sau sẽ biết ngay."

Lương Thiên ăn hết hạt dưa, giễu cợt nói: "Cậu chưa nhìn thấy cô gái kia hình dáng thế nào, cũng không biết tên của người ta, đòi nghe ngóng cái gì?"

Bị cậu đâm phá, nam sinh kia chợt dạ cười cười.

Coi như chưa gặp, cũng có thể hỏi thăm mọi người xung quanh, đây chính là thời cơ tốt để cậu ta thể hiện mình, bỏ qua nó thì sẽ không còn cơ hội khác nữa.

Cậu ta nói: "Chuyện kia Dạng ca có thể không để bụng đâu."

Lương Thiên nói: "Không cần, hai ngày nữa là hết ngày nghỉ lễ rồi, cô ấy nhất định sẽ chuyển tới khu học mới, đến lúc đó có thể gặp lại cũng nên."

Bình thường Trần Dạng chẳng quan tâm đến chuyện gì, đêm nay đột phát ý tưởng đưa người ta về nhà, cậu ta không tin đây là do anh đại phát thiện tâm.

Ngược lại, cái dáng vẻ đó, rõ ràng là ánh mắt đã bị hút chặt rồi.

*

Trên đường về nhà Nhạc Nha vừa vội vàng vừa lo lắng, cơ hồ đã ăn hết số kẹo còn lại.

Khi cô nhìn thấy khu cư xá phía xa xa, rốt cuộc cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, lòng khẩn trương cũng nhanh chóng thả lỏng.

Nhà của cô nằm trong khu cư xá giá cao, bên trong an ninh rất nghiêm, cho dù có bị bám đuôi, nếu không có thể ra vào thì cô cũng không sợ sẽ có người lạ xông vào.

Đang nghĩ ngợi, Tạ Khinh Ngữ gọi điện tới: "Nguyệt Nha, cậu về đến nhà chưa?"

Nhạc Nha nói: "Sắp đến rồi, đang ở cổng khu cư xá."

Bởi vì tên của cô cùng âm với Nguyệt Nha, nên nhũ danh gọi là Nguyệt Nha Nhi [1], chỉ là Tạ Khinh Ngữ hay lược bỏ chữ đằng sau đi.

[1] Nguyệt Nha Nhi: Nàng tiên ánh trăng

Đa số những người khác đều gọi cô là Nhạc Nhạc.

Tạ Khinh Ngữ ở đầu dây bên kia hỏi: "Sao cậu về trễ vậy, tan học lâu rồi mà, không phải trên đường gặp chuyện gì chứ?"

Bạn thân của mình dù được giáo dục tốt như vậy, bất quá lúc muốn vùng lên đều có thể cứng đầu làm theo ý mình, sớm biết vậy đã đưa cô về nhà rồi.

Nhạc Nha chần chờ một chút mới trả lời: "Trên đường đi tớ có xuống xe mua đồ, cho nên tính đi bộ về nhà luôn, không có gặp chuyện gì đâu."

Tạ Khinh Ngừ cũng không nghi ngờ cô, dặn dò: "Cậu mau về nhà đi đó, đợi tối tớ gọi video cho cậu, có thứ hay ho muốn cho cậu xem."

Tại Nhạc Nha động động, tuy không nghe rõ toàn bộ, nhưng biết đó không phải chuyện xấu xa gì, liền nhỏ giọng đáp: "Ừ."

Cô về nhà phải đổi máy trợ thính mới được, như hiện tại cảm thấy khó chịu vô cùng.

Sau khi cúp điện thoại, Nhạc Nha ba bước chạy vào trong khu cư xá.

Chú bảo vệ biết cô, bắt chuyện hỏi: "Hôm nay về sớm vậy à, không học lớp tự học buổi tối sao?"

Nhạc Nha nói: "Ngày mai con được nghỉ, cho nên hôm nay không cần tự học buổi tối ạ."

Bình thường trường học đều như vậy, trước ngày nghỉ lễ sẽ buông lỏng hơn một chút, nhưng bây giờ đã lên lớp 12 rồi, cho dù có được nghỉ, thì cũng có rất nhiều bài tập cùng đề thi phải làm.

Chú bảo vệ đang muốn nói gì đó, nhìn ra phía xa xa, nhắc nhở cô: "Sau này con về nhà nhất định phải chú ý an toàn, xã hội bây giờ không như hồi xưa nữa, mấy kẻ xấu toàn chọn đối tượng là mấy cô gái trẻ để ra tay."

Cách đó không xa có chuông điện thoại di động vang lên.

Nhạc Nha vô thức nhìn ra ngoài, đối phương có lẽ đang gọi điện thoại, chỉ là giờ cô không nghe thấy gì nữa, cũng không biết anh đang nói cái gì.

Chú bảo vệ như suy nghĩ khác, chuẩn bị đi ra cảnh cáo người đứng bên ngoài một phen.

Nhạc Nha có chút quần bách, nhưng vẫn giải thích: "Cái kia... Cậu ấy là

bạn học của con, không phải người xấu đâu ạ."

Nghe cô nói vậy, chú bảo vệ mới ngồi xuống, nói: "Chú còn tưởng là thiếu niên bất lương chứ, con mau về nhà đi."

Nhạc Nha hơi nhoén miệng cười, đi vào trong khu cư xá, vỏ kẹo trong lòng bàn tay quên ném đi, bị cô siết chặt tạo ra tiếng xột xoạt nhỏ.

Mãi cho đến khi đứng trước cửa nhà mình, cô mới lấy điện thoại ra xem.

Phong bao cô gửi đi nửa tiếng trước, đối phương cũng không nhận, rõ ràng cô nghe thấy âm thanh báo rồi, không biết có phải anh cố ý không nhìn thấy hay không.

Nhạc Nha ngu ngơ vài giây, gửi tin nhắn qua nhắc nhở anh.

Sau đó, cô phòng má gửi thêm hai tin nhắn mới.

*

Trần Dạng cúp điện thoại, bóng dáng xa xa đã không còn nhìn thấy nữa.

Anh trượt trượt màn hình di động, có bốn tin nhắn mới trên Wechat, đều do Nhạc Nha gửi.

—— "Tôi đã trả tiền rồi."

—— "Không được đi theo tôi nữa, cậu không vào được đâu."

—— "Tôi xóa cậu đây."

Trần Dạng không khỏi bật cười.

Xóa người ta khỏi danh sách bạn bè mà còn đứng đắn nhắc nhở một câu,

đúng là quá con mẹ nó đáng yêu mà.

Trần Dạng nghĩ nghĩ, nhả lại một chữ.

Không bất ngờ gì, đằng trước chữ đó xuất hiện một dấu chấm than màu đỏ, phía dưới là dòng chữ màu trắng nhắc nhở anh không phải bạn của đối phương.

Trần Dạng bị chọc tức mà mỉm cười, liếm liếm khóe môi, ánh mắt sâu xa.

Cô cho rằng chỉ cần xóa anh khỏi Wechat thì anh sẽ không tìm thấy cô à?

Trước kia cô cách anh quá xa, còn bây giờ cô đã xuất hiện trước mặt anh, có chết anh cũng sẽ không buông tay.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Lập tức leo tường biểu diễn một chút, ai ngờ bị bảo vệ ngăn lại:)

Từ nay về sau Dạng ca sẽ trở thành nam chính thể thảm nhất trong thể loại thanh xuân vườn trường.

TIỂU NGUYỆT NHA

Khương Chi Ngự
dtv-ebook.com

Chương 3: Tôi Sợ Cậu Bị Uớt

Edit: Simi

Lúc trời sắp tối, Nhạc Nha mới về đến nhà. Dì Trương đi ra hỏi cô: "Hôm nay con về trễ vậy."

Nhạc Nha nhỏ nhẹ nói: "Dạ hôm nay con đi bộ về."

Sau đó lại có một cái đuôi bám theo, cô đã chuẩn bị sẵn điện thoại có thể báo cảnh sát bất cứ lúc nào, không ngờ đối phương lại chẳng hề có ý gì khác.

Không biết anh đi theo cô làm gì.

Trên sàn nhà không có giày da của đàn ông, Nhạc Nha lại nhìn phòng khách, phòng lớn như vậy như chẳng có ai ở bên trong.

Nhìn thấy Nhạc Nha tâm tình cũng bình thường, dì Trương nghĩ đến cuộc điện thoại gọi tới hồi xế chiều hôm nay, lúc ấy trong nhà không có ai, nên bà đã nghe máy.

Bà do dự nói: "Phu nhân ở trong bệnh viện có gọi điện thoại, nói là đã khỏe hơn rất nhiều rồi, muốn về nhà..."

Lời còn chưa nói hết đã bị cắt ngang.

Nhạc Nha đột ngột ngắt đầu, thấp giọng năn nỉ: "Dì Trương, dì đừng nói về chuyện này nữa được không? Con không muốn nghe, con thật sự không muốn nghe..."

Hồ hấp của dì Trương như nghẹn lại, nhìn thấy trong ánh mắt đen nháy của cô gái nhỏ đều là kinh ngạc khó hiểu, lại hoảng sợ như con thú con.

Đã lâu rồi, đây là lần đầu tiên bà nhìn thấy dáng vẻ này của Nhạc Nha.

Dì Trương cảm giác như mình đã nói sai, vội vàng phê bình bản thân: "Được được được, là do dì Trương không tốt, không nói nữa... Tối nay con muốn ăn gì, dì đều sẽ làm cho con."

Qua một phút đồng hồ, bầu không khí dần thay đổi tốt hơn một chút.

Nhạc Nha hít vào một hơi thật sâu, cúi đầu xuống đối lại giày, mơ hồ không rõ hỏi: "Ba con có nói lúc nào sẽ về không ạ?"

Dì Trương đưa cho cô một li nước, "Tiên sinh nói tối nay ở công ty có việc, không thể về ăn cơm cùng tiểu thư được, chỉ sợ nửa đêm mới có thể về nhà."

Nhạc Nha uống chút nước, "Con biết rồi ạ."

Cô cũng đã quen rồi, ba Nhạc quản lý cả một công ty, rất bận rộn, một tuần cũng chỉ có hai ba ngày là có thể về nhà ăn cơm cùng cô.

Nhạc Nha nói: "Dì Trương, con lên lầu trước nha."

Dì Trương làm việc ở nhà cô đã mười năm, có thể nói là từ lúc xảy ra sự kiện vào năm đó cho đến giờ bà vẫn ở lại Nhạc gia, vì thế giống như một vị trưởng bối chính thức trong nhà vậy.

Cô xỏ chân vào đôi dép lê rồi chạy lên lầu.

Mãi cho đến khi đứng trước cửa thư phòng, Nhạc Nha mới dừng lại.

Hôm nay cửa thư phòng không đóng kín, chừa lại một khe nhỏ, có thể là

lúc ra ngoài ba đã quên đóng cửa.

Nhạc Nha đột nhiên nhớ lại đoạn đối thoại mà cô nghe thấy ngày hôm qua, ba cười nói với người ở đầu dây bên kia: "...Tôi nhận được phiếu điểm rồi, có xem qua..."

Nếu là tài trợ cho người khác, vậy hẳn ba sẽ lưu lại tư liệu.

Nhạc Nha lễ mễ ở trước cửa cả buổi, sau đó mới đẩy cửa đi vào.

Trong thư phòng tối đen, vì không bật đèn mà rèm cửa còn khép chặt, Nhạc Nha đi vào trong bóng đêm, chân dẫm lên mặt thảm không phát ra âm thanh nào.

Nhạc Nha mở đèn bàn lên, nhẹ nhàng tìm kiếm phiếu điểm.

Trên bàn đọc sách không có nhiều văn kiện tư liệu lắm, phần lớn đều bị ba Nhạc khóa vào trong tủ rồi, vì thế cô mới không lo lắng gì mà đi vào.

Nhạc Nha lấy ra thứ gì đó trông như tập văn kiện, sau khi mở ra thì cảm thấy thất vọng, đánh vào đầu một cái, không phải là phiếu điểm.

Nhưng ít ra vận khí của cô cũng rất tốt, lúc bỏ tập văn kiện lại chỗ cũ thì thấy một tờ giấy khác, trên đó hình như là bảng xếp hạng mà chủ nhiệm lớp thường xuyên sử dụng.

Nhạc Nha cầm tờ giấy lên, phát hiện đúng là phiếu điểm.

Cô không nhận ra cái tên trên tờ giấy, nhưng ở phía trên có ghi "Thành tích kì thi tháng 9 lớp 17 khối mười hai cơ sở Lâm Thủy trường Nhất Trung Giang Thành."

Học sinh được tài trợ hình như học cùng trường với cô thì phải?

Nhạc Nha đầu óc hỗn loạn chớp mắt, nếu là cơ sở mới thì hai ngày nữa cô sẽ chuyển tới đó học, nói vậy chẳng phải cô có thể dễ dàng biết được người đó là ai ư.

Nhạc Nha vội vàng lắc lắc đầu.

Mấy cột đầu trên phiếu điểm là thành tích của mỗi môn, sau đó đến số hạng, cậu ta điểm cao nhất lớp, cũng đứng đầu cả khối, được đặc biệt khoan hồng lại.

Cơ sở mới nên thành phần giáo viên các môn đều khác nhau, cơ bản thì hai trường đều tương đương, cho nên cũng không thể so sánh mấy cuộc thi này với nhau được.

Mấy năm nay Nhạc Nha vẫn luôn nằm trong top 10 của trường, nhưng khi nhìn thấy số điểm trên tờ giấy, cô chỉ có thể cảm thấy khâm phục vô cùng.

Cô chăm chú nhìn một lát, tìm tìm trên bàn đọc sách, một sắp văn kiện đập vào mắt cô, sau khi mở ra là những phiếu điểm cũ.

Vẫn chỉ có một cái tên được khoanh tròn.

Nhạc Nha đọc lớn: "Trần Dạng."

Tên thật dễ nghe, hẳn là cậu học sinh kia, thành tích tốt như vậy, nhất định là học sinh ba tốt [1].

[1] là học sinh có đạo đức tốt, học tập tốt, thể lực tốt

Nhạc Nha ôm tập văn kiện, nghĩ thầm nếu cậu ta bị suy dinh dưỡng, cô sẽ mua chút gì đó gửi cho cậu ta, nếu không để bụng đói sẽ ảnh hưởng đến thành tích mất.

Sẵn tiện xem thử dáng dấp cậu ta ra sao.

Tuy trong lòng hiểu rõ là do mình đang hiểu kì, nhưng Nhạc Nha thật sự rất muốn biết nam sinh mà ba tài trợ có điểm thu hút nào không.

*

Ba ngày nghỉ lễ Quốc Khánh trôi qua rất nhanh, sau khi đi học lại thì toàn bộ mười sáu lớp khối mười hai ở cơ sở chính Nhất Trung bắt đầu di dời, chuyển qua cơ sở mới với các giáo viên.

Tiết học duy nhất hôm nay là tiết họp lớp.

Nhạc Nha vừa đến chỗ ngồi của mình thì nghe thấy bạn học xung quanh đang bàn luận về cơ sở mới mà tí nữa bọn họ sẽ chuyển đến.

"Vừa mới chuyển sách vở ở nhà tới lớp, giờ lại phải chuyển sang chỗ khác, đúng là muốn tởm chết mà."

"Cơ sở mới chắc cái gì cũng mới, tởm vẫn muốn chuyển đến đó, hơn nữa cách nhà tởm cũng gần, buổi tối cũng có thể về nhà ăn cơm rồi đi học tiếp."

"Dù sao hôm nay cũng không cần phải vui đầu vào học, như vậy cũng đủ vui rồi."

"Hay tụi mình tìm xe ba bánh, chở hết đồng sách này đến cơ sở mới đi, để khỏi phải chạy qua chạy lại mấy lần."

Vì hôm nay phải chuyển hết mọi thứ qua cơ sở mới, hơn nữa khối mười hai thời gian lại gấp gáp, cho nên chủ nhiệm lớp rất xem trọng.

Chuông vào học vừa vang lên, chủ nhiệm lớp, cô Tưởng, đi vào.

Cô nói về mấy điều cần lưu ý, dặn dò: "Bên cơ sở mới chúng ta sẽ học ở dãy phòng học mới, thời gian vào học và nghỉ ngơi cũng tương tự như khối

mười hai bên kia, phòng học ở bên đó cũng sẽ ở gần dãy lớp của chúng ta."

Khối mười hai ở cơ sở chính bên này đều tuyển thẳng từ trường cấp hai lên, không giống với cơ sở bên kia, là phải thi vào.

Dãy phòng học ở cơ sở mới cấu tạo cũng không giống bên này, dãy nhà tạo thành hình chữ 回, hai dãy phòng học đối mặt nhau, hai bên hành lang kết nối, có thể từ dãy phòng học này đi qua dãy phòng học khác.

Bên dưới có nam sinh hỏi lớn: "Bên kia có bao nhiêu lớp vậy cô?"

Cô Tường nói: "Cũng giống bên mình có mười sáu lớp, chúng ta là từ lớp 1 đến lớp 16, còn bọn họ bắt đầu từ lớp 17."

Đến lúc bọn họ chuyển sang đó sẽ trở thành khối mười hai nguyên vẹn, tổng cộng có ba mươi hai lớp.

Nhạc Nha đang chăm chú lắng nghe bỗng nắm được hai chữ "lớp 17", vô thức nghĩ tới phiếu điểm mà mình đã nhìn thấy vào hai ngày trước.

Trần Dạng học ở lớp 17 này.

Cô Tường không ngừng lại, nói tiếp: "Trường học bên này cho các em thời gian chuyển đồ đạc của mình đến buổi trưa, chờ các em ổn định mọi thứ, chiều sẽ bắt đầu học như bình thường, sau đó chúng ta sẽ phân tích về bài thi trong kì thi tháng vừa qua, các em nhớ nắm rõ thời gian."

Vừa dứt lời, trong lớp vang lên một trận những tiếng rên rỉ.

"Không phải chứ, chuyện lớn như vậy mà chỉ cho thời hạn đến trưa thôi sao, khổ khế quá đi mất, không thể cho tụi mình cả buổi hả trời?"

"Trường đúng là chèn ép tụi mình mà! Chuyển sách phiên toái như vậy!"

"Giáo viên cũng thật đáng sợ, bắt đầu học luôn vào buổi chiều hả? Không thể cho tụi mình nghỉ ngơi một chút sao?"

Âm thanh phàn nàn kèm theo tiếng vỗ bàn, loạn xạ ngẫu, Nhạc Nha nghe cảm thấy thật thú vị.

Mỗi lần có chuyện gì, các nam sinh trong lớp đều ồn ào như vậy, hoặc là lớn tiếng phản đối.

Tuy nhiên kết quả thường thường đều là bị thầy cô trấn áp xuống hết.

Cô Tưởng nghiêm mặt nói: "Đừng tưởng cô không biết các em đang nghĩ gì, cô chỉ nói nhiều đó thôi, các em sớm làm theo đi, đừng để thất lạc đồ đạc của mình, đến lúc đó sẽ bị công nhân vệ sinh dọn đi đó."

Nói xong, cô liền ra khỏi lớp.

Trong lớp học, học sinh không còn cố kỵ nữa, thoáng cái trở nên hỗn loạn, ồn ào, dù không muốn cũng phải bắt đầu thu dọn.

Tất cả sách của học sinh khối mười hai đều đặt trên bàn học, cộng thêm tư liệu, phải có tới mấy chục cuốn, và giờ phải chuyển hết qua cơ sở bên kia.

Các nam sinh có sức khỏe tốt cũng may mắn, còn nữ sinh thì lại có chút thua thiệt.

Tạ Khinh Ngừ vỗ ngực: "May mà xe buýt chạy thẳng đến đó, tụi mình đi đi về về hai chuyến là có thể chuyển xong."

Nhạc Nha sờ lên sách của mình: "Tụi mình mau dọn thôi."

Tuy tất cả mọi người ngoài mặt đều phàn nàn, nhưng trên thực tế ai ai cũng vô cùng hưng phấn, thu dọn xong lập tức cao giọng ca hát.

Lớp học này đã đi cùng với họ qua hai năm, bây giờ rốt cuộc cùng rời đi, ở mặt bảng cuối cùng vẫn để nguyên khung đếm ngược thời gian.

Lúc Nhạc Nha lưng đeo balo, tay ôm một chồng sách giáo khoa ra khỏi lớp học, cô còn nghe thấy trên lầu truyền xuống tiếng hét chói tai.

Như thế so với việc được nghỉ thì việc chuyển sang cơ sở mới còn kích động hơn.

Tạ Khinh Ngừ cùng cô leo lên xe buýt, đa số mấy học sinh khác vẫn còn đang thu dọn, chuyển đầu tiên cũng không đông lắm, ở ngoài mưa nhỏ đang rơi có chút phiền toái.

Trên đường đi, người ngồi trên xe cũng đang thảo luận về cơ sở mới.

"Tụi mình có thể học chung một chỗ với khối mười hai bên kia không ta, nghĩ tới đã cảm thấy kích thích rồi, bên đó có nam sinh kia đẹp trai lắm."

Có nữ sinh đột nhiên nói: "Không biết người cậu nói đến có phải là nam sinh tớ biết không, lần trước tớ qua đó kiểm em gái có nhìn thấy á."

"Cậu thử miêu tả ngoại hình cậu ta xem."

Nữ sinh kia xấu hổ, kích động nói: "Lúc đó tớ nhìn thấy cậu ta đang hút thuốc lá, trời ạ, đánh trúng tim tớ luôn, quá lưu manh rồi, cậu biết không? Tựa như thành phần bại hoại mà lại rất nhã nhặn, lịch sự á, gợi cảm đến mức không thể chịu nổi luôn."

Nữ sinh luôn bàn tán, xôn xao về những chuyện bát quái trên trời dưới đất, chỉ trong chốc lát là liên tục gào thét to nhỏ với nhau.

Nhạc Nha ngồi gần đó, càng ngày càng nghe rõ ràng hơn.

Nhất là lúc thảo luận về khuôn mặt cùng ngoại hình của đối phương, lỗi tai

cô bất giác đỏ lựng, khó hiểu hỏi: "Bộ con gái đều cảm thấy nam sinh hút thuốc rất đẹp trai sao?"

Tạ Kinh Ngữ lại hiểu rất rõ.

Nhưng cô ấy không thể làm hư cô bạn dịu dàng, khả ái của mình được, liền nói: "Cậu không được nói chuyện với mấy nam sinh giống như vậy, bọn họ đều là những kẻ xấu xa."

Nhạc Nha phủ nhận nói: "Sẽ không đâu."

Xe buýt chạy nửa tiếng là đến cơ sở mới.

Mọi người nhao nhao ôm sách ôm balo chạy xuống xe, cửa trường hôm nay mở rộng, cơn mưa theo đó cũng rơi xuống lớn hơn, các học sinh không mang theo dù bắt đầu chạy vào trường.

Tạ Kinh Ngữ cảm thán: "Cơ sở mới đúng là mới mà."

Thời gian xây dựng cơ sở chính đã lâu, màu tường đều thay đổi, thậm chí có nhiều chỗ còn bị tróc sơn, mấy vấn đề khác càng không nên đề cập đến.

Cơ sở mới bên này bất kể là dãy phòng học hay bồn hoa đều rất đẹp, so với các trường đại học cũng không kém xa.

Balo sau lưng Nhạc Nha đựng nhiều sách, trên tay cũng ôm không ít, hơn nữa còn phải bung dù, nên nhất thời có chút phiền hà.

Cô nhịn không được lăm bằm nói: "Chẳng thích trời mưa chút nào."

Sau khi vào trường có tấm bảng dựng đứng, chỉ dẫn khối mười hai ở bên phải.

Có thể đang là thời gian lên lớp, bên ngoài sân trường không có ai ngoại

trừ bọn họ, những học sinh chuyển từ cơ sở chính sang.

Mưa rào rào rơi xuống đất, rất nhanh đọng lại những vũng nước.

*

Trong sân trường ầm ầm hiện hiện những cây dù đủ mọi kiểu dáng, cũng có mấy bạn học không cầm theo dù chạy như điên vào lớp, trong đó có một cây dù nhỏ hình thỏ con đặc biệt thu hút ánh mắt của mọi người.

Tạ Khinh Ngữ quay đầu lại đúng lúc chứng kiến cảnh tượng này, nhin không nổi liền gọi: "Nguyệt Nha, dù của cậu dễ thương quá đi."

Mặt dù không chỉ in hình mặt thỏ cực lớn, mà phía trên còn lủng lẳng hai lỗ tai dài, cứ nâng lên hạ xuống theo động tác của Nhạc Nha.

Nhạc Nha nói: "Hồi đó đi Disneyland ba tớ mua cho tớ đó."

Lúc đó cô còn nhỏ, nhìn trúng cây dù này, sau đó liền chạy tới mua, vì cô bảo quản đồ đạc rất cẩn thận nên vẫn có thể sử dụng đến bây giờ.

"Xem ra chú Nhạc hiểu rõ cậu quá nhỉ, hahahaha." Tạ Khinh Ngữ bật cười như điên, "Siêu thích hợp với cậu luôn, đáng yêu quá đi, tớ cũng muốn sờ lỗ tai của nó."

Nhạc Nha không muốn lên cơn giống bạn mình, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Đằng sau có nữ sinh không mang theo dù, ôm sách chạy đến chỗ cô với Tạ Khinh Ngữ, vô tình đụng trúng cô.

Cả người Nhạc Nha bị đụng trúng nghiêng qua một bên.

Cô đau khổ gắng sức chèo chống, bị đụng như vậy, dù lệch qua một bên

không nói, sách cũng đổ nghiêng, cuốn toán học ở trên cùng đang chuẩn bị rơi xuống đất.

Nhạc Nha kinh động kêu một tiếng.

Cô trơ mắt nhìn mấy cuốn sách trên tay mình cũng đang nghiêng ngả như muốn rơi xuống đất, nhưng đúng lúc này, bên cạnh bỗng có đôi tay vươn qua, cầm lấy tất cả sách trên tay cô.

Cuốn sách toán dính nước kia cũng được cánh tay đó nhặt lên, rồi cánh tay đó nhanh chóng bị mưa rơi thấm ướt.

Tạ Khinh Ngữ quay đầu lại hỏi: "Nhạc Nha, cậu không sao chứ?"

Tay Nhạc Nha bất thành linh trống trơn, ngây người vài giây mới kịp phản ứng, ngẩng đầu lên liền nhìn thẳng vào đôi mắt đen sẫm không cảm xúc.

Trong lòng cô kinh ngạc, lại là anh.

Giọng điệu Trần Dạng bình bình, giống như không phải là người vừa mới cướp sách của cô, "Không che dù đi, chờ ướt mưa à?"

Nhạc Nha lấy lại tinh thần, vội vàng dựng thẳng dù lên che mưa.

Tạ Khinh Ngữ đi đằng trước hồ nghi nhìn hai người, theo góc độ của cô ấy không thể nhìn thấy dáng dấp của người kia, chỉ cảm thấy cậu ta cũng thật ga lăng.

Nhạc Nha lắp bắp nói: "Cảm... cảm ơn."

Trần Dạng nói: "Không sao thì đi tiếp đi."

Nhạc Nha gật gật đầu như gà con mổ thóc, giọng nhỏ nhẹ hỏi: "Cậu... cậu giúp tôi cầm sách à? Vậy tôi... tôi giúp cậu che dù."

Trần Dạng nhướn mày, "Được."

Nghe thấy câu trả lời quả quyết của đối phương, Nhạc Nha nhẹ nhàng thở ra, nhoẻn miệng cười khẽ, để lộ hàm răng như ẩn như hiện.

Hai người song song đi lên phía trước.

Nhạc Nha nghĩ thầm vận khí của mình thật sự rất tốt, nếu không gặp được người này, e là hôm nay không chỉ sách bị ướt, mà ngay cả cô cũng sẽ ướt như con chuột lột mất.

Cô không hề nghĩ đến nam sinh này lại tốt bụng như vậy.

Nhưng mà suy nghĩ này mới nảy ra, trên đỉnh đầu Nhạc Nha truyền đến âm thanh trầm thấp: "Cậu xác định muốn đứng cách xa như vậy à?"

Trần Dạng ngừng lại, không chớp mắt nhìn cô chăm chăm.

Nhạc Nha giật mình vì lời nhắc nhở đột ngột, ngẩng đầu liền nhìn thấy đầu vai bên kia đồng phục của anh đã bị thấm ướt.

Cô mở to mắt, có chút xấu hổ.

Nhạc Nha nhìn khoảng cách giữa anh và cô, hình như hơi xa quá rồi.

Cô nghĩ nghĩ, như con kiến dịch dịch qua chỗ anh, hướng cây dù hình con thỏ qua che phía bên kia của Trần Dạng.

Sợ với không tới, cô còn giơ dù cao hơn chút nữa.

Một mực trầm mặc đi vào trong công trường, Trần Dạng không nghe thấy động tĩnh gì nữa, anh im lặng nghiêng đầu quan sát cô.

Cô gái nhỏ ghen đỏ cả mặt đang cố sức nhón chân che dù cho anh, tay

nắm chặt chuôi dù hình củ cà rốt.

Trần Dạng biết rõ còn cố hỏi: "Cậu đang làm gì vậy?"

Nhạc Nha ngửa đầu, a một tiếng, vội vàng giải thích: "Tôi che dù cho cậu... Tôi sợ cậu bị ướt."

Tuy không biết nam sinh này là ai, nhưng sách vẫn đang nằm trên tay anh, không thể để bị ướt được, nên cô với cây dù qua che hết cả người anh.

Trần Dạng im lặng nửa ngày, đưa tay trái nắm lấy cổ tay cô, kéo cả khuôn mặt mờ mịt của Nhạc Nha hướng qua bên này.

"Vậy thì cậu đứng gần thêm chút nữa."

*

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay Dạng ca trong lòng của Nguyệt Nha vẫn là nam sinh không biết tên.

Cái dù này bán ở Disneyland đó, chui dù hình củ cà rốt, các bạn có thể lên mạng tìm, rất chi là dễ thương.

*

Simi: Mình không kiếm được hình của cây dù nên mấy bạn tự tưởng tượng ra đi nha, spoil trước với mấy bạn là nhờ cây dù này mà sập đổ hết hình tượng với Dạng ca nhé, đáng yêu lắm luôn:))

TIỂU NGUYỆT NHA

Khương Chi Ngự
dtv-ebook.com

Chương 4: Nhìn Lén Trần Dạng

Edit: Simi

Tiếng chuông tan học đột ngột vang lên.

Dãy phòng học đang yên tĩnh bỗng chốc ồn ào, học sinh trong các lớp học theo đó cũng ủa ra ngoài, chiếm đóng hành lang.

Lương Thiên ghé người trên hành lang, "Mấy em gái bên cơ sở chính đông thật á."

Học sinh đi qua đi lại rất nhiều, cậu đứng trên lầu bốn có thể thấy rõ các dãy tầng một, hai, ba ở đối diện, khoảng cách ngay trước mặt cũng không quá mười mấy mét.

Triệu Nhật Minh dựa lên lan can, không sợ bị mưa hắt vào, miệng nói liên hồi, không chỉ người này đẹp, cũng chỉ người kia đẹp, cho đến khi nhìn qua chỗ rẽ ở lầu hai.

Cậu ta trừng mắt mở lớn, đẩy đẩy Lương Thiên, nói: "Cậu nhìn xem người kia có phải là cô gái mặt nhỏ như bàn tay mà tụi mình thấy tối hôm trước khi nghỉ lễ Quốc Khánh không?"

Lương Thiên hào hứng nhìn sang, "Đúng là cô ấy."

Thật sự rất dễ nhận ra, vì cô quay mặt theo hướng này, trên tay cầm dù, còn người đang ôm chồng sách bên cạnh chính là Trần Dạng.

Dáng người Nhạc Nha vốn không cao, hiện tại còn bị che khuất một nửa.

Nhìn nhỏ nhỏ y như một nàng sóc tí hon.

Triệu Minh Nhật này giờ vẫn để nguyên ngón tay chỉ vào chỗ Nhạc Nha, mắt mở lớn, lại chỉ sang phía đối diện hỏi: "Người kia không phải là anh em sinh đôi của Dạng ca chứ..."

Lương Thiện nói: "Cậu nghĩ mình đang đóng phim truyền hình à?"

Triệu Nhật Minh sờ cằm: "Thật không tin nổi người đó là Dạng ca, sao tôi biết được, tối hôm trước thì đưa con người ta về nhà, mà hôm nay đã đổi sang chuyển sách rồi."

Lương Thiện nhìn sang, nhin không được nói: "Bệnh thần kinh à, sáng nay chuyển sách qua, sao không nhớ chuyển sách của mình."

Vừa mới thi xong, sách vẫn chưa được chuyển ra khỏi ký túc xá.

Đương nhiên lời này cậu không dám nói ra trước mặt Trần Dạng, chỉ dám nói sau lưng thế này, chủ yếu là do hành động của anh khiến cậu thật kinh hãi.

Đang nói chuyện, Trần Dạng ở hành lang đối diện đã đến lầu bốn.

Nhạc Nha vốn tưởng rằng mình học lớp 1, có lẽ lớp sẽ ở tầng một, không hề nghĩ đến phòng học lại được phân bố thế này.

Dãy phòng học bên này có năm tầng, mỗi tầng có bốn lớp, lớp 1 ở nơi hẻo lánh trên lầu bốn, gần hàng lang thông qua dãy phòng học bên kia.

Dãy phòng học bên này từ lớp 1 đến lớp 16, còn dãy bên kia từ lớp 17 đến lớp 32, phân bố tương tự.

Lớp 1 vừa hay đối diện lớp 17.

Lúc lên đến lầu bốn, Nhạc Nha nhìn không được nhìn phía đối diện, rất nhiều học sinh ghé vào hành lang xem bên này, cơ bản đều là nam sinh.

Đi vào dãy phòng học, cô liền thu dù lại, cầm một bên tay, sau đó không chịu được nữa lại nhìn nam sinh trước mặt mình.

Bóng lưng anh rất thẳng, đầy kiêu ngạo mà sẵn chắc.

Nhạc Nha hồi tưởng lại ngày hôm trước, tuy hành động có chút kì quái, nhưng hôm nay thoát nhìn qua thì anh cũng không tệ lắm.

Cô chú ý đến đồng phục trên người anh hơi ẩm ướt, còn bả vai đã ướt đầm sau cơn mưa lớn.

Tạ Khinh Ngữ dừng lại ở đằng sau, nhỏ giọng hỏi: "Cậu ta là ai vậy?"

Nhạc Nha nói: "Không biết."

Cô sợ Trần Dạng ở phía trước nghe được, cố ý nhỏ giọng đi rất nhiều.

Tạ Khinh Ngữ chỉnh chỉnh chõng sách trong tay, suy đoán: "Không quen mà còn giúp cậu chuyển sách, nhất định là vì thấy cậu đáng yêu."

Nhạc Nha vội vàng thủ thế ra hiệu cô bạn của mình đừng lên tiếng.

"Được được, tớ sẽ nhỏ giọng lại một chút." Tạ Khinh Ngữ gật đầu, "Nói thật, người này đẹp trai quá đi, chắc cũng học lớp mười hai hả?"

Nhạc Nha nói: "Tớ cũng không biết."

Cửa sau của lớp học nằm bên cạnh cầu thang.

Ba người vào lớp, những tiếng la hét cãi nhau bên trong dường như ngừng lại, mọi ánh mắt đều tập trung vào nơi cửa sau.

Nhạc Nha nghe thấy gần đó có hai bạn học mới này còn đang đùa giỡn, thoáng cái biến thành thực nữ, sau đó vụng trộm xì xào thảo luận với nhau.

"Người này đâu phải học lớp tụi mình đúng không?"

"Lớp tụi mình sao có người đẹp trai vậy chứ, cậu quên lớp mình chỉ có mười lăm nam sinh thôi à, đều là hàng giả không."

"Hay là học sinh lớp đối diện?"

Nhạc Nha nghe rõ ràng lạnh mạch, nhìn không được lại nhìn về mặt của Trần Dạng, phát hiện anh như đã quen, thờ ơ chẳng quan tâm đến ai.

"Chỗ ngồi của cậu." Trần Dạng đột nhiên quay người.

Nhạc Nha vội vàng dừng lại, thấy mình đứng gần anh quá rồi, liền lùi về sau một bước.

Tạ Khinh Ngừ nhắc nhở: "Người ta đang hỏi chỗ ngồi của cậu kìa."

Nhạc Nha chỉ chỉ chỗ gần cửa sổ một cái: "...Chỗ kia."

Trần Dạng chân dài, chỉ ba bước đã đi tới chỗ cô chỉ, đặt hết sách xuống bàn, rồi nghiêng người dựa vào bàn nhìn cô.

Anh hơi híp híp mắt, "Cậu không lại chỗ ngồi à?"

Nhạc Nha bước mấy bước đi qua, giọng mềm mại nói: "Cám ơn cậu."

Cô đứng thẳng cũng chưa tới vai của Trần Dạng, phải ngửa đầu lên mới có thể nhìn vào mắt anh.

Chồng sách chất cao trên bàn, Trần Dạng khoác tay lên cuốn toán học dính nước nằm trên cùng cũng không cảm thấy khó chịu.

Âm cuối của anh khẽ nhếch, "Cảm ơn tôi thế nào, hửm?"

Chữ "hửm" đó như quán quýt nhẹ nhàng vào trái tim cô.

Hai bạn học nữ ở gần đó cầm điện thoại lên chuẩn bị chụp trộm ảnh, không nghĩ tới hôm nay vận khí tốt như vậy, có thể nhìn thấy đại soái ca.

Nhạc Nha suy tư một lát, chợt nghĩ ra phương án cảm ơn bình thường nhất: "Tôi... Vậy thì để tôi mời cậu ăn cơm?"

Trần Dạng chậm rãi gật đầu, "Có thể."

Anh nhìn Nhạc Nha chăm chăm, ánh mắt dần chuyển sang lơ tai bên cạnh, máy trợ thính ở đó đã thay mới, nhỏ nhắn xinh xắn.

Tuy tinh xảo nhưng cũng không sánh kịp vành tai của cô.

Trần Dạng như bị ma xui quỷ khiến, đưa tay định chạm vào tai của Nhạc Nha.

Nhạc Nha vội vàng né tránh ngón tay thon dài kia.

Trần Dạng ngừng lại, dáng vẻ tự nhiên thu tay, tâm tình cứ thế không bị ảnh hưởng, giọng trầm thấp bật cười, sau đó đứng dậy đi ra khỏi chỗ ngồi của cô.

Nhạc Nha đuổi theo, "Này."

"Hửm?" Trần Dạng dừng lại trước cửa.

Nhạc Nha mở miệng, nhỏ như tiếng muỗi kêu, đưa cây dù tới, "Tôi thấy

cậu không mang dù, hay cậu dùng dù của tôi đi."

Trần Dạng nghĩ thầm trong lòng, dùng cây dù này cái cọng lông.

Cây dù như vậy, còn có hình con thỏ nhỏ, nhưng anh vẫn cầm lấy, trên dù ướt nước mưa, chảy dọc theo thân dù rơi từng giọt xuống đất.

Nhạc Nha thấy anh đi thẳng theo hướng hành lang, xoay người định trở về chỗ ngồi.

Chu Tiểu Thanh trực tiếp ngăn cô lại, ánh mắt nhìn chăm chăm qua khung cửa sổ, ngoài miệng hỏi: "Nhạc Nha, người vừa rồi chuyển sách giúp cậu là bạn trai cậu hả?"

Cô bạn này lúc trước ngồi ở phía trên cô, sau này vì đổi chỗ nên không ngồi gần nhau nữa, hai người cũng ít nói chuyện hơn.

Nhạc Nha phủ nhận: "Không phải, tớ không có bạn trai."

Chu Tiểu Thanh mừng rỡ vô cùng, truy vấn: "Nếu không phải, sao lại giúp cậu chuyển sách? Cậu có quen không? Cậu ta còn độc thân không? Có thể giới thiệu một chút không?"

Tạ Kinh Ngữ nhìn không nổi nữa, liền đi lên kéo Nhạc Nha qua một bên, nói: "Gặp nhau trên đường, bọn này không hề biết bất cứ thứ gì hết, muốn hỏi thì tự cậu đi mà hỏi, người ta đang ở bên ngoài đó."

Nhạc Nha nhìn ra ngoài, Trần Dạng đã đi rồi, cô thoáng ngại ngùng, vì đã quên hỏi tên của anh.

Chu Tiểu Thanh bĩu môi thất vọng bỏ đi.

Tạ Kinh Ngữ quay sang nhìn Nhạc Nha nói: "Tụi mình còn phải trở lại trường, sẵn tiện đi ăn gì đó rồi chiều quay lại học, hai đứa mình đi chung dù."

Nhạc Nha gật đầu, "Ừ."

Lúc đi ngang qua hành lang, nam sinh đối diện thậm chí còn phất tay với bên này, chẳng hề ngượng ngùng gì cả.

Tạ Khinh Ngừ đột nhiên nói: "Thế này chẳng phải không những có thể nhìn thấy tiểu soái ca ở bên cạnh hằng ngày, mà còn có thể tình chàng ý thiếp với nhau nữa sao."

Nhạc Nha bị cô ấy trêu chọc, nhu thuận nói: "Thầy cô chắc không cho phép đâu, trong sổ tay học sinh có ghi không được phép yêu đương."

Dãy phòng học ở cơ sở chính nằm riêng một tòa nhà, hiện tại càng ngày càng gánh không nổi toàn bộ nhu cầu của trường cấp ba, nên trọng tâm đều chuyển đến cơ sở mới.

Tạ Khinh Ngừ chợt cười, "Ai thèm quan tâm đến sổ tay học sinh đâu, tại cậu cứ suốt ngày nhớ kỹ, cậu không biết lớp bên cạnh có hai đôi đang quen nhau à."

Nhạc Nha lắc đầu.

Tạ Khinh Ngừ im lặng, hai tai không nghe thấy mấy chuyện ngoài cửa sổ thật sự rất đáng sợ.

Đúng lúc chuông reo vào lớp vang lên.

*

Lớp 17.

Một lớp hơn bốn mươi người, Lương Thiên và Triệu Minh Nhật ngồi ở cuối lớp, bây giờ đang là tiết số học, môn học khó hiểu nhất.

Thầy dạy toán còn chưa tới nên trong lớp xì xào không ngừng tiếng nói chuyện.

Triệu Minh Nhật hỏi nhỏ: "Sao Dạng ca vẫn chưa quay lại?"

Lương Thiên nói: "Sợ là bị người ta câu hồn luôn rồi, có khi còn không nhớ rõ lớp mình nằm bên này nữa."

Ban nãy họ vừa tận mắt chứng kiến một màn kia mà.

Ánh mắt của nữ sinh ngồi phía trước lóe sáng, cắn răng, sau đó quay đầu lại hỏi: "Đến giờ vào học rồi, Trần Dạng còn đi đâu vậy?"

Lương Thiên thuận miệng nói: "Không biết."

Triệu Minh Nhật nằm trườn ra bàn, trêu ghẹo: "Muốn hỏi thì cái này phải để tí nữa thầy dạy toán hỏi, cậu hỏi làm gì, Ngô Á Mật."

Ngô Á Mật nói: "Tôi chỉ hỏi một chút thôi, quan tâm bạn học không được à?"

"Đúng đúng đúng, chỉ tùy tiện hỏi chút thôi." Lương Thiên gật đầu, sau đó đẩy đẩy Triệu Minh Nhật, "Sao không thấy cậu hỏi thăm tui vậy?"

Hai người cười rộ lên, không hề nói gì thêm.

Ngô Á Mật cá giận: "Ai thèm hỏi hai người các cậu, mỗi lần đều ảnh hưởng tới lớp, rảnh rồi không có gì làm thì đi giải đề đi, đáng ghét."

Lương Thiên cười hì hì, đối với tâm tư của cô ta thì cậu hiểu rõ như lòng bàn tay.

Lớp 17 có thể nói là lớp quái nhất học kỳ của trường này, một nửa bạn học trong lớp có thành tích thuộc top 100, trong đó Trần Dạng đã đứng nhất

nhiều năm qua.

Mà một nửa lớp còn lại đều đếm ngược từ dưới lên, trong đó người đứng bết vĩnh viễn là Triệu Nhật Minh và Lương Thiên thay nhau ngồi.

Tình huống này ngay cả các giáo viên cũng không thèm quản tới nữa.

Thầy dạy toán đẩy cửa vào, sau khi nhìn thấy vị trí trống không liền hỏi: "Trần Dạng không đến lớp à?"

Lương Thiên giơ tay đáp: "Cậu ấy bị bệnh rồi ạ."

Nghe vậy, Ngô Á Mật ngồi phía trước càng tức giận hơn, rõ ràng mới nói với cô ta là không biết, bây giờ sẽ biết, như thế cố ý không thèm nói cho cô ta vậy.

Vì đó là học trò tâm đắc của mình, thầy dạy toán quan tâm hỏi: "Có nghiêm trọng không? Nếu nghiêm trọng..."

Lời còn chưa nói xong đã bị cắt đứt.

"Báo cáo."

Thầy dạy toán quay đầu, Trần Dạng đang đứng ở cửa lớp.

Dáng người của anh cao ráo, che đi ánh nắng rọi từ phía sau, soi sáng cả người như đang phát quang, mặt mày tinh xảo, nữ sinh trong lớp còn vụng trộm cầm điện thoại lên chụp lén.

Nhìn thấy anh đến rồi, thầy dạy toán tự động nói giọng nhu hòa: "Vừa nãy còn đang hỏi em ở đâu, mau vào đi."

Ngô Á Mật quan sát anh cúi mặt, đi thẳng, sau đó đứng ở đằng sau mình.

Cô ta sờ tay lên ngực mình, tim đập thình thịch như tiếng trống vang.

Nói thật, có thể ngồi ở vị trí này, trong lớp học có không ít nữ sinh không phục, còn đề nghị với chủ nhiệm lớp đổi vị trí, may mắn là không thành công.

Trần Dạng lười biếng dựng cây dù dựa vào cạnh bàn, bởi vì dù này không phải dù gấp, mà là cán dài, hơn nữa chuôi nắm còn có hình cà rốt.

Lương Thiên quay đầu, "Dạng ca đi đâu vậy, sao giờ mới về?"

Trần Dạng lười biếng nói: "Không đi đâu cả."

Trên bục giảng thầy dạy toán gõ bảng đen, nhắc nhở: "Lương Thiên đi học không được nói chuyện, đừng ảnh hưởng đến những bạn học khác nghe giảng."

Vốn các giáo viên đều muốn chuyển Trần Dạng lên ngồi ở vị trí hoàng kim ở hàng thứ hai hoặc hàng thứ ba, nhưng vì vóc dáng của Trần Dạng nên sẽ chắn mất tầm mắt của những bạn học ngồi phía sau.

Sau này tự Trần Dạng chọn chỗ ngồi bên cạnh cửa sau.

Chủ nhiệm lớp cũng tận tình khuyên bảo sau vài tiết lên lớp, nhưng phát hiện thành tích của anh cũng không giảm, nên không quản nữa.

Lương Thiên nói: "Đâu phải chỉ có mình em nói chuyện?"

Thầy dạy toán ném phấn tới, nói: "Em quấy rầy người khác nghe giảng còn không biết xấu hổ, Trần Dạng có thể nói chuyện với em sao?"

Lương Thiên nghĩ thầm có thể chứ, nhưng cậu không nói được.

Tất cả các giáo viên đều cảm thấy Trần Dạng là học sinh giỏi, khiêm tốn, lễ phép, ngồi ở hàng cuối cùng hoàn toàn là do dáng người anh quá cao.

Chỉ có giữa các học sinh mới biết, đây đều là giả dối!

Trần Dạng cười cười, lưỡi biếng chống mặt, bên tai là lời giảng về bài thi tháng lần trước, toàn là kiến thức tẻ nhạt.

Ánh mắt anh rơi vào chuôi dù bên cạnh.

Trần Dạng đột ngột duỗi tay trái ra nắm chặt, củ cà rốt nhỏ kia nằm gọn trong cái nắm tay của anh.

Giống nhiệt độ trên người của Nhạc Nha.

*

Trước giờ học buổi chiều, Nhạc Nha và Tạ Khinh Ngữ đem mấy cuốn sách còn lại tới cơ sở mới, vì thế toàn bộ đồ đạc của cả hai đã được chuyển qua hết.

Cách giờ lên lớp còn có nửa tiếng, rất nhiều bạn học vẫn chưa đến.

Bên ngoài mưa đã tạnh, thậm chí còn có chút nắng, Tạ Khinh Ngữ dựa vào lan can, " Vẫn là trời không mưa thì thích hơn."

Nhạc Nha phụ họa theo: "Đúng vậy á."

Nếu trời mưa, dọc đường đi cả người sẽ bị ướt, tay phải cầm dù, muốn làm gì cũng bất tiện.

Tạ Khinh Ngữ bỗng nghiêng đầu sang chỗ khác, hỏi: "Nguyệt Nha, chú Nhạc sao chưa bao giờ nói cho cậu nghe chuyện chú ấy tài trợ cho người khác vậy?"

Dù sao chuyện này cũng kéo dài mười năm rồi, nếu không nói vào năm đầu tiên thì cũng phải nói vào mấy năm sau này chứ. Cô cũng biết chú Nhạc

với Nhạc Nha quan hệ rất tốt, chẳng hề tồn tại vấn đề gì.

Nhạc Nha nói: "Tớ cũng không biết nữa."

Lần này nếu không phải vì cô tình cờ nghe thấy, chỉ sợ cái gì cô cũng không biết.

Tạ Khinh Ngữ suy đoán: "Thời gian mười năm rất dài, chú Nhạc không đề cập đến nhất định là do không muốn cậu tiếp xúc với cậu ta."

Bây giờ đang học lớp 12, đoán chừng đối phương cũng mười bảy, mười tám tuổi, mười năm trước là khoảng bảy tám tuổi, lúc đó cũng đã có ký ức rồi.

Có thể giấu giếm mười năm, hơi bị phiền phức à.

Tạ Khinh Ngữ còn nói: "Cậu nhớ rõ chuyện mười năm trước không?"

Nhạc Nha suy nghĩ một chút rồi lắc đầu, "Không nhớ được."

Mười năm trước cô cũng chỉ lớn nhiều đó, còn gặp chuyện không may với lỗi tai đã nửa năm rồi, khiến cô không thích nói chuyện với ai, có chút tự kỉ.

Về sau phải trải qua trị liệu mới khá hơn.

Nhạc Nha còn nhớ bản thân đã nhìn lén phiếu điểm, nói: "Ba tớ còn chưa phát hiện ra tớ đã biết tên cậu ta là Trần Dạng rồi."

Tạ Khinh Ngữ nói: "Cậu xem xem, y như là không muốn có cậu biết vậy."

Chú Nhạc có con gái như vậy, sự nghiệp gia đình lại lớn, có phòng bị cũng là điều bình thường. Dù sao Nhạc Nha cũng không quá rành thế sự nữa.

Nghe vậy, Nhạc Nha nói: "Tớ giả bộ không biết là được rồi."

"Cậu cứ để chú Nhạc tưởng cậu không biết gì là được." Tạ Khinh Ngừ nói: "Kỳ thật tớ cũng muốn biết đáng về cậu ta thế nào."

Trong lòng Nhạc Nha cũng muốn biết, nhưng cô không thể không thấy xấu hổ mà nói ra.

Tạ Khinh Ngừ sờ cằm, đề nghị: "Hay là tụi mình qua hỏi thăm một chút, sau đó nhìn lén thử, nếu không có Trần Dạng ở đó thì tranh thủ thời gian trở về lớp."

Nhạc Nha gật đầu, "Được đó."

Cô nghĩ chỉ nhìn lén một cái rồi về ngay, sẽ không quấy rầy đối phương.

Tạ Khinh Ngừ nhìn đồng hồ, vẫn còn sớm.

Thừa dịp người bên này không đông lắm, Nhạc Nha với cô ấy đi thẳng qua dãy hành lang đến phòng học gần bảng "lớp 17" ở ngay đối diện.

*

Tác giả có điều muốn nói:

Thầy giáo: Trần Dạng ngồi hàng cuối cùng thật vất vả.

Bạn học: Hôm nay mắt thầy giáolại bị che mờ rồi.

*

Editor: Mình mới lập page trên facebook tên Similovecat, mấy bạn vào like nha, sau này có thông báo gì mình sẽ nhắn qua đó (*"~"*) ♡

TIỂU NGUYỆT NHA

Khương Chi Ngự
dtv-ebook.com

Chương 5: Sao Không Tiếp Tục Nhìn?

Edit: Simi

Phòng học của lớp 17 trống trơn.

Nhìn qua khung cửa sổ, Nhạc Nha thấy có mấy bạn học nằm gục xuống bàn ngủ trưa, cũng có bạn học nữ đang lật sách học bài.

"...muốn nghĩ tới cũng không nghĩ được."

"Vậy thì cậu cứ mơ đi."

Lương Thiên và Triệu Minh Nhật cãi nhau ầm ĩ đi lên cầu thang bên cạnh, nhìn thấy Nhạc Nha cùng một nữ sinh khác đang đứng đó.

Lương Thiên đảo tròn mắt, lại gần hỏi: "Bạn học mới, lén lút ở đây làm gì vậy?"

Nhạc Nha bị câu hỏi bất thành linh của cậu ta làm giật mình.

"Sao lại dọa con gái người ta vậy." Triệu Minh Nhật đập cậu ta một cái, sau đó cười hì hì hỏi: "Có chuyện gì à? Bọn tôi nhất định sẽ giúp cậu."

Lương Thiên nói: "Hay là mới đến nên không biết đường, cậu muốn đi đâu tôi có thể dẫn cậu đi."

"Để tên mù đường như cậu dẫn đi à." Triệu Minh Nhật phá ngang, quay sang nhìn Nhạc Nha, "Nếu có người khi dễ cậu, có thể nói với bọn này, anh

đây sẽ đi đập hấn một trận."

Nhạc Nha nghe hai người tôi một câu cậu một câu mà hát Song Hoàng [1].

[1] một thể loại hát đôi, một người diễn động tác, người kia ở bên trong sân khấu hát hoặc đọc thoại.

Một người tóc vàng, một người tóc đỏ, sáng chói khiến mắt cô như muốn nhảy loạn.

Dù ấn tượng của Nhạc Nha với bọn họ không tốt lắm, nhưng nghĩ đến nam sinh kia giúp cô chuyển sách hình như cũng không quá tệ, có lẽ hai người này cũng vậy.

Cô nhẹ giọng hỏi: "Hai cậu biết Trần Dạng không? Lớp 17 á."

Trên hành lang yên tĩnh trở lại.

Cả buổi trời, Lương Thiên cho là tai của mình đã nghe nhầm: "Cậu hỏi ai?"

"Trần Dạng." Sợ họ không biết, Nhạc Nha còn giải thích: "Nhĩ đông Trần, Dạng trong nhận nhạo."

Lương Thiên sững sốt, nước mắt như chảy ra vì muốn bật cười, xoa xoa mái tóc đỏ của mình, "Cậu không biết Trần Dạng lớp 17?"

Nhạc Nha tuy nghi hoặc, nhưng vẫn "Ừ" một tiếng.

Tạ Khinh Ngừ kéo tay cô, nhỏ giọng hỏi: "Nghe có vẻ như cậu ta rất nổi tiếng, chẳng lẽ có chuyện gì à?"

Nhạc Nha lắc đầu.

Triệu Nhật Minh hỏi: "Cậu thật sự không biết?"

Lương Thiên cũng buồn bực, chuyện gì thế này, không phải đã nói chuyện với nhau mấy lần, hôm nay còn giúp khiên sách giúp, kết quả làm cả buổi mà ngay cả tên cũng không biết.

Dạng ca làm người thất bại vậy à.

Triệu Nhật Minh tuy không biết xảy ra sự tình gì, nhưng cũng không ngại tiếp lời bạn mình: "Cậu xác định là Dạng trong nhộn nhạo?"

Cái này đúng là nhộn nhạo thiệt đó.

Dạng ca có biết tên của mình được giải thích như vậy không nhỉ?

Nhạc Nha không thể nghe tiếp giọng điệu kì quái của họ nữa, cộng thêm bộ dáng thiếu niên bất lương của họ, cô chưa từng tiếp xúc qua, nói nhỏ: "Khinh Ngữ, tụi mình về đi."

"Ừ." Tạ Khinh Ngữ và cô quay người chuẩn bị về lớp.

"Trần Dạng á." Lương Thiên ho nhẹ một tiếng, nói: "Tụi này không có ý gì đâu, cậu ấy bây giờ không có ở trong lớp, cậu muốn tìm cậu ấy thì đến vào giờ tự học buổi tối ấy."

Nhạc Nha liếc cậu ta một cái, "Cám ơn, tôi biết rồi."

Tiết tự học buổi tối sao cô có thể ra khỏi lớp, đều có giáo viên canh chừng mà, hơn nữa cô cũng không có khả năng trốn tiết tự học này.

Lương Thiên cười tủm tỉm: "Đi thông thả nha."

Nghe thấy lời này, Nhạc Nha đi càng nhanh hơn, cùng Tạ Khinh Ngữ trở về lớp, bạn học đến hơn phân nửa, đều đang đọc sách.

Tạ Khinh Ngữ thất vọng nói: "Không nghĩ tới là cậu ta không có ở trong lớp, haiz."

Mới đầu khi nghe Nhạc Nha kể, cô ấy đặc biệt hiếu kì rồi cuộc là người thế nào mới được chú Nhạc chọn trúng, nhất định là điều kiện rất hà khắc.

Nói cách khác rất có thể là học sinh nghèo khó rồi.

Vấn đề khác khiến cô ấy trăm mối vẫn không thể giải thích được là, chú Nhạc không cho Nhạc Nha biết rõ chuyện này, trước kia tại cơ sở chính, theo đạo lý cũng không sợ đụng mặt mới đúng.

Tạ Khinh Ngữ suy đoán nói: "Chẳng lẽ chú Nhạc sợ cậu quen nam sinh kia? Sợ cậu bị lừa đi á?"

Nhạc Nha lắc đầu, "Sao vậy được."

Tạ Khinh Ngữ ngày càng cảm thấy suy nghĩ này rất chính xác, "Cậu không biết về nam phượng hoàng à, mượn sức của bạch phú mỹ [2] để thăng quan tiến chức, sau đó cướp tài sản, bỏ vợ bỏ con, lấy vợ trẻ xinh đẹp."

[2] ý chỉ những người phụ nữ xinh đẹp, da trắng trẻo, gia cảnh tốt

Nhạc Nha nghe cô ấy nói cứ cảm giác như mình đang xem phim truyền hình vậy.

"Tớ thuận miệng nói giỡn thôi, cậu đừng coi là thật." Tạ Khinh Ngữ khoát khoát tay, "Ai dám đối xử với Nhạc Nha của chúng ta như vậy, tớ nhất định sẽ khiến hắn đẹp mặt."

Nghe vậy, Nhạc Nha liền bật cười.

Tiết đầu tiên của buổi chiều là sinh học.

Sau khi lên mười hai, chương trình học đổi liên tục, môn cùng khoa sẽ có hai tiết liên tiếp nhau, vì thế các giáo viên luôn cảm thấy rất bất mãn.

Thế dục bị bỏ tiết, ngay cả tiết họp lớp cũng bị chiếm dụng.

Nhạc Nha bỏ sau lưng những chuyện không liên quan, chuyên tâm nghe giảng.

*

Tiết cuối cùng của lớp tự học buổi tối là của chủ nhiệm lớp.

Cô dạy văn cũng là chủ nhiệm lớp, cô Tường, bình thường cô thích dành nửa tiết đầu để nói về chuyện của khối mười hai, mãi đến khi gần tan học mới giảng đến đề mục trên bảng.

Nhạc Nha ngồi gần cửa sổ bên trong, cách hành lang rất xa.

Lớp của bọn họ thay đổi chỗ ngồi vào thứ hai hàng tuần theo tổ, tuần sau cô sẽ ngồi ở vị trí cửa sổ gần hành lang.

Vì nghĩ mấy ngày lễ nên mất không ít các tiết ngữ văn, vì thế cô giáo chưa kịp giảng giải về bài thi, chỉ có thể tận dụng tiết tự học.

"...Các em bây giờ đi học mà cứ thất thần thế này, thì đợi học kỳ sau muốn khóc cũng không kịp." Cô Tường nói: "Lấy bài thi ra, lần này viết văn như vậy mà cũng có người bị lạc đề, đúng là dọa sợ cô luôn rồi."

Lớp học không ai dám lên tiếng.

Lần này điểm văn của Nhạc Nha được một trăm ba mươi mấy điểm, không tính là tốt, nhưng cũng đủ để kéo tổng thành tích lên, cô ngồi đọc lời phê lý giải vì sao bị trừ điểm.

Cô luôn đặc biệt không giỏi phần này lắm.

Trên bục giảng cô Tường còn đang nói chuyện: "Nghĩ lễ xong sợ là mấy em đều đã quen kiến thức trong sách vở rồi, tuần sau tiếp tục bắt đầu học thuộc lòng, cô sẽ kiểm tra thí điểm."

Lớp 1 khối mười hai là do tuyển thẳng, cao thấp không đều, tốt nhất lẫn kém nhất đều tập trung một lớp, cho nên thầy cô cũng đặc biệt quan tâm.

Nhất là lần này chuyển sang cơ sở mới, thành tích sau này đều cùng tính một lượt, đến lúc đó sẽ có thêm mười sáu lớp ở cơ sở mới, vậy thì quá nhiều người rồi.

Cô nghe nói top 10 hằng năm ở đây rất xuất sắc.

Trong đó người đứng đầu là học sinh tên Trần Dạng, cô có nghe thầy cô nói mấy lần, chính vì vậy áp lực của học sinh cơ sở chính ở đây rất lớn.

Đời học kỳ này kết thúc, lúc đó trường sẽ bắt đầu chọn lựa học sinh cho lớp chạy nước rút, tập trung chuẩn bị cho kỳ thi Đại học.

Đến lúc đó trường sẽ sắp xếp giáo viên giỏi nhất cho lớp chạy nước rút đó.

Tiếng chuông tan học đột ngột vang lên.

"Tan học, chú ý về nhà an toàn." Cô Tường thở dài, "Nhạc Nha, em lên phòng làm việc của cô một chút."

Nhạc Nha lên tiếng.

Tạ Khinh Ngừ nói: "Tớ không đợi cậu được rồi, lúc đó cậu tự mình về nhà, nhớ chú ý an toàn nha."

Nhạc Nha "Ừ": "Cậu cũng vậy."

Trong phòng học vẫn còn bạn học đang đọc sách, cô cũng không thu dọn sách vở, đi đến phòng giáo viên.

Trong văn phòng cũng không khác mấy, chỉ còn hai giáo viên ở lại, cô Tường đang ngồi ở bên kia sửa sang lại văn bản tài liệu.

Nhạc Nha đi qua, "Thưa cô."

Cô Tường ngẩng đầu, "Cô tìm em cũng không có chuyện gì, chuyện thi tháng lần trước, trường đã cảnh cáo nữ sinh đó rồi, nếu như còn tái phạm, sẽ xử phạt, nữ sinh đó còn kiếm chuyện tương tự với em nữa thì cứ nói cho cô biết."

Dù sao cũng là học sinh mười hai, không thể xử lý quá mức.

Nhạc Nha gật đầu, "Em biết rồi ạ."

Cô Tường nhìn máy trợ thính bên tai cô, âm giọng dặn dò: "Cơ sở mới bên này có nhiều người, hơi dễ loạn, nên bình thường em cũng phải chú ý, có gì không thoải mái phải nói với cô ngay, không cần lo lắng."

Nhạc Nha mỉm cười, "Em cảm ơn cô."

Cô Tường thích nhất em học sinh này, nhu thuận mà thành tích học tập tốt, hiện tại học trò như vậy rất ít, "Được rồi, em về nhà sớm đi."

Nhạc Nha ra khỏi văn phòng.

Trở về lớp, cô tùy tiện cất bài tập vào balo, ra khỏi phòng học.

Sắc trời bên ngoài đã tối, dãy phòng học bao trùm trong bóng đêm, vẫn có ánh đèn sáng, gây chú ý không nhỏ.

Nhạc Nha trong lúc lơ đãng nhìn phía đối diện, đèn vẫn sáng.

*

Lớp 17 luôn là lớp cuối cùng tắt đèn.

Lúc lại gần, Nhạc Nha liền nhẹ bước chân, sợ gặp lại hai thiếu niên bất lương tóc đủ màu sắc hồi trưa.

Trong phòng học chỉ còn lác đác vài học sinh, giống như đều đã về hết rồi.

Không đợi Nhạc Nha quay người đi, cầu thang bên cạnh liền truyền đến tiếng vang kì quái, đèn cảm ứng âm thanh cũng không sáng.

Cô nghĩ nghĩ, hay là đi qua xem thử.

Cầu thang tối mờ, bởi vì không mở đèn, chỉ có ánh đèn rọi từ hành lang lầu ba và lầu bốn nên sáng một chút.

Phía dưới bậc cầu thang có hai người đang đứng đó.

Một trong hai người cô đã gặp, là nam sinh giúp cô chuyển sách, anh ghé vào lan can cầu thang nhìn xuống dưới lầu, trên tay như đang cầm gì đó.

Nữ sinh với mái tóc uốn lọn, thả suông trên vai, đưa lưng về phía Nhạc Nha, "...Tớ viết cho cậu, cậu đều không thấy sao?"

Giọng nói của cô ấy rất quyến rũ, có chút ngửa.

Lần đầu tiên Nhạc Nha nghe được giọng nói thế này, không khỏi đỏ mặt, nhớ tới lúc trước Tạ Khinh Ngữ hay miêu tả cho cô nghe chuyện thuộc thể loại kia.

Nữ sinh giơ tay lên, muốn luồn qua cổ Trần Dạng, "Cậu cũng không có bạn gái, cân nhắc tớ một chút không được sao? Tớ không xinh đẹp à?"

Trần Dạng thẳng thừng tránh ra.

Nữ sinh tóc uốn lộn thiếu chút nữa ngã xuống, cổ giữ vững thẳng bằng, trong lòng oán hận.

Hài đầu lông mày của Trần Dạng nhú lại không vui, "Tránh xa một chút."

Anh lấy ra một điều thuốc, nữ sinh thấy thế, móc bật lửa trong túi ra, mở lên, ánh lửa sáng rực.

Trần Dạng dời tay sang bên cạnh, khiến tay nữ sinh đó loạn choạng.

Tự anh lấy bật lửa trong túi ra, lười biếng mở, sau đó nhóm lửa, không bao lâu sau một điểm đỏ rực sáng trên điều thuốc trong tay.

Ánh lửa trên bật lửa chiếu rõ vẻ mặt lãnh đạm của anh.

Động tác nữ sinh cứng đờ, sắc mặt khó coi, nhưng trong lòng không nhịn được lại nghĩ, Trần Dạng thật là đẹp mắt.

Cô chưa từng thấy nam sinh nào như vậy, cho nên cứ như con thiêu thân lao đầu vào lửa nóng, dù có bị đốt xử tội tệt, cũng chỉ tiếc vì không nhận được câu trả lời khẳng định.

Nữ sinh thấp giọng nói: "Tớ... Cậu với tớ thử xem, cậu không có bạn gái, tớ vẫn sẽ có cơ hội."

Trần Dạng không kiên nhẫn, "Biến."

Nhạc Nha nghe giọng nói đó không nhịn được nhú mày, cảm thấy có chút vô lễ, nhưng ngẫm lại, chơi chung nhóm với thiếu niên bất lương thì vô lễ

cũng là điều bình thường.

Nữ sinh tóc uốn lộn bị nói như vậy, dừng một lát, rồi cuộc cũng chọn bỏ đi, xuống cầu thang, biến mất ở chỗ góc cua.

Nhạc Nha đứng nghe ở góc tường.

Đến lúc này cô mới đột ngột hoàn hồn, chuẩn bị rời đi thì nhìn thấy Trần Dạng ở phía dưới hút một hơi, khói trắng che lấy khuôn mặt vô cùng tinh xảo.

Bóng mờ chặn lối tất cả, ánh sáng cùng bóng tối càng điểm tô cho đôi lông mày thêm sâu sắc, trong đêm lạnh điều thuốc trên tay anh càng sáng hơn, đôi mắt kia cũng không kém bao nhiêu, như thông suốt tất cả.

Giống như người vừa nói lời thô tục lúc nãy không phải anh vậy.

Trần Dạng dụi tắt điều thuốc.

Nhạc Nha chứng kiến anh cởi nút áo, không hề để ý chuyện trước đó, có vẻ là do quá chật.

Không bao lâu, áo sơ mi đã cởi ba nút áo.

Mỗi một nút áo được cởi như phóng tích một phần phiền muộn tối tăm, có thể thấy rõ sự nóng nảy đang tỏa ra xung quanh, đến cuối cùng, lồng ngực như ẩn như hiện.

Nhạc Nha cẩn thận nháy mắt mấy cái.

Trần Dạng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt kinh ngạc trên cầu thang, nhướn mày hỏi: "Tôi nhìn đẹp không?"

Nhạc Nha vội vàng không kịp chuẩn bị đã bị phát hiện, đỏ mặt, xoay

người cực kỳ nhanh, vô thức phủ nhận nói: "Tôi... tôi không nhìn thấy gì hết."

Cô không khỏi tức giận chính mình lẽ ra nên đi từ lâu rồi mới phải.

Dù sao cầu thang tối như vậy, có lẽ ban này cũng không thấy gì cả, anh chỉ định hù dọa cô một chút thôi.

Sau lưng im lặng thật lâu, Nhạc Nha hơi hoài nghi có phải người kia bỏ đi rồi không, đang chuẩn bị xoay người thì bên tai ngựa ngựa.

"Sao không tiếp tục nhìn?"

Thanh âm rất thấp, có chút trầm khàn.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Nhìn đi, nhìn một chút đi, dù sao cũng là người đàn ông của mình mà.

Trần Dạng: Anh tên gì?

Nhạc Nha: Không biết.

TIỂU NGUYỆT NHA

Khương Chi Ngư
dtv-ebook.com

Chương 6: Học Sinh Được Tài Trợ

Edit: Simi

Ánh đèn trên đầu cầu thang tối mờ.

Vì học sinh đã về gần hết, nên âm thanh bên tai Nhạc Nha vô cùng rõ ràng, mà ngay cả hơi thở ấm áp của đối phương cô cũng có thể cảm nhận được.

Cô nhích qua bên cạnh một chút, tạo khoảng cách với anh.

Trần Dạng hứng thú nhìn cô, cảm thấy hành động này của cô như đang vụng trộm làm điều xấu, sau đó bị phát hiện thì y như một đứa nhỏ chột dạ.

Anh nhìn sang lỗ tai tinh xảo đáng yêu của cô, máy trợ thính cũng không bị che giấu, thậm chí còn giật giật vài cái.

Thật là đáng yêu.

Nhạc Nha cố lấy dũng khí phủ nhận: "Nhìn cái gì? Tôi không nhìn gì hết."

Trần Dạng "ừ" một tiếng: "Cậu không nhìn gì hết."

Nghe xong cũng biết là anh cố ý trêu chọc, Nhạc Nha nắm chặt áo mình, "Tôi chỉ tình cờ đi ngang qua thôi."

Cô xoay người chuẩn bị đi.

Trần Dạng kéo quai balo của cô, mấy túi xách bình thường nhất của cô cũng là hàng hiệu, đưa vào tay cô lại không giống chút nào.

Đôi mắt anh lóe sáng, "Đừng vội."

Nhạc Nha không kịp chuẩn bị khẽ lão đảo, được một đôi tay đỡ lấy bả vai, xúc cảm xuyên thấu qua lớp đồng phục mỏng truyền vào trong người.

Lần đầu tiên cô tiếp xúc gần đến vậy với một nam sinh xa lạ.

Nhạc Nha kéo quai balo của mình, năn nỉ anh: "Tôi thật sự không thấy gì hết... Tôi phải về nhà rồi."

Trần Dạng nhìn đôi môi phơn phớt hồng nhuận của cô, ẩn giấu dưới ánh đèn cùng bóng mờ lại cực kỳ mê người, đầy đặn xinh đẹp, vì nói chuyện mà khép khép mở mở, khiến anh muốn cắn một cái.

Yết hầu giật giật, anh dời ánh mắt.

Nhạc Nha đợi cả buổi mới nghe thấy đối phương lãnh đạm nói một câu "đi đi", cô lập tức nhẹ nhàng thở hắt ra.

Cô cảm thấy người này có chút không dễ trêu lãm.

Đang lúc Nhạc Nha chuẩn bị rời đi, Trần Dạng quay lại nhìn cô, nói: "Tôi đưa cậu về."

Nhạc Nha giật mình, cự tuyệt: "Không muốn."

Trần Dạng căn bản không thèm nghe cô nói, "Cậu đi đường cậu, tôi đi đường tôi."

Nhạc Nha muốn nói lại không biết nói gì cho phải, cô cảm thấy người này căn bản sẽ không nghe mình, đáng lẽ tối nay cô không nên đến đây.

Không gặp được Trần Dạng, lại gặp tên thần kinh.

Về chuyện mời anh ăn cơm đã bị cô bỏ lại sau đầu, khi nào mới nhớ tới nó là cả một vấn đề sau này.

Hai người một trước một sau ra sân trường.

Trần Dạng đi phía trước, từ trong phòng học cầm lấy áo khoác đồng phục khoác trên bả vai, thoạt nhìn qua là đáng vẻ nhã nhặn, thu hút mọi ánh mắt của người qua đường.

Nhạc Nha không hiểu sao anh lớn lên dễ thương như vậy, mà tính cách thì kỳ quái đến thế, lúc thì vui vẻ lúc thì âm u.

Bây giờ Nhạc Nha cũng không dám hỏi tên anh là gì.

Hôm nay cũng một đường bình an vô sự tới cổng khu cư xá, chú bảo vệ cổng thấy cô còn tưởng cô lại bị theo dõi.

Không đợi Nhạc Nha đi vào, anh đã ngăn cô lại.

Trần Dạng đứng trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống, nhướn mày hỏi: "Cậu cứ vậy xóa tôi à?"

Tim Nhạc Nha nhảy lên, không biết nên nói thế nào.

Cô đích thật đã xóa anh, bởi vì cô sợ xảy ra chuyện, dù sao cũng theo dõi cả một mạch đến nhà của cô, lỡ như anh là kẻ quấy rối thì sao.

Tuy cô chưa gặp chuyện như vậy, nhưng có nghe người ta nói qua, một số người sẽ gửi những hình ảnh khó coi qua Wechat.

Nhạc Nha đỏ mặt, lách qua người anh bước nhanh vào trong cư xá.

Trần Dạng xoay người, nhìn bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn như con thỏ nhỏ, nhanh chân chạy trốn, trong chớp mắt chẳng còn thấy đâu nữa.

Anh vẫn dõi theo, trong mắt hiện lên vô số cảm xúc, cuối cùng đều hóa thành vui vẻ.

Cô có chạy nhanh hơn nữa thì cũng chẳng thể làm khó anh.

*

Nhạc Nha một hơi chạy thật xa, lúc dừng lại, thấy nam sinh kia không đi theo mình mới khẽ thở dài nhẹ nhõm.

Cô chỉnh lại máy trợ thính, may mắn là lúc cô chạy không bị rơi mất.

Nhạc Nha mở cửa, thay giày, "Dì Trương, con về rồi."

Nghe thấy tiếng gọi, dì Trương đi tới, dò hỏi: "Hôm nay sao con về trễ vậy, làm quen với cơ sở mới sao?"

Nhạc Nha nói: "Dạ."

Dì Trương không nghi ngờ gì, cầm lấy balo của cô, nói: "Tiên sinh về rồi, con rửa tay là có thể ăn cơm luôn."

Nhạc Nha gật đầu, "Dạ."

Cô quay người đi vào phòng vệ sinh, rửa sạch tay rồi nhìn mình trong gương, lại nhin không được nhớ tới nam sinh kia, lắc đầu đi ra ngoài.

"Ba." Nhạc Nha mỉm cười đi qua, giọng mềm mại hỏi: "Sao hôm nay ba về ăn cơm tối vậy?"

Nhạc Dịch Kiện bỏ tờ báo xuống, "Đương nhiên là để ăn cơm với con

rồi."

Lớp tự học buổi tối của Nhất Trung tan học vào mười giờ tối, hiện tại đã qua mười giờ rưỡi, cơm tối cũng có thể tính thành cơm khuya rồi.

Nhạc Dịch Kiện nhớ tới chuyện gì đó, đột ngột hỏi: "Nghe nói con chuyển đến học tại cơ sở mới, thế nào, không có chuyện gì xảy ra chứ?"

"Có thể xảy ra chuyện gì ạ?" Nhạc Nha vừa uống trà, vừa hỏi: "Giáo viên đi cùng với tụi con mà, không có chuyện gì hết."

Nhạc Dịch Kiện gật đầu, dặn dò: "Vậy thì tốt, nếu trong trường có người khi dễ con, con nhớ nói với ba."

Đồ ăn được bưng lên, trong không khí tràn ngập hương vị của các món ăn, Nhạc Nha vẫn chưa ăn cơm tối nên có chút đói.

Cô đáp: "Con biết rồi, ba yên tâm đi."

Nhạc gia trong lúc ăn cơm không nói chuyện, cho nên trước khi cơm nước xong xuôi thì trong nhà chỉ có tiếng chén đĩa chạm vào nhau.

Sau khi ăn xong, dì Trương bắt đầu dọn dẹp.

Nhạc Nha lau khô miệng, do dự hỏi: "Ba, trước kia có phải ba tài trợ cho một học sinh phải không?"

"Sao con biết?"

Nhạc Nha cúi đầu nói: "Lần trước con nghe thấy ba gọi điện thoại."

Nét mặt Nhạc Dịch Kiện hơi cứng lại, suy nghĩ nội dung trong cuộc điện thoại trước đó của mình, xác định không có thông tin mấu chốt mới nói: "Ừ, ba cũng tài trợ cho vài người, nhưng đều nhỏ hơn con rất nhiều, còn chưa lên

cấp ba nữa, chuyện này con cũng đừng chú ý tới."

Nhạc Nha nghe xong cảm thấy lơ mơ.

Còn chưa lên cấp ba, còn Trần Dạng mà cô phát hiện ra là sao?

Nhạc Dịch Kiện nói tiếp: "Bây giờ đang học mười hai, tuy trong nhà không bắt buộc con phải thi đậu trường nào, nhưng vẫn phải học tập thật tốt, Nguyệt Nha đừng có để ba thất vọng đó."

Ông hiểu rõ tính cách của con gái mình, ông nói gì cô cũng sẽ nghe theo, không hề hoài nghi, vì thế dù ông có nói thật hay không, cô cũng sẽ không yêu cầu phải chứng minh rõ ràng mọi thứ.

Nhạc Nha gật đầu, "Dạ."

"Đúng rồi." Nhạc Dịch Kiện nói tiếp: "Hai ngày nữa ba sẽ cho người lái xe chở con đi học, buổi tối về muộn thế này đi một mình không an toàn."

Nhạc Nha vô thức cự tuyệt: "Không cần đâu ba, con về chung với Khinh Ngữ, không có chuyện gì đâu."

""Con cũng đừng lo quá, ba tự có chừng mực." Nhạc Dịch Kiện nhìn đồng hồ, "Thời gian không còn sớm nữa, con nhanh đi rửa mặt đi, mai còn phải dậy sớm."

Nhạc Nha há to miệng, cuối cùng cũng không nói gì.

Mãi cho đến khi trở về phòng của mình, cô vẫn chưa nghĩ thông một số chuyện.

*

Sáng sớm hôm sau, trời lại mưa mịt mù.

Nhạc Nha cầm dù che mưa ra khỏi nhà, dù này không khoa trương giống dù con thỏ lần trước, chỉ là cây dù trong suốt, vừa nhỏ vừa mới.

Lúc cô ra cửa, thấy tài xế đã chờ bên ngoài, sừng sốt một lát mới lên xe, "Hôm nay chú không chở ba đi nữa ạ?"

Tài xế cười, "Hai tiếng nữa tiên sinh mới phải đến công ty."

Nhạc Nha cũng vừa nghĩ đến, không hỏi nữa.

Tối trường học là mười phút sau, bên ngoài mưa đang rơi tí tách dần lớn hơn, vào trong lớp, các bạn đều đang tự học.

Trong trường có quy định sáu giờ rưỡi mới là giờ đi học, nhưng trên thực tế đến sáu giờ đã có học sinh đến lớp tự học rồi, buổi tối cũng vậy, rất nhiều bạn học đều tự học đến mười giờ rưỡi, không buông tha từng phút từng giây nào.

Nhạc Nha đặt dù cạnh bàn, lấy sách vở ra bắt đầu tự học.

Mãi cho đến mười phút sau Tạ Khinh Ngữ mới từ từ vào lớp.

"Nguyệt Nha!"

Tạ Khinh Ngữ nhỏ giọng gọi, đưa màn hình di động cho cô xem: "Gần đây mới ra cái trắc nghiệm, tớ thử cho cậu một chút, Nguyệt Nha cậu háo sắc quá đi."

Nhạc Nha để sách xuống, "Cậu nói gì vậy."

"Nè, cậu xem đi, cậu xem xong là biết tớ không hề lừa cậu."

Nhạc Nha ấn mở màn hình của cô ấy.

Trên màn hình đang viết kết quả chuẩn đoán gì đó, nói Nhạc Nha là viên kẹo ngọt vân vân, đính hình ảnh của mấy món đồ màu sắc.

Nhạc Nha nhỏ nhẹ nói: "Cậu đừng suốt ngày xem mấy cái này nữa."

Tạ Khinh Ngữ bật cười, nói: "Ha ha, tớ đưa địa chỉ cho cậu, cậu xem muốn thử trải nghiệm với ai, những người tớ quen đều được tớ thử trải nghiệm hết rồi."

Cô ấy chuyển địa chỉ trải nghiệm qua cho cô.

Nhạc Nha không có gì để làm, liền mở trình duyệt lên, trong đó viết kết quả trải nghiệm dựa theo đồng dao mẹ ngỗng làm cơ sở, cô cũng chưa từng nghe qua đồng dao này.

Không biết có phải giảng về mấy câu chuyện liên quan đến ngỗng không.

Cô lên cấp ba mới quen Tạ Khinh Ngữ, nên cô ấy chỉ biết tên cô là Nhạc Nha, nhưng tên thật của cô phải là Phương Nhạc Nha mới đúng.

Nhạc Nha đánh vào ba chữ, đã nhận được đáp án mới.

Cái tên này hiện ra hình ảnh về tình yêu và hoa hướng dương, nên đáp án không giống với tên cô hay dùng, ý nghĩa cũng không giống, cô cảm thấy như vậy chuẩn xác hơn.

Nhạc Nha thở ra một hơi.

Đột nhiên nhớ tới tên Trần Dạng, cô tiện tay đánh vào, trên màn hình nhảy ra trang web mới, hàng chữ phía trên cũng thay đổi.

Thấy hình ảnh âu phục với cà vạt bị lệch một bên, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Nhạc Nha là Trần Dạng thật đứng đắn, chỉ là cô không biết dáng dấp của đối phương thế nào thôi.

Tạ Khinh Ngừ vẫn đang nói chuyện bên tai: "Ây, cậu nghĩ kỹ nên mua gì bồi bổ người ta chưa? Có muốn tớ tham khảo thêm cho cậu không..."

*

Cách sáu giờ rưỡi còn năm phút đồng hồ, phòng học lớp 17 đã đông đủ.

Chủ nhiệm lớp sẽ đúng sáu giờ rưỡi đến kiểm tra, những học sinh đến trễ sẽ bị phạt đứng tự học, mà ai cũng không muốn bị phạt đứng.

Lương Thiên dựa vào lưng ghế, "Sao hôm nay Dạng ca còn chưa tới nữa?"

"Là do cậu hôm nay đến sớm." Triệu Minh Nhật múa bút thành văn chép bài tập, "Lương Thiên Khỗi cậu hôm qua không phải về chung với cậu ấy à?"

Lương Thiên nói: "Không, tối hôm qua tự học xong có có người đẹp lớp 19 sang tìm Dạng ca, thì thăm cái gì đó nên tôi đi trước."

Cậu ta cực kỳ buồn chán, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mưa bên ngoài càng ngày càng lớn, thanh âm rào rào còn tạo cảm giác có tiết tấu, sau đó bóng dáng Trần Dạng xuất hiện trong hành lang.

Lương Thiên huýt sáo, "Dạng ca đến rồi, hôm nay lại khiến người ta chạy toán loạn à nha."

Trần Dạng vừa đến cửa đã khiến không ít nữ sinh chú ý đến món đồ ở bên cạnh, nữ sinh đi dọc lối đi nhỏ cũng không nhận được kinh động, thật đáng yêu quá đi.

Mấy cô nàng lần đầu tiên nhìn thấy Trần Dạng như vậy.

Trần Dạng một mực ngồi xuống ở vị trí cuối lớp, đằng sau cũng chẳng có ai, hoàn toàn trống không, anh dựng cây dù ướt mưa xuống.

Trong lúc nhất thời, lực chú ý của cả lớp đều bị hấp dẫn.

Lương Thiên trừng mắt, nhin không được cảm thấy quái lạ hỏi: "Dạng ca bị thần kinh à, hôm nay còn che dù hình con thỏ á?"

Mẹ nó, không phải mắt mình bị mù rồi chứ.

Triệu Minh Nhật cũng ngược đầu khỏi đồng bài tập, vừa quay đầu lại là thấy ngay hai cái tai thỏ dựng thẳng, cười như điên, "Tìm đâu ra bảo bối này vậy, ha ha ha ha."

Bọn họ cho rằng Trần Dạng sẽ không phản ứng, bỗng nhiên ghế của hai người đều bị đập lệch một cái, "Muốn cười thì ra ngoài cười, cười đã rồi vào."

Lương Thiên chú ý đến vẻ mặt vô cảm của Trần Dạng, cũng không biết anh đang vui hay không vui, nhưng rõ ràng là sẽ không nói lại lần nữa.

Cậu ta hậm hực nói: "Sao có thể, sao có thể chứ."

Cậu ta mà ra ngoài rồi thì chắc chắn không thể vào lớp lại nữa.

Lương Thiên nhin không được lại nhìn cây dù kia lần nữa.

Cậu ta khó có thể tưởng tượng ra cảnh Trần Dạng che dù con thỏ đó đi một mạch qua sân trường, tiếp nhận ánh mắt của tất cả mọi người.

Nhìn thế nào cũng thấy đây rõ ràng là dù chỉ có nữ sinh mới có thể dùng.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Đương nhiên, là chị dâu của cậu dùng đó.

Trong lòng Trần Dạng nghĩ, 365 ngày trời mưa, mỗi ngày đều bung dù.

*

Simi: Tưởng tượng cảnh Dạng ca che dù thỏ ♡(¯□¯"♡)

TIỂU NGUYỆT NHA

Khương Chi Ngự
dtv-ebook.com

Chương 7: Cậu Biến Thái

Edit: Simi

Giống với Lương Thiên, trong nhóm chat của trường cũng đang thảo luận chuyện này.

Lúc mở điện thoại lên, có nhiều nữ sinh đặt câu hỏi: "Nam sinh này là ai vậy, có ai biết không?"

Trong ảnh đúng là bóng lưng của Trần Dạng, bị dù che mất một phần.

Ở dưới khung bình luận là một tràng ha ha, mặc dù có nhận ra cũng không thể tin được, dù sao tính cách của Trần Dạng cũng không phải như vậy.

Lương Thiên không sợ trời, không sợ đất bình luận trong nhóm: "Dạng ca của tôi đó."

Trong nhóm này không có giáo viên, được tạo mới hoàn toàn, đều là học sinh của cơ sở mới bên này, ngẫu nhiên cũng có vài mỹ nữ học trường ngoài.

"@Lương Thiên, cậu gạt ai vậy, cậu cho rằng tôi chưa từng nhìn thấy Trần Dạng à?"

"Đúng vậy, tôi thấy cái này không chừng là cậu thì có."

"Tôi chỉ muốn biết dù này mua ở đâu thôi, nhìn dễ thương quá, mua cho bạn gái tôi một cây."

"Trong nhà có hầm mỏ mới dám mua một cây dù như vậy, tôi nhìn nam sinh che dù là được rồi, có ai biết không?"

"..."

Lương Thiên đọc từ đầu đến cuối, cảm thấy vô cùng tức giận, nhưng cậu ta cũng không có cách gì, nên chẳng ai tin cậu ta.

Triệu Minh Nhật quay đầu hỏi: "Dạng ca, cậu kiếm đâu ra cây dù đó vậy?"

Trần Dạng đang đọc sách, cũng không ngẩng đầu lên, "Của tôi."

Của cậu? Ai tin nổi.

"Cây dù đáng yêu như vậy, khẳng định chủ nhân của nó cũng rất đáng yêu." Triệu Minh Nhật nghĩ nên tặng bốc một chút rồi nói: "Rất hợp với Dạng ca."

Tuy Trần Dạng không để ý đến cậu ta, nhưng cậu ta biết tâm trạng của anh đang rất tốt.

Đang muốn nói thêm, đột nhiên đầu Triệu Minh Nhật bị đánh một cái, bên ngoài là chủ nhiệm lớp đang trừng mắt nhìn chăm chú.

Không biết chủ nhiệm lớp đã đứng bên ngoài cửa sổ từ lúc nào.

"Triệu Minh Nhật, em nên đọc sách chăm chỉ vào, đừng quấy rầy Trần Dạng học tập." Chủ nhiệm lớp tức giận nói: "Thành tích kém như vậy mà không muốn cải tiến, tại sao ngồi gần Trần Dạng như vậy, mà không có chút tiến bộ nào thế."

Triệu Minh Nhật không chịu được mấy lời nói dông dài, vội vàng xoay người lớn tiếng đọc trang sách vừa mở ra: ""Đại giang đông khứ, lãng đào

tận, thiên cổ phong lưu nhân..."

Chủ nhiệm lớp nhìn chăm chăm một phút đồng hồ, cuối cùng cũng rời đi.

Triệu Minh Nhật ung dung thở dài.

Học sinh giỏi trong trường thật sự rất tốt, các giáo viên chưa từng cảm thấy Trần Dạng làm gì xấu xa bao giờ.

Tiết đầu tiên vừa hay là tiết ngữ văn.

Thầy dạy văn giảng giải về bài thi tháng lần trước, đi tới đi lui trong lớp học, liền nhìn thấy cây dù ở trong góc.

Thầy vô cùng vui mừng.

Hôm qua có người báo cáo nói Trần Dạng đánh nhau, thầy nói không có khả năng, dùn dù nhỏ như dù nữ sinh như vậy thì sao có thể đánh nhau được.

Nhất định là có người vu oan cho anh.

*

Tiết thứ ba buổi sáng của lớp 1 là tiết số học.

Tạ Khinh Ngữ ghét nhất là từ toán học này, giống như đang đọc Thiên Thư vậy, cô ấy liền xé một tờ giấy viết chữ.

Nhạc Nha đang chăm chú nghe giảng, bỗng có tờ giấy vo tròn ném lên mặt bàn của cô, khi mở ra là chữ viết của Tạ Khinh Ngữ: "Cậu mua gì vậy?"

Cô ấy muốn hỏi về đồ ăn vặt cô mua cho Trần Dạng.

Nhạc Nha viết: "Tớ chưa nghĩ ra nữa, định mua nhiều nơi, rồi gửi chung qua luôn, tránh phải tách thành nhiều lần."

Chuyện này còn phải giấu ba cô, hơn nữa cô cũng không biết số điện thoại di động của Trần Dạng, chỉ có thể điền lớp với tên của anh.

Bởi vì trường học không cho phép người ngoài vào, nên bưu kiện đều được gửi đến cổng bảo vệ, sau đó sẽ thông báo cho người nhận đến lấy hàng.

Nhạc Nha không lo Trần Dạng không đến.

Tạ Khinh Ngừ lại truyền giấy, "Nhất định là phải bổ sung dinh dưỡng cho cậu ta đó, hôm nay trên hành lang tớ thấy có một học sinh rất gầy rất thấp đi vào lớp 17, tớ nghi là cậu ta lắm."

Chủ yếu là do lúc đó cô ấy nghe thấy có người gọi "Trần Dạng", vừa khéo nhìn thấy nam sinh kia.

Nhạc Nha nghe xong, trong lòng nghĩ phải bồi bổ cho cậu ta nhiều hơn.

Dù sao thì cũng là học sinh do nhà cô tài trợ, không thể để người ta cảm thấy nhà cô không có tiền giúp đỡ, cô sẽ vụng trộm gửi chút đồ ăn đến mà không cho cậu ta biết.

Cô trả lời: "Tớ biết rồi."

Tạ Khinh Ngừ đang muốn cầm lấy tờ giấy, đột ngột có bàn tay với ra lấy trước, ngẩng đầu lên nhìn thì đúng là khuôn mặt của thầy Chu.

Thầy Chu không thích học sinh đi học mà làm trò mờ ám, mà Nhạc Nha lại là học trò thầy đặc ý nhất, tính tình nhu thuận, thầy cũng không muốn tức giận.

Thầy trầm giọng nói: "Tan học hai em lên phòng làm việc gặp thầy."

Tạ Khinh Ngừ cúi đầu đáp: "Dạ."

Thầy Chu giảng vừa nói xong, vài phút sau chuông tan học liền vang lên, thầy vỗ tay sau lưng, "Hai em cùng đi đi."

Nhạc Nha thở dài, đi cùng Tạ Khinh Ngừ lên văn phòng.

Trong văn phòng không phải chỉ có giáo viên, đứng trước bàn làm việc bên cạnh là một nam một nữ, đều rất đẹp trai đẹp gái, mà trước mặt họ là khuôn mặt tràn đầy lửa giận của thầy giáo.

Nhạc Nha biết rõ đó là chủ nhiệm lớp bên cạnh.

Tạ Khinh Ngừ đẩy đẩy Nhạc Nha, nhỏ giọng nói: "Uây, bên đó là một trong hai đôi đang quen nhau mà tớ nói với cậu đó."

Thầy Chu nói: "Lên tới đây mà còn nói chuyện nữa à!"

Tạ Khinh Ngừ vội im miệng lại.

Cũng may bên trong tờ giấy của hai cô không viết nội dung gì ghê gớm, chỉ là nhắc đến một nam sinh, nhưng nhanh chóng bị Tạ Khinh Ngừ nói nhăng nói cuội cho qua.

Toàn bộ quá trình Nhạc Nha không cần nói gì, ngược lại toàn lực chú ý của cô đều tập trung ở sự việc hấp dẫn phát sinh bên cạnh.

"...Hai em gạt tôi yêu đương đúng không, không thèm để khối mười hai vào trong mắt à?" Chủ nhiệm lớp bên cạnh nói: "Nếu không phải tôi chứng kiến thấy hai em hôn nhau trong góc, có phải định giấu giếm đến lúc tốt nghiệp luôn phải không? Ngu Tửu, Tô Tụng, hai em muốn giải thích sao đây?"

Thật là bạo dạn quá mà.

Nhạc Nha để ý tất cả mọi ánh mắt trong văn phòng đều tập trung sang chỗ này, cô lén nhìn sang nam sinh tên Tô Tụng đang đỏ mặt, "Em không... không có hôn môi."

Ngu Tửu cười hì hì, "Đúng vậy, tụi em không có."

Chủ nhiệm lớp bên cạnh tức giận đến dựng râu trềng mắt, "Tôi nhìn thấy hết rồi mà còn cãi, hai em cho là tôi không có mắt nhìn à?"

Ngu Tửu nói: "Không phải ạ, là do em cưỡng hôn cậu ấy."

Nhạc Nha nghe thấy cũng phải đỏ mặt, cô gái này cũng thật dũng cảm.

Ngu Tửu còn nói: "Không liên quan đến cậu ấy, là do em ép buộc cậu ấy, cậu ấy còn không đồng ý nữa kìa, nên em cưỡng hôn thôi."

Chủ nhiệm lớp bên cạnh quả thực sắp bị tức chết rồi.

Ngu Tửu là học sinh mới chuyển trường, thành tích không tốt, còn Tô Tụng đứng nhất lớp, nằm trong top 3 của trường, có thể nói là hạt giống của đại học trọng điểm, thầy không muốn thấy em học trò này bị hủy hoại tương lai chút nào.

"...Được rồi, hai em về đi, lần sau đừng ở trong lớp làm mấy trò mờ ám này nữa, đi học phải chú ý nghe giảng." Thầy Chu nói.

Nhạc Nha hoàn hồn, "Dạ."

Lúc cô bị Tạ Khinh Ngừ kéo ra khỏi văn phòng còn nghe thấy tiếng của Tô Tụng: "Cô ấy không hề ép buộc em."

Câu nói này khiến Nhạc Nha có ấn tượng với lớp kế bên hơn.

Trước kia khi Tạ Khinh Ngữ tán dóc về chuyện lớp bên cạnh với cô, cô đều không để trong lòng, vậy mà không nghĩ tới mọi chuyện lại là thật.

Nhưng bây giờ yêu đương bị giáo viên bắt được, khẳng định là xong chuyện rồi.

*

Sau tiết thứ ba, mọi người trong lớp 17 cuối cùng cũng phát hiện ra món đồ bắt mắt kia đúng là của Trần Dạng, thừa dịp Trần Dạng lên văn phòng, cả đám nhao nhao vây lại xem dù con thỏ.

Có mấy người dừng lại chụp hình, nói: "Thật không thể tin nổi, cái dù con nít này mà là của Trần Dạng."

Lương Thiên gác chân, "Mấy cậu không tin thì đi chỗ khác đi."

Đang nói, Trần Dạng mặt không cảm xúc đi vào từ cửa chính.

Lớp học ai cũng đã quen anh như vậy, đám học sinh vây quanh xem cây dù cũng như chim sợ cành cong, chạy trốn không còn thấy bóng dáng ai nữa, ngay cả tiếng nói chuyện cũng ngừng hẳn.

Trần Dạng không quan tâm đến, ngồi xuống.

Trên bàn anh là tài liệu sách vở, ấn tượng của người khác khi lần đầu tiên nhìn thấy anh sẽ nghĩ anh là tên một sách, tuyệt đối sẽ không liên tưởng được đến hình ảnh anh hay đánh nhau, hút thuốc.

Không đợi chuông học vang lên, bên ngoài có nam sinh xông tới.

Cậu ta kích động nói: "Mấy cậu không biết đâu, tôi vừa tới văn phòng lấy đồ, lúc đi ra gặp một em gái xinh lắm."

Chuyện giữa các học sinh không nhiều lắm, mà học sinh cơ sở chính lại là đề tài bàn luận chủ yếu trong khoảng thời gian này, đối với nam sinh mà nói, đa phần đều thảo luận về các nữ sinh.

"Nữ sinh nào? Ở lớp mấy?"

"Xinh thật hay xinh giả vậy?"

Nam sinh kia hất tay lên, nói: "Xinh thật đó, lúc tôi đi ngang qua vừa đúng lúc nhìn thấy mặt cô ấy, vừa mềm vừa trắng, nhìn qua thì giống con gái ngoan ngoãn, tôi thử đi nghe ngóng một chút, nghe nói học lớp 1, là học sinh giỏi."

Lương Thiên đột nhiên xoay lại, "Tên gì?"

Nam sinh kia nghĩ nghĩ, "Nhạc Nha, tên đáng yêu ghê."

Lương Thiên cảm thấy sao hơi giống giống nữ sinh mà Trần Dạng cứ luôn nhìn chăm chăm, tuy cậu ta không biết tên, nhưng nghe miêu tả lại thấy rất giống.

Cậu ta nói: "Đáng yêu, đáng yêu."

Nam sinh kia cười trộm, đến gần nói: "Lương Thiên Khôi, cậu nói xem nếu tôi muốn theo đuổi thì thế nào, dù sao tôi cũng có chút bản lĩnh..."

Một quyển sách nện vào mặt cậu ta.

Nam sinh kia im bật, đang chuẩn bị đứng lên chửi thì nhìn thấy Trần Dạng lạnh mặt nhìn cậu ta, sau lưng bỗng rùng cả mình.

Ai mà chẳng biết lúc Trần Dạng điên lên đều có thể tra tấn, giày vò người khác vô cùng thâm, bằng chứng chính là vị học trưởng hồi đó.

Cậu ta cẩn thận từng li từng tí đặt sách lên bàn của Trần Dạng, "Tôi vô ý quá, vô ý quá, quấy rầy Dạng ca học tập..."

Nam sinh kia chuẩn bị quay người thì bị đập một cái.

Trần Dạng lạnh lùng nói: "Sách cũng không chặn nổi miệng của cậu."

Giọng điệu lạnh nhạt.

Trong lớp hoàn toàn yên tĩnh, không ai hiểu rõ tại sao Trần Dạng lại đột nhiên nổi giận, tất nhiên cũng không ai dám hỏi.

Đúng lúc tiếng chuông vào học vang lên, nhìn thấy Trần Dạng thu hồi ánh mắt, không truy cứu ý nghĩa nữa, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Lương Thiên sờ cằm.

Trần Dạng thả sách lại chỗ cũ, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau tiết thứ ba là thời gian nghỉ giải lao dài, hơn 20 phút, rất nhiều người đến siêu thị nhỏ ở trong trường, hơn phân nửa dãy phòng học đều vắng người.

Lớp học đối diện có bóng người vừa đi ra.

Cô gái nhỏ mặc đồng phục cầm chai nước, dáng người nhỏ bé, làn da trắng nõn, nhìn từ xa như có ánh hào quang tỏa sáng, lỗ tai xinh xắn như ẩn như hiện qua những sợi tóc mượt.

Mềm mại như muốn lưu lại dấu vết cho người khác theo đuổi.

Mắt Trần Dạng thâm sâu, đứng dậy đi ra ngoài từ cửa sau.

*

Nhạc Nha rót nước xong, quay người lại thì nhìn thấy có người chặn trước cửa phòng lấy nước.

Cô cảnh giác nhìn anh, thấy mặt anh không có cảm xúc gì, liền cách xa anh một chút rồi đi ra ngoài.

Không đợi cô đi ra vài bước, Trần Dạng vươn tay nắm chặt lấy cổ tay của cô, đẩy cô trở lại phòng lấy nước.

Phòng lấy nước rất nhỏ, hai người đứng có chút chật.

Nhạc Nha trừng mắt nhìn anh, "Cậu muốn làm gì?"

"Chuyện tôi muốn làm có rất nhiều." Trần Dạng ý vị sâu xa nói một câu, "Sao cậu không tìm tôi lấy lại dù?"

Nghe vậy, Nhạc Nha hỏi: "Khi nào thì cậu trả dù cho tôi?"

Cô hơi ngẩng đầu nhìn anh, lộ ra cái cổ trắng ngần, mảnh khảnh, giống như chỉ cần bẻ nhẹ một cái là có thể gãy ngay, cùng với khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tinh xảo.

Trần Dạng ngừng lại, ma xui quỷ khiến đưa tay ra, điểm vào môi cô, ngón tay lạnh buốt chạm vào cánh môi mềm mại vô ngần.

Cô gái được chiều chuộng từ nhỏ, so với anh hoàn toàn đối lập.

Nhạc Nha bị dọa sợ lùi về sau một bước.

Trần Dạng như không có gì thu tay lại, nhìn vào đôi mắt đang hoảng sợ kia, cũng không để trong lòng, giật giật khóe miệng, "Tôi ném dù đi rồi."

Chủ đề đột ngột thay đổi.

Nhạc Nha thở gấp, rõ ràng hôm nay còn nghe thấy có một nam sinh che dù thả đến trường, sao có thể mới đến trưa đã ném đi rồi, nhất định là anh đang nói dối.

Thấy đối phương không có ý định trả lại cho cô, cô cũng không dám truy vấn, sợ đối phương tức giận sẽ đánh cô, cô không đánh lại anh.

"...Cậu có thể tránh sang một bên không?" Nhạc Nha thấp giọng hỏi, lẩm bẩm một câu: "Sắp tới giờ học rồi."

Trần Dạng nói: "Không thể."

Nhạc Nha ôm chai nước, không biết làm sao, cúi đầu xuống.

Lúc này cô cũng không có đắc tội với anh, hơn nữa cũng cho anh mượn dù rồi, không muốn quá thân thiện với anh, chẳng lẽ học sinh cơ sở mới đều như vậy sao?

Nhìn từ trên xuống, Trần Dạng chỉ nhìn thấy chóp mũi thanh tú của cô, cũng không biết có phải vì đang sợ hay không, còn thấm ra chút hơi nước.

Anh chậm rãi nói: "Muốn ra ngoài?"

Nhạc Nha không ngẩng đầu lên, giọng nói như muỗi "ừ" một tiếng.

Thanh âm rất nhỏ, còn theo giọng mũi, khiến người nghe như ngứa ngáy trong lòng.

Trần Dạng cười cười không tiếng động, tận lực hạ thấp giọng, mang theo sự hấp dẫn mê người: "Được thôi, cậu chỉ cần gọi tôi là anh, hoặc cầu xin tôi là được."

Còn nửa lời anh không nói ra tiếng.

Tốt nhất là nên giữ lời đó trong lòng thôi.

Nhạc Nha không tin được ngược mặt lên, thốt ra: "Cậu biến thái!"

*

Tác giả có lời muốn nói:

Không phải biến thái đâu mà.

Nhạc Nha cứ yên tâm mà đánh cậu ta, cậu ta không dám đánh trả đâu, toàn bộ độc giả đều có thể làm chứng.

[Ngu Tửu x Tô Tụng là truyện mới, tôi tạm đặt tên sách là <Tiểu Phong Tình>]

Học sinh giỏi Tô Tụng trong mắt toàn trường là: đứng đắn, ốm yếu, cấm dục, có trái tim của Đức Giáo Hoàng, các học sinh đều sợ anh là tên mọt sách thuyết giáo dong dài.

Cho tới khi thiếu nữ xinh đẹp động lòng người Ngu Tửu chuyển trường tới.

Không bao lâu sau, trong tiết thể dục, cả Ngu Tửu và Tô Tụng đều vắng mặt, thầy thể dục tức giận đưa tất cả bạn học về lớp tìm hai người.

Kết quả vừa vào cửa liền chứng kiến, thiếu nữ mới chuyển trường một tay đẩy ngã Tô Tụng trên bàn: "Giúp tôi, giúp tôi với."

Sau đó, toàn bộ thầy trò trong trường đều được giải phóng.

Vì tất cả những dong dài của Tô Tụng, đều dành để nói cùng Ngu Tửu.

*

Simi: Bận bịu ba ngày cuối tuần nên không edit kịp, hôm nay liền tranh thủ ra chương mới nè.

Nhân dịp Giáng Sinh, nên ra luôn hai chương tặng mọi người, chúc mọi người có đêm giáng sinh an lành bên cạnh gia đình và những người thân yêu của mình nhé ^^

TIỂU NGUYỆT NHA

Khương Chi Ngự
dtv-ebook.com

Chương 8: Cầu Xin Cậu

Edit: Simi

Có thể là trước kia do chưa từng mắng ai, nên cả ba chữ này đều mềm oặt, giống như bánh gạo nếp dẻo, nghe xong còn cảm thấy rất dễ chịu.

Trần Dạng bị cô mắng đến sững sờ.

Nhạc Nha cho rằng mình mắng hơi nặng lời, tổn thương đến lòng tự ái của anh, không biết nói gì cho phải, "...Cậu tránh ra."

Thật lâu sau, Trần Dạng khẽ liếm khóe môi, "Không tránh."

Nhạc Nha không nghĩ tới người trước mắt lại mặt dày như vậy, mắng anh mà một chút phản ứng cũng không có.

Cô muốn ném chai nước này vào người anh ghê.

Nhưng ngẫm lại thì, lỡ như chai nước này khiến anh bị thương thì cô còn phải bỏ tiền ra lo thuốc men, cô cũng không muốn mất tiền oan uổng như vậy.

Bên ngoài chuông chuẩn bị vào lớp vang lên.

Giữa tiếng chuông reo vào lớp với chuông chuẩn bị vào lớp cách nhau ba phút, dùng để nhắc nhở học sinh, và hiện giờ rất quan trọng đối với Nhạc Nha.

Cô canh chuẩn cơ hội, muốn luồn dưới cánh tay của Trần Dạng chui ra ngoài.

Trần Dạng sao có thể để cô như ý, cánh tay vươn ra kéo cô vào trong ngực, ấm áp ôm cô trong tay, "Cậu muốn ôm tôi sao?"

Nhạc Nha vừa xấu hổ vừa tức giận, "Cậu mau buông ra!"

Bầu không khí không lưu thông trong phòng lấy nước nhỏ hẹp bỗng xen lẫn một mùi thơm dịu nhàn nhạt, từ trong ngực truyền tới.

Trần Dạng nói: "Tôi vừa nói gì cậu không nghe thấy à?"

Nghe vậy, Nhạc Nha nhớ lại đoạn đối thoại lúc này, mới kịp nhận ra anh đang ám chỉ đến câu nói kia – gọi anh hoặc là cầu xin.

Dù thế nào cô cũng sẽ không gọi Trần Dạng là anh.

Nhạc Nha không có anh trai, trong nhà cũng không thường gặp hay nói chuyện với anh họ, chứ đừng nói gì đến chuyện xưng hô.

Nhìn thời gian đang trôi qua từng giây từng phút, đối phương lại thờ ơ, cô che kín lỗ tai, nói: "Cầu xin cậu..."

Thanh âm rất thấp, không cần thận nghe căn bản sẽ không thể nghe thấy.

Trần Dạng cũng không nghĩ cô cứ vậy mà khuất phục.

Giọng nói cô mềm mại như bông vải, hết lần này đến lần khác như cái móc câu, móc vào lòng người khiến anh rối loạn tê dại.

Nhạc Nha nhắc nhở: "Tôi nói rồi, cậu tránh ra đi."

Trần Dạng chỉ vào tai mình, "Vừa nãy không nghe thấy, cậu nói lại lần

nữa đi."

Nhạc Nha muốn mắng anh biến thái tiếp, nhưng nói vậy với anh cũng không có tác dụng gì, liền ủy khuất muốn khóc, trước giờ chưa có người nào đối xử với cô như người đối diện cả.

Dáng người cô nhỏ nhắn xinh xắn, bị Trần Dạng chắn trước mặt cực kì chặt chẽ, ngay cả từ bên ngoài nhìn vào cũng không thể nhìn thấy cô, y như một bức tường dày.

Nhạc Nha đưa tay trắng nõn bụm mặt lại.

Thay đổi quá nhanh, Trần Dạng thành linh bị cô làm cho hoảng sợ, có chút xoay người, cau mày nói: "Khóc thật à?"

Cô gái nhỏ bụm mặt không để ý đến anh, tiếng nước nở nho nhỏ.

Trần Dạng bực bội liếm liếm môi, do dự không biết có phải do mình quá đáng quá không, chuẩn bị tránh người qua thì đột ngột có sự chuyển hóa.

Cô gái nhỏ vốn đang khóc bỗng nhiên đá anh, thừa cơ hội chạy nhanh ra khỏi phòng lấy nước.

Cú đá không có lực, chỉ là sự thay đổi này khiến anh ngạc nhiên.

Anh xoay người lại nhìn, cô gái nhỏ không hề khóc, rõ ràng là đang giả bộ. Nhạc Nha làm mặt quỷ với anh.

Trần Dạng đứng trước cửa phòng lấy nước, sững sờ vừa tức vừa buồn cười.

Anh lại bị Nhạc Nha gạt.

Nhưng mà... nghĩ đến ba chữ "cầu xin cậu" trầm trầm kia, Trần Dạng thở

hắt ra.

Đúng là muốn mạng người mà.

*

Nhạc Nha đi được một lúc, nhìn không được ngoái đầu lại nhìn.

Nam sinh kia đứng trên hành lang, hai cùi chỏ gác lên lan can, đôi chân dài thẳng tắp, thân hình cao gầy thon dài.

Bây giờ lại giống bộ dáng vô cùng trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nhạc Nha nhìn đến say mê, đối phương đột nhiên đưa mắt qua, cô giật mình, vội vàng quay đầu trở về lớp, vừa đúng lúc chuông vào học vang lên.

Kết quả xem chút nữa đụng vào bạn học trước cửa lớp.

Bạn học nhanh chóng né ra, nói: "Bị sói đuổi theo hả, Nhạc Nha, lần đầu tiên thấy cậu chạy trốn nhanh vậy."

Nhạc Nha cười, "Xin lỗi cậu."

"Cũng có đụng trúng tớ đâu mà xin lỗi." Bạn học khoát khoát tay, đang muốn nói tiếp, bỗng thấy có người trên hành lang, "Ôi, thầy đến rồi, nhanh vào lớp thôi."

Chỗ ngồi của cô hơi xa, vừa mới ngồi xuống thì thầy cũng vừa vào lớp, lúc này cô mới nhẹ nhàng thở ra.

Tạ Khinh Ngừ chọt vào lưng cô, "Sao cậu có vẻ khẩn trương vậy?"

Nhạc Nha vỗ vỗ mặt mình, "Hồi này phải chạy trốn nên vội quá."

Cô chưa kể về chuyện xảy ra lúc nãy, nói ra sẽ khiến cô xấu hổ mất, tốt nhất không nên kể cho người thứ hai biết.

Cũng may Tạ Khinh Ngữ không nghi ngờ gì.

Nghiêm chỉnh học cả buổi chiều lẫn lớp tự học buổi tối, Nhạc Nha không đi rót nước nữa, ngay cả lúc khát cũng nhờ Tạ Khinh Ngữ đi rót dùm.

Tạ Khinh Ngữ cho rằng cô đang bận, nên cũng không hỏi rõ lý do.

Cuối cùng lớp tự học buổi tối kết thúc, Nhạc Nha đi theo những bạn học khác ra về, trong trường học mở đèn sáng y như ban ngày.

Tài xế trong nhà đang đợi ở ngoài, cô với Tạ Khinh Ngữ tạm biệt nhau.

Cách đó không xa, Lương Thiên và Triệu Minh Nhật đứng lúc nhìn thấy chiếc xe kia chạy đi, cảm khái nói: "Đúng là kẻ có tiền, là bạch phú mỹ đó."

Triệu Minh Nhật nói: "Xem ra có nhiều người tại mình không nên đùa giỡn."

"Mới nãy tôi có nghe bạn học gọi tên cô ấy, xem ra là Nhạc Nha của tiểu tử kia rồi." Lương Thiên quay đầu, "Dạng ca."

Trần Dạng mặt không đổi sắc, "Về nhà."

Lương Thiên: "???"

Cậu ta mới nghe thấy gì? Sớm vậy đã về nhà rồi? Cũng không hợp với phong cách thường ngày của Dạng ca à nha.

Trần Dạng không thèm để ý, ra khỏi bãi tập.

"Về nhà, về nhà thôi." Lương Thiên và Triệu Minh Nhật vội vàng theo

sau, có chút không rõ lắm suy nghĩ của anh.

*

Tối đó Nhạc Nha nằm mơ.

Cô mơ đến chuyện ban ngày bị chặn lại trước cửa phòng lấy nước kia, đối phương một mực bắt cô nói chuyện, bằng không sẽ không cho cô đi.

Nhạc Nha một bên khóc một bên gọi, sau đó mắng trong lòng.

Sau khi tỉnh lại, vẻ mặt Nhạc Nha mờ mịt, phải uống cả một ly nước lớn mới bình phục tâm tình, lại mắng Trần Dạng từ đầu đến đuôi, mặc dù chỉ là hai ba từ cô biết.

Mà ở bên kia, cả đêm Trần Dạng không hề ngủ chút nào.

*

Mưa rơi suốt những ngày cuối tuần, đến thứ Hai lại tạnh.

Hôm nay cũng là ngày tổ chức nghi thức kéo cờ, sau tiết tự học buổi sáng, tất cả các học sinh đều tập trung dưới bãi tập, nhìn đâu cũng chỉ toàn thấy người là người.

Bãi tập của cơ sở mới lớn hơn nhiều so với cơ sở chính, mà từ bãi tập nhìn qua tòa nhà dạy học cao nhất bên kia chính là do Nhạc Dịch Kiện quyên góp.

Người khác nghĩ thế nào cũng không quan trọng, trong lòng Nhạc Nha cảm thấy rất tự hào.

Bởi vì lần này có hơn ba mươi lớp tập trung tiến hành nghi thức kéo cờ, không giống lúc trước chỉ có hơn mười lớp, nên vị trí cũng thay đổi rất nhiều.

Ngược lại Nhạc Nha cảm thấy mình thật may mắn khi học lớp 1, không xếp gần với lớp 17.

Hiện tại đã bảy giờ, ánh sáng mặt trời dịu nhẹ chiếu trên người không hề mang theo hơi nóng, ngược lại càng khiến bản thân tươi tắn, xinh đẹp hơn.

Màu đỏ của quốc kì đang tung bay phía trước.

Thầy chủ nhiệm vẫn là thầy bên cơ sở chính, chỉ là bây giờ phải quản lý luôn cả cơ sở mới, nên bản thảo diễn thuyết cũng phức tạp hơn.

Tạ Khinh Ngữ nghe trong im lặng, nói, "Tăng thêm có 16 lớp thôi, mà bản thảo diễn thuyết như tăng thêm cả 16 trang vậy."

Nhạc Nha nghe cô bạn nói mà thắc mắc, "Đâu có nhiều vậy đâu."

"Thì khoa trường chứ sao." Tạ Khinh Ngữ đá đá mấy cọng cỏ dưới chân, "Uây, nghe thầy nói vậy, y như muốn nói tụi mình không thể đậu đại học vậy."

Sau khi thầy chủ nhiệm kết thúc, giáo viên bên cạnh đưa ra một danh sách, Người quen thuộc cũng biết đây là danh sách học sinh bị cảnh cáo hoặc xử phạt của tuần trước.

"Ngu Tửu và Tô Tụng lớp 2 khối mười hai trong lớp cố ý làm trái nội quy trường học, phê bình trước toàn trường, vì biết hối cải nên sẽ chỉ bị cảnh cáo chứ không xử phạt..."

Học sinh bên dưới bắt đầu xôn xao bàn tán.

Học sinh cơ sở chính ai cũng biết Tô Tụng là học sinh ba tốt, bình thường thích nhất là học, cũng không làm chuyện gì trái với nội quy trường, bây giờ lại thay đổi rồi.

Có chuyện gì xảy ra vậy nhỉ?

"Trước kia thông báo phê bình đều ghi rõ lý do, sao lần này không nói gì hết, rốt cuộc là họ đã làm gì vậy?"

"Tớ thấy chắc là chuyện không thể nói rồi."

"Trời ạ, Ngu Tửu này là ai nhỉ, sao có thể khiến Tô Tụng phá giới vậy, muốn biết bọn họ đã làm gì quá."

"Hay là yêu đương rồi?"

Lớp 1 ở bên cạnh lớp 2, đối với chuyện này hoàn toàn tường tận.

Chủ nhiệm lớp, cô Tưởng, đi từ phía sau lên, "Im lặng nào, ai còn nói chuyện sẽ bị trừ điểm, đứng yên."

Thầy chủ nhiệm nói một ít lời cổ vũ, sau đó tuyên bố kết thúc. Từng lớp theo thứ tự về lớp.

Lớp 1 là lớp về đầu tiên, muốn đi từ nơi hẻo lánh, tận cùng bên trong này qua cửa bên kia, phải đi qua lớp 17.

Tạ Khinh Ngữ đứng sau Nhạc Nha, hỏi: "Cậu gửi đồ ăn vặt chưa? Mấy ngày rồi đó."

Nhạc Nha nói: "Mua rồi, chưa có giao hàng."

"Chắc hai ngày nữa người ta giao." Tạ Khinh Ngữ sờ cằm, "Cậu viết ghi chú gì vậy?"

Nhạc Nha lắc đầu, "Không viết gì hết."

Tạ Khinh Ngữ vỗ tay, "Sao không ghi, không được, lỡ như người ta nói

dối ném đi thì sao, bây giờ lừa đảo kiểu gì cũng có, có khi còn nói mình không mua đồ nữa đó."

Trước đó cô ấy có lên mạng xem qua.

Giọng nói Nhạc Nha mềm mại, "Nhưng tớ không biết nên điền cái gì, hơn nữa tớ cũng không thể để cậu ta biết là do tớ gửi được."

"Chuyện này đơn giản thôi, tan học tớ giúp cậu nghĩ cách." Tạ Khinh Ngũ ôm vai cô, "Nhất định cậu ta sẽ không biết là cậu gửi."

Còn muốn biết cũng chỉ có thể nghĩ là do người thầm mến mình gửi đến.

Sau khi lớp 1 đi ngang qua, Lương Thiên có nhìn thấy.

Nhạc Nha tuy dáng người không cao, mặc đồng phục giống mọi người, tóc tết đuôi ngựa, nhưng có thể khiến người khác phải lén liếc nhìn, đều là vì thanh tú động lòng người.

Lương Thiên đẩy đẩy Triệu Minh Nhật, "Kia có phải cô gái tụi mình gặp ở quầy bán quà vặt không?"

Triệu Minh Nhật vội vàng nghiêng đầu nhìn, "Đúng rồi, sao vậy? Thì ra cô ấy học lớp 1 à, trước kia tôi cũng không để ý."

Lương Thiên nhớ tới ngày đó mình đưa tay chọt chọt hai cái lỗ tai thỏ.

Lúc đó Dạng ca không nói gì, nhưng cậu biết cây dù đó là chỉ có con gái dùng, chắc là của cô ấy, Triệu Minh Nhật còn chụp mấy tấm hình giữ lại để dùng sau này.

Lương Thiên quay đầu nhìn Trần Dạng, phát hiện anh đang nhìn phía trước, cậu ta thấy hơi đúng đúng lại thấy hơi sai sai, thật sự không biết anh đang nhìn gì nữa.

*

Sau nghỉ thức kéo cờ còn một khoảng thời gian ngắn nữa mới đến giờ lên lớp.

Nhạc Nha cùng Tạ Khinh Ngữ đến quầy bán quà vặt trước rồi mới trở về lớp, trên đường đi không biết có bao nhiêu người.

Sau đó cả hai bị một nam sinh ngăn cản ở chỗ rẽ cầu thang.

Nam sinh kia nói: "Tôi tìm Nhạc Nha có việc."

Tạ Khinh Ngữ hồ nghi quan sát, nói: "Tớ lên lâu chờ, Nhạc Nha cậu nói chuyện với cậu ta xong thì gọi tớ."

Nhạc Nha biết nam sinh này, lúc trước cậu ta với cô có cùng lên phòng làm việc phê duyệt qua bài thi, học lớp 4, "Cậu có chuyện gì không?"

Nói thật, cô không nhớ rõ tên nam sinh này.

Nam sinh có chút co rún cả người, nhưng nghĩ tới hình ảnh mình tận mắt nhìn thấy mấy ngày trước, lại không thể không nói được, "Có chuyện... chuyện là trường học không cho phép yêu đương."

Vẻ mặt Nhạc Nha mờ mịt, "Cậu đang nói với tôi à?"

Nam sinh nói: "Tôi... lần trước tôi có thấy, ở phòng lấy nước."

Nhạc Nha lập tức nghĩ đến chuyện cô đã tận lực quên đi, khuôn mặt trắng nõn liền ửng đỏ, giải thích: "Tôi không có."

Chỉ là cô không nghĩ tới sẽ bị người khác nhìn thấy.

Nam sinh nhìn đôi mắt long lanh của cô, cắn răng nói: "Nếu như... nếu như muốn yêu, thì quen với bạn học có thành tích tốt, giao viên sẽ không quản."

Trường học gần đây đối với mấy đôi học bá với học bá đều mắt nhắm mắt mở cho qua, chỉ là thành tích tốt với thành tích kém mới quản đến.

Nhạc Nha không hiểu ý của cậu ta, cô cũng không yêu ai, thành tích tốt với thành tích kém thì liên quan gì.

Đúng lúc này, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng gõ lan can.

Nam sinh đứng đối diện cô, có thể thấy rõ người đứng dưới bậc thang là ai, là người lần trước có mặt ở phòng lấy nước với Nhạc Nha, "Là cậu!"

Trần Dạng bình tĩnh nói: "Cậu đang chặn đường người khác đó."

Hiện tại cầu thang chỉ có bọn họ, nam sinh nhìn nhìn, tức giận nói: "Cậu không học ở dãy bên này, không thể đi cầu thang dãy bên kia à?"

Trần Dạng cười lạnh, "Tôi thích, đường do nhà cậu mở à?"

Nam sinh bị anh làm tức chết, nhìn Nhạc Nha, "Nhạc Nha, cậu cách xa cậu ta một chút."

Sau đó cậu ta đi lên lầu.

Từ khi nghe được giọng nói trầm thấp đó, Nhạc Nha đã nhận ra người sau lưng là ai.

Cô hít sau một hơi, xoay người nhìn Trần Dạng đứng ở bậc thang dưới, cả người cao to thon gầy, dễ dàng khiến người khác phải chú ý đến.

Hai người cách hai ba bậc thang, nhìn thẳng mặt nhau.

Trần Dạng nghiền ngẫm nói: "Cậu xem, tên đó bỏ chạy rồi."

*

Tác giả có lời muốn nói:

Nhạc Nha: Đường này là do nhà em mở.

Trần Dạng: Cầu xin em.

Muốn yêu đương cũng phải yêu người cùng thành tích nha.

Trường học cấp ba của tôi đối với chuyện yêu nhau của học sinh giỏi thì mắt nhắm mắt mở, chỉ cần không quá phạm, không ảnh hưởng đến người khác, không ảnh hưởng đến thành tích học tập là được, không biết trường học khác có vậy không.

*

Simi: Giáng sinh an lành nhé, mọi người ^^

TIỂU NGUYỆT NHA

Khương Chi Ngự
dtv-ebook.com

Chương 9: Sao Cậu Khóc?

Edit: Simi

Sau chuyện xảy ra lần trước, đến bây giờ Nhạc Nha mới gặp lại Trần Dạng, vì thế thanh âm ác quỷ đầy lý thú này như khắc sâu trong tâm trí cô.

Cô dậm chân mấy cái lên bậc thang, "Người ta muốn học."

Trần Dạng gật đầu, không phủ nhận lời nói của cô, cô gái nhỏ rõ ràng đang tỏ thái độ tránh né anh như rắn rết vậy, "Tôi cũng muốn học."

Nhạc Nha cảm thấy da mặt anh dày thật.

Khỏi cần phải nói, nhớ đến hành vi lúc trước của anh, đã đánh nhau còn hút thuốc, chơi cùng hai thiếu niên bất lương kia thì xem ra anh cũng chẳng thuộc diện học sinh giỏi rồi.

Nhưng nghĩ tới nghĩ lui đến lời Trần Dạng nói lúc nãy, cô lên tiếng: "Đường này... là của nhà tôi mở đó."

Trần Dạng "ừ" một tiếng, giọng cao âm cuối: "Rồi sao?"

Trong nháy mắt lời nói nhanh hơn não, Nhạc Nha thốt lên: "Lớp của cậu ở tòa nhà khác, cậu nên đi cầu thang bên kia đi."

Trần Dạng nhú mày, đột nhiên bước lên một bậc thang.

Nhạc Nha thêm hoảng sợ, trơ mắt nhìn anh bước đến trước mặt mình,

trong lòng trôi lên nỗi sợ hãi.

Cô có chút ủy khuất, sao lại chạm mặt người này nhiều như vậy chứ.

Nhạc Nha cũng không dám bỏ chạy, chỉ sợ như lần trước, vừa chạy đã bị bắt lại, trong hốc mắt liền long lạnh nước.

Trần Dạng không hề nghĩ cô muốn khóc thật.

Anh có thể ngửi thấy hương thơm dịu nhẹ trên người cô, chiếc mũi thanh tú có chút nhăn lại ở một điểm, nháy mắt không ngừng, giống như chỉ ngưng một chút thì giọt nước mắt sẽ rơi xuống ngay.

Trong chốc lát, Trần Dạng như xuất thần.

Anh nói: "Tôi không đụng vào cậu đâu."

Nhạc Nha vụng trộm ngược mắt nhìn anh, thấy anh nhú mày, giống như không vui thật.

Trần Dạng xoay người bước xuống bậc thang, "Tôi không đi qua bên này nữa là được phải không?"

Anh vừa bỏ đi, cảm giác áp bức đè nén toàn thân Nhạc Nha cũng biến mất, thậm chí tim còn đập nhanh hơn.

Tiếng chuông vào lớp đúng lúc vang lên.

Tạ Khinh Ngừ ở trên lầu gọi cô: "Nhạc Nha, cậu lè mà lè mè ở dưới đó làm gì vậy, sao chưa lên nữa, vào học rồi."

Nhạc Nha đáp, "Đến đây."

Cô nhìn thoáng qua Trần Dạng ở phía dưới, nhỏ giọng hừ một tiếng, rồi

nhấc chân bỏ chạy lên lầu, nhanh đến mức nhin không được cúi đầu nhìn anh.

Nhạc Nha nói câu kia cũng không phải là có ý gì, chỉ là cảm thấy cứ gặp anh suốt, mà mỗi lần gặp cũng không phải là tình huống tốt lành gì.

Không nhìn thấy người nào đứng đó, cô mới nói: "Không cho cậu đi đường này nữa thì cậu đồng ý sẽ không đi nữa, vậy sao lần trước lại không nghe lời chứ."

Cứ một mực không chịu tránh ra, còn bây giờ thì lại nghe cô nói mà tránh ra ngay.

Không ngờ vừa dứt lời, Nhạc Nha đã thấy Trần Dạng trở lại.

Anh đi cực chậm, cực kì chậm, không hề gấp gáp chút nào.

Nhìn những học sinh vội vã vào lớp ở trên lầu, Nhạc Nha càng không tin người như anh lại là học sinh giỏi.

Nhạc Nha không muốn nghĩ anh đã nghe thấy lời nói lúc nãy của cô, vội vàng chạy đi.

Từ khe hở giữa hai tay vịn cầu thang, Trần Dạng nhìn thẳng vào khuôn mặt vừa quay đi chỗ khác của cô, mái tóc dài cột đuôi ngựa tạo thành góc uốn lượn xinh đẹp.

Trần Dạng nhếch môi.

"Tớ thấy mọi người lên lầu rồi, sao cậu còn ở dưới đó làm gì vậy." Tạ Khinh Ngữ nói: "Đang nghĩ gì à?"

Nhạc Nha nói: "Đang nghĩ chút chuyện thôi."

Tạ Khinh Ngữ ôm lấy cánh tay của cô, "Nam sinh vừa rồi tìm cậu có

chuyện gì vậy, tớ đoán không phải là tỏ tình chứ?"

Nghe vậy, Nhạc Nha lắc đầu, "Nói đúng hơn là không được yêu đương, chứ không phải tỏ tình."

"Không thể nào?" Tạ Khinh Ngữ hồ nghi nói: "Cậu với cậu ta nói về chuyện không được yêu đương trong trường học hả, người này là cảnh sát Thái Bình Dương à, quản rộng vậy."

Cùng lớp mà nói những lời đó cũng không sao, đằng này còn không biết cậu ta học lớp nào, tự nhiên lại nói mấy lời đó, mặt cũng lớn thật.

Nhạc Nha nói: "Không đâu, cậu ta nói cũng đúng mà."

Cũng may giáo viên chưa tới, chỉ là lớp học rất yên tĩnh, mỗi người đều làm việc riêng của mình, lúc cả hai về lớp cũng không có ai ngẩng đầu lên.

Tiết này là tiết hóa học, phải ôn tập trước.

Chương trình học của khối mười hai ngoại trừ thi thì chính là ôn tập, cuộc thi tháng diễn ra vào tuần lễ trước khi khai giảng đã xong, lần này bắt đầu ôn tập cho cuộc thi kiểm tra kiến thức mới.

Trường Nhất Trung thi cử rất nhiều, ví dụ như thi tháng, thi giữa kì và thi cuối kì, còn có thi vào đầu mỗi học kì mới.

Mà một số cuộc thi là do giáo viên các khoa trong trường ra đề, một số khác thì tham khảo đề của các trường khác, thời gian đặc biệt sát sao, thông thường các lớp tự học buổi tối được dùng để giải đề.

Các giáo viên đều nói thi mỗi ngày thế này, về sau khi thi Đại học cũng sẽ trở thành thói quen bình thường, rèn luyện trước một chút.

Tuy nhiên trong lớp cũng không ít người phàn nàn, dù sao đó cũng là kì

thi toàn quốc mà.

Tạ Khinh Ngừ hết sức tò mò về nam sinh đã ngăn Nhạc Nha lại, biết cậu ta học lớp 4 liền chạy đi nghe ngóng.

Không lâu sau cô ấy trở về lớp, "Là cán sự bộ môn ngữ văn, nhưng mà cậu ta có liên quan gì đến cậu đâu, tớ thấy chắc cậu ta thích cậu rồi."

Nhạc Nha không lên tiếng.

Tạ Khinh Ngừ dặn dò: "Cậu không được đồng ý với cậu ta đâu đó."

Trong lòng cô ấy cảm thấy người như vậy không xứng với Nhạc Nha, cô gái như Nhạc Nha, nên được nâng niu trong lòng bàn tay cưng chiều hết mực.

Mà đám nam sinh kia, cô thường xuyên nghe thấy họ bàn luận về ngực và mặt của nữ sinh, có thể nói là thấp kém, hèn mọn, bỉ ổi vô cùng.

Nhạc Nha nhu thuận đáp: "Sẽ không đâu."

*

Kể từ khi biết cô gái nhỏ kia tên Nhạc Nha, Lương Thiên dường như trầm mê trong đó, tìm được những tin tức trước kia.

Ví dụ như các bài thi của cơ sở chính lúc trước, còn có các bạn học dù là nam hay nữ từng tiếp xúc với Nhạc Nha, kể cả những món mà cô thường hay ăn cậu đều muốn nghe ngóng.

Giáo viên trên bục giảng thấy Trần Dạng vào lớp trễ cũng không cảm thấy có vấn đề gì, ngược lại còn hỏi thăm vài câu, sau đó mới cho anh về chỗ ngồi.

Lương Thiên gắt giọng nói, "Nếu là mình, chắc chắn bị phạt đứng rồi."

Quả nhiên học sinh giỏi luôn được đãi ngộ tốt.

Sách khối mười hai nhiều, tài liệu cũng tăng, chồng chất rất cao, nhất là hàng cuối cùng, không thể nhìn thấy mặt của học sinh đâu.

Trần Dạng lấy điện thoại di động trong túi ra vuốt vuốt.

Lương Thiên nhích lại gần, nhỏ giọng hỏi: "Uây, Dạng ca, hôm nay cậu gặp tiểu khả ái rồi hả?"

Trần Dạng cũng không ngẩng đầu lên, "Tiểu khả ái?"

Lương Thiên cầm quyển sách chắn trước mặt mình, "Thì là Nhạc Nha tiểu khả ái đó, cô ấy không đáng yêu sao?"

Nghe cậu ta nói vậy, tay Trần Dạng ngừng lại.

Bộ dạng khóc thút thít đó đúng là đáng yêu thật.

"Chỉ là tớ nghe nói cô ấy được mấy thầy cô trong trường yêu thích lắm, đoán chừng Dạng ca cậu không có cơ hội rồi." Lương Thiên nói tiếp: "Nhất định là canh chừng vô cùng nghiêm đó, không có khả năng yêu đương gì đâu."

Học trò như vậy đều là bảo bối của các giáo viên.

Trần Dạng nhướng mày, dời mắt khỏi màn hình di động, nói: "Học sinh giỏi quen học sinh giỏi, sẽ không bị quản."

Sau đó trầm thấp giọng cười một tiếng.

Anh không phải là học sinh giỏi sao.

Lương Thiên bất ngờ không kịp phản ứng, sau khi nghĩ thông suốt xong

về mối quan hệ đó, cậu ta giơ ngón tay cái lên, "Cao thủ đó, ca, cậu đúng là cao thủ."

Trong lớp bọn họ có cán sự bộ tiếng anh và môn số học đang mập mờ với nhau, nhưng giáo viên dường như mặc kệ, sợ kích động lại khiến họ sinh ra tâm lý chống đối, chỉ khi thành tích sụt giảm thì mới có thể nhắc nhở một tiếng.

Bởi vậy, Dạng ca chẳng phải là vĩnh viễn sẽ không bao giờ bị quản tới sao.

Lương Thiên thở dài một hơi, cảm thấy học sinh giỏi có nhiều ưu đãi thật, quyết định mình cũng phải học tập thật tốt, nhưng vừa nhìn thấy cái đề mục kia là liền đau đầu.

Trước kia đều quen chép bài bạn học, nhưng vì Trần Dạng không cho bọn họ chép, chỉ có thể hỏi, mà vì cậu ta bị mất gốc nên rất nhanh đã bỏ cuộc.

Sau lần này, Lương Thiên như muốn mất mạng mà thử trêu chọc anh.

"Dạng ca, cậu xem bài tập này giống Nhạc Nha không?"

"Dạng ca, cậu xem bài thi này giống Nhạc Nha không?"

"Dạng ca, cậu xem..."

Vòng đi vòng lại, vài ngày trôi qua, giáo viên môn sinh đang hết sức chuyên chú ghi bài lên bảng, không nghe thấy chút động tĩnh nào ở dưới.

Trần Dạng mất kiên nhẫn, phun ra một chữ: "Biến."

Lương Thiên cười ha hả, không nói tiếp nữa, dù sao cũng đã nhận được kết quả mình mong muốn rồi, cậu ta cảm thấy vô cùng hài lòng.

*

Thứ sáu hàng tuần không có lớp tự học buổi tối.

Chạng vạng, trời còn chưa tối hẳn, nhưng ánh nắng chiều cũng đã khuất bóng, Tạ Khinh Ngữ cùng cô tách ra trước cổng trường, "Hôm nay cậu đi học về nữa hả?"

Nhạc Nha gật đầu, "Hai tuần rồi tớ chưa đi."

Từ khi báo danh lớp học vẽ kia trong kì nghỉ hè, cô cũng học được một số thứ, nhưng mà lên lớp 12 rồi, cô cũng phải chỉnh lại thời gian một chút.

Vốn Nhạc Dịch Kiện muốn mời gia sư riêng cho cô, nhưng cô từ chối.

Tạ Khinh Ngữ nói: "Vậy cậu chú ý an toàn đó."

"Cậu cũng vậy." Nhạc Nha leo lên xe nhà mình.

Lớp học vẽ cách trường cô khoảng mười phút đi đường, dụng cụ vẽ đều ở trên xe, đến lúc xuống xe chỉ cần lấy ra là được.

Lúc Nhạc Nha vào lớp, bên trong đã có mấy người, vì cô dự lớp không nhiều, nên ngồi trong góc, mỗi người đều có chỗ ngồi riêng của mình.

Mới vào cửa, một nữ sinh bên trong lao ra, đụng vào người cô, "Ai ôi!! Ai đi mà không nhìn đường vậy?"

Nữ sinh kia lùi lại trước, thấy Nhạc Nha, nghĩ tới hình tượng nhìn thấy trước đó, tức giận nói: "Đi đầu thai à, chạy nhanh như vậy."

Nhạc Nha đứng vững, nghiêm túc nói: "Tôi không có chạy, là do cậu chạy mà."

Cô đi bình thường, còn nữ sinh này tự xông tới, cho nên mới đụng vào cô, không hề liên quan đến cô.

"Không chạy sao đụng vào cậu được?" Nữ sinh kia trợn mắt, muốn xen qua chỗ cô, "Phiền nhất là mấy người như cậu."

Cô ta nói chuyện càng ngày càng không dễ nghe, Nhạc Nha nhú mày nói: "Là cậu đụng vào tôi, lẽ ra cậu phải xin lỗi chứ."

Nữ sinh trước mặt không nghĩ tới cô kiên quyết như vậy, trong lòng cũng chột dạ, thấy mấy người trong phòng học nhìn qua, liền xoay người bỏ đi, "Đề cao bản thân quá đi, thật là..."

Nhạc Nha tức giận, nhưng vì cô không quen ai trong lớp học này, khi phát sinh xung đột, bản thân đành phải chịu thiệt thòi.

Cô mấp má môi, đi lại chỗ ngồi của mình.

Nhạc Nha không ngờ vừa tới chỗ của mình thì nhìn thấy người quen.

Là nữ sinh tóc uốn lộn mà cô nhìn thấy ở cầu thang tối hôm đó, lúc ấy vì tỏ tình thất bại mà vừa bỏ chạy vừa khóc.

Lúc này Nhạc Nha mới nhìn thấy mặt của cô ấy, tuy trang điểm, nhưng vẫn nhìn ra cô ấy rất đẹp.

"Chào cậu, tớ là Lâm Tâm Kiều." Lâm Tâm Kiều chào hỏi với cô, động tác tay không ngừng lại, không biết cô ấy đang vẽ gì.

Nhạc Nha giật mình sửng sờ rồi hoàn hồn, "Chào cậu, tớ là Nhạc Nha."

"Tên cậu đáng yêu quá." Lâm Tâm Kiều ngạc nhiên, mỉm cười, "Tớ học khoa nghệ thuật, cũng ở trường Nhất Trung á, hai tụi mình đều là bạn học, cậu học lớp nào?"

Khoa nghệ thuật trường Nhất Trung học ở tòa nhà dạy học khác, không học cùng chỗ với bọn cô, bình thường cũng không tiếp xúc nhiều, hơn nữa chương trình học của khoa nghệ thuật khác với bọn cô.

Nhạc Nha nói: "Tên cậu cũng dễ nghe lắm, tớ học lớp 1."

Đối với hình ảnh ngày đó thật sự khắc sâu trong tâm trí cô, nên dù Lâm Tâm Kiều hiện tại không quá giống với lúc đó, cô cũng thoáng do dự một chút.

Nghe cô nói cô học lớp 1, Lâm Tâm Kiều liền cảm thấy không có hứng thú nữa, lớp 1 cách xa lớp 17 như vậy, lại là cơ sở chính mới chuyển tới, chẳng có ích gì.

Nhạc Nha thấy thái độ của cô ấy bình bình, không có ý gì khác, đúng lúc giáo viên tới, giúp cô thoát khỏi xấu hổ.

Lớp học nhỏ này cũng chỉ có mười học sinh, đều là gia cảnh tốt, Lâm Tâm Kiều có thể đột ngột tham dự, chắc hẳn điều kiện gia đình cũng không tệ.

Nhạc Nha học phác họa, mặc dù lúc mới học có hơi kém một chút.

Cô vốn dự định học nhạc khí, cuối cùng vẫn chọn hội họa, học được một thời gian ngắn thì cũng chính thức yêu thích vẽ luôn.

Cả một buổi học Lâm Tâm Kiều không bắt chuyện với Nhạc Nha nữa, Nhạc Nha chuyên tâm vẽ cả một buổi, tuy vậy kết quả cuối cùng chỉ là vẽ được một nửa.

Một tiếng sau, giáo viên tuyên bố kết thúc buổi học.

Lúc Nhạc Nha bắt đầu thu dọn đồ của mình trên bàn vẽ thì bị Lâm Tâm Kiều giữ chặt hỏi: "Nhạc Nha, cậu thấy tớ vẽ thế nào?"

Nghe cô ấy hỏi vậy, Nhạc Nha cũng không thể không quan tâm.

Nhạc Nha nhìn qua bức tranh của cô, đột nhiên phát hiện người trong tranh có chút quen thuộc, trong chớp mắt cô nhận ra đó là khuôn mặt của Trần Dạng.

Cô có chút khó hiểu, cô gái này không phải lần trước bị anh từ chối thẳng thừng vừa bỏ chạy vừa khóc sao, sao còn vẽ anh, chỉ là bức tranh được vẽ rất khá.

Nhạc Nha khích lệ nói: "Cậu vẽ đẹp lắm."

Lâm Tâm Kiều cười cười, ước mơ nói: "Đây là dành tặng sinh nhật cho người ta, hi vọng cậu ấy sẽ thích món quà này."

Nhạc Nha chậm chạp "a" một tiếng, không hỏi tiếp nữa, ấn tượng đối với nam sinh kia lại kém đi một chút.

Thật đúng là tên chuyên trêu hoa ghẹo nguyệt mà.

Bởi vì hai người nói chuyện nên trễ nải chút thời gian, lúc ra khỏi phòng học để về nhà cũng đã hơn tám giờ, chỉ là trên đường đi đèn đuốc sáng trưng, hai hàng cây bên đường treo rất nhiều đèn nhỏ, thấp sáng đủ mọi sắc màu.

Sau khi xuống lầu, Lâm Tâm Kiều và Nhạc Nha đi theo hai hướng khác nhau.

Trên đường cái xe cộ chạy đông như kiến, Nhạc Nha đứng bên đường đợi một lát, lúc này mới nhớ là bản thân quên nhắc tài xế tới đón mình.

Thôi thì mình tự về cho rồi, dù sao bây giờ xe buýt cũng không còn chạy nữa.

*

Trần Dạng và Lương Thiên đi từ trong một cửa hàng ra ngoài.

"Tám giờ, được rồi, tất cả về nhà thôi." Lương Thiên vỗ vỗ quần áo, sau đó nhìn thấy người ở phía đối diện, liền chớp chớp mắt.

Cậu ta lùi lại, nhìn sang Trần Dạng đang cúi đầu chăm chú vào điện thoại, nhắc: "Dạng ca, nhìn người đối diện kìa."

Nghe vậy, Trần Dạng ngược mắt lên.

Bên dải cây xanh phía đối diện là Nhạc Nha đang đi một mình, trên tay ôm một đồng hồ, nhìn từ xa y như một chậu hoa nhỏ được ánh đèn phản chiếu trên đường.

Cũng không biết đang ôm đồ gì mà nhiều như vậy.

Bỗng nhiên có người đẩy cô một cái, đồ trong ngực cũng rơi đầy đất, cô liền ngồi xổm xuống.

"Rơi..." Lương Thiên chưa nói xong, đã thấy Trần Dạng không nói tiếng nào chạy băng qua đường.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Dạng: Yêu tôi sẽ không lo bị giáo viên quản tới.

Không không không, cậu chỉ là một kẻ không tên không tuổi thôi.

TIỂU NGUYỆT NHA

Khương Chi Ngự
dtv-ebook.com

Chương 10: Nhạc Nha, Em Đem Trả Bài Thi Cho Trần Dạng Đi

Edit: Simi

Chỗ này gần khu vực trường học, buổi tối xe cộ không nhiều, nhìn thấy học sinh cũng chỉ hơi chú ý một chút rồi thôi.

Lương Thiên mới quay đầu qua thì anh cũng đã chạy sang bên đường đối diện.

"Dạng ca động tâm thật à?" Triệu Minh Nhật khoác vai cậu ta, nghi ngờ nói: "Thế này cũng hơi nhanh rồi, chẳng lẽ là vừa gặp đã yêu?"

Cô ấy xinh thì xinh thật, nhưng em gái xinh đẹp có rất nhiều, trước kia Lâm Tâm Kiều cũng đâu có kém, nhưng anh lại chẳng thèm để vào mắt.

Chẳng lẽ nhìn một cái là dính cả đời?

Lương Thiên hất tay cậu ta xuống, "Cậu nghĩ coi cậu ta phá lệ bao nhiêu lần rồi, hết đưa về nhà còn chuyển sách giùm, cậu cho là cậu ta rảnh rồi đi giúp đỡ người gặp khó khăn à, nhất định là vì có hứng thú rồi, nhưng tôi lại không cảm thấy chuyện này chỉ đơn giản là vừa gặp đã yêu."

Trực giác của cậu ta là vậy, còn thật hay không thì không thể hỏi cậu ta rồi.

"Được rồi, được rồi, tranh thủ thời gian qua đó đi."

"Tôi muốn xem thử Dạng ca trêu chọc cô ấy thế nào, trêu đến độ tên của

mình cũng không thèm nói cho người ta biết."

"Cậu chả hiểu gì hết, đây gọi là tình thú đó."

Gần đầu thu, thời tiết bên ngoài dần mát hơn, từng đợt gió thoảng qua thậm chí còn mang chút hơi lạnh se se.

Nhạc Nha không nghĩ tới mình ra ngoài còn gặp lại nữ sinh kia, hơn nữa còn bị đẩy một cái.

Trong tay cô đang ôm nhiều thứ, bị vấp một cái, mắt không thấy đường phía trước, chân loạng choạng, may mắn cô giữ được thăng bằng nên không ngã sấp xuống, nhưng đồ đạc trên tay lại rơi hết.

Nữ sinh kia hơi nghiêng người, "Ai da, vô ý quá."

Nhạc Nha không để ý đến cô ta, chuyên tâm thu dọn đồ đạc, chủ yếu cô cảm thấy mình cũng không cần phải phí lời với dạng người này.

"Hồi nãy không phải kêu tôi xin lỗi sao?"

Trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói.

Nhạc Nha dừng tay thu dọn đồ đạc, "Lúc đó cậu đụng tôi, tôi một mực không truy cứu, còn giờ là do cậu cố ý, tôi đả tội gì với cậu à?"

Cô cũng không phải kẻ ngu, cố ý như vậy sao có thể nói là ngoài ý muốn.

Nữ sinh kia muốn nói gì đó, bỗng có một nam sinh xuất hiện bên đường, cô ta lập tức nháy mắt, "Tôi không cần thận thôi."

Cô ta nói vòng vo, khiến Nhạc Nha vô cùng khó hiểu.

Lần đầu tiên cô phát hiện giọng nói của một người có thể thay đổi đến

trình độ này.

Nhạc Nha chưa kịp đứng dậy, chợt nghe một tiếng "a" vô cùng thảm thiết, sau đó thấy nữ sinh kia ngã sấp trước mặt cô, mắt kính rơi qua một bên.

Cô lui về sau một chút, nhìn thấy Trần Dạng đang lười biếng thu hồi chân.

Nhạc Nha nhú mào, nhưng vẫn mở miệng nói: "Cảm ơn."

Trần Dạng cầm lấy bức tranh vẽ trên mặt đất, giơ lên trước mặt mình, "Bình thường khi bị ăn hiếp cậu đều không lên tiếng sao?"

Trên giấy vẽ một quả táo, vẫn chưa vẽ xong, nhưng đã thành hình thành dạng.

Nhạc Nha phản bác: "Tôi không có."

Trần Dạng gật đầu, "Cậu không có."

Nhạc Nha nghe anh nói câu này đều là đang lừa gạt người khác, muốn phản bác lại không tìm thấy lời muốn nói, dứt khoát im luôn.

Nữ sinh nằm trên đất đã bò dậy, đúng lúc Trần Dạng quay đầu, trong đáy mắt đen nhánh lộ ra tia đe dọa nguy hiểm.

Cô ta dậm chân, bỏ chạy.

Nhạc Nha nhặt hết đồ rồi đứng dậy, thấy bức tranh vẽ trong tay Trần Dạng, liền nhắc anh: "Trả cho tôi."

Trần Dạng gõ gõ tờ giấy, đưa cho cô.

Dáng vẻ anh như bất cần, không hiểu sao lại hấp dẫn ánh mắt của người đi đường, có một số người không tự chủ được lại nhìn qua.

Nhạc Nha chỉ có thể nhanh chóng cầm lấy.

Không ngờ tay còn chưa chạm vào tờ giấy, toàn bộ đồ trên tay đều biến mất, dọa cô phải hoảng sợ kêu một tiếng: "Cậu làm gì vậy?"

Vô tình chạm mắt với Trần Dạng, cô nhanh chóng chuyển ánh mắt sang chỗ khác.

Nhạc Nha nhỏ giọng hỏi: "Cậu muốn làm gì?"

Đối với cô mà nói đồ đạc rất nhiều, còn đối với Trần Dạng lại giảm bớt hai ba phần, vô cùng nhẹ nhàng.

Giọng điệu của Trần Dạng nhàn nhạt, "Đưa balo cho tôi."

Nhạc Nha sửng sốt một chút, vốn đang ôm chặt balo, sau đó thấy anh cau mày, lại do dự lấy xuống đưa cho anh.

Đầu ngón tay chạm phải làn da trần như sự khác biệt giữa buổi đêm giá lạnh và ban ngày ấm áp.

Rõ ràng nhiệt độ tay Nhạc Nha rất ấm, vậy mà cô lại cảm thấy như mình đang bị phỏng, vội vàng rút tay lại.

Trần Dạng đưa tay ra, cầm lấy balo xem nửa bị ném xuống đất, "Cậu nghĩ tôi có thể cầm không khí à?"

Nhạc Nha bị trêu chọc liền đỏ mặt.

Không biết phải nói gì, cô dứt khoát đi lên phía trước, chưa kịp bước đi, cổ áo đồng phục đã bị kéo lại.

Trần Dạng nhẹ nhàng nghiêng người, nói vào tai cô: "Cậu còn thiếu tôi một bữa cơm."

Nhạc Nha giãy giụa khỏi tay anh, che lỗ tai đang dần nóng lên của mình, "...Cậu nói chuyện đừng dựa gần như vậy."

Trần Dạng cười cười, "Sợ cậu không nghe thấy."

Nghe vậy, Nhạc Nha thả tay xuống, chỉ chỉ máy trợ thính của mình, nghiêm túc nói: "Tôi có thể nghe rõ."

Cô đứng đối diện anh, nghiêng người vuốt tóc sang một bên, lộ ra vành tai trắng nõn, trên đó đeo máy trợ thính nhỏ xinh xắn.

Cô gái nhỏ không chút phòng bị, khuôn mặt sạch sẽ, cánh môi hơi hé mở, cộng thêm làn da trắng trẻo, có thể nhìn thấy cả những sợi lông tơ thật nhỏ.

Yết hầu Trần Dạng khẽ di chuyển.

Cô như thế này, anh lại hơi muốn động thủ.

Nhạc Nha nghe thấy người bên cạnh chột thở dài.

Cô khó hiểu, nhưng không ngại đề ra ý kiến của mình, "Tôi phải về nhà ăn cơm tối, để tôi mời cậu uống trà sữa được không?"

Trần Dạng không trả lời.

Nhạc Nha lại suy nghĩ, "Cậu không thích trà sữa à, vậy cậu thích ăn gì, tôi..."

Chưa nói xong, Trần Dạng đã cắt ngang lời cô: "Trà sữa cũng được."

Nhạc Nha ngẩng đầu nhìn anh, rồi nhanh chóng quay mặt đi chỗ khác, "Đối diện có quán trà sữa, cậu muốn qua đó không?"

Trần Dạng cười như không cười, "Không, hôm nay không uống."

Nhạc Nha sững sờ, vô thức hỏi: "Vậy khi nào uống?"

"Đợi tôi muốn uống sẽ tìm cậu." Trần Dạng nói.

Nếu anh đã nói vậy rồi thì đương nhiên Nhạc Nha cũng không thể từ chối, dù sao mấy lần trước cô cũng được anh giúp đỡ rất nhiều, tuy sau này anh có hơi xấu xa.

Trần Dạng cầm đồ trên tay, "Nếu cậu không đi sẽ không kịp bắt xe đâu."

Nhạc Nha a một tiếng, thấy anh không có ý định trả đồ lại cho mình, cũng không nhắc anh, chỉ có thể đi theo anh.

Trạm xe buýt không xa lắm, đúng lúc đó có chuyến xe chạy đến.

Người trên xe không nhiều lắm, Nhạc Nha xoay người, do dự nói: "Cậu... cậu trả đồ lại cho tôi đi."

Trần Dạng không nói chuyện, chỉ nhìn cô một cái, sau đó tùy ý để cô gái nhỏ lấy đồng đồ lại, ôm vào trong lòng.

Nhạc Nha lên xe, sau đó để đồ lên ghế trống bên cạnh, trong lúc lơ đãng lại quay đầu nhìn người đang đứng ngoài cửa sổ.

Cô vuốt vuốt tay, vừa rồi không cẩn thận đã đụng phải anh.

Tay nam sinh đều mát như vậy sao?

Xe buýt bắt đầu lăn bánh, lúc đi ngang qua Trần Dạng, Nhạc Nha mở cửa sổ ra, giọng êm dịu nói: "Cảm ơn cậu."

Trần Dạng đáp ngắn gọn mà thật lòng: "Không có gì."

Nói được một câu, xe buýt tăng tốc rời trạm, Nhạc Nha đóng cửa sổ lại.

*

Cách đó không xa, Lương Thiên và Triệu Minh Nhật cười như sắp ngất rồi.

Lương Thiên nói: "Mẹ ơi, lần đầu tiên tôi biết Dạng ca uống trà sữa đó."

Triệu Minh Nhật lại nói: "Cậu nhớ không đúng rồi, cậu ta không hề uống, lúc trước có em gái kia đưa trà sữa mỗi ngày, không phải đều vào bụng của tụi mình à."

Cậu ta nói vậy, Lương Thiên liền nghĩ tới hồi đó.

Lúc còn học mười một, có cô bé năm dưới mới nhập học nhìn thấy Trần Dạng, mỗi ngày đều đến lớp 17 đưa trà sữa, mỗi ngày lại đổi một loại.

Trần Dạng chưa bao giờ đụng vào, cuối cùng đều bị họ uống hết, Lương Thiên còn nhắc nhở, nhưng em gái đó không thèm nghe, mỗi người trong lớp 17 đều được uống mấy ly.

Chắc sau này cảm thấy không hiệu quả nên nửa học kỳ sau không thấy cô gái đó xuất hiện đưa trà sữa nữa.

Lương Thiên sờ sờ cằm, nói: "Em gái kia cũng thuộc kiểu này, mà sao đái ngộ khác biệt vậy."

Trần Dạng chủ động cầm đồ đạc cho người ta, còn tiễn người ta ra đến tận xe, chứng tỏ không phải tiện tay giúp đỡ, nói không có ý đồ thì có bị đánh chết cậu ta cũng không tin.

Triệu Minh Nhật nói: "Cái này có gì khó hiểu đâu, Dạng ca cũng không phải là người tốt bụng giúp đỡ bạn học."

Lương Thiên vỗ tay, "Không phải bạn học, mà là người trong lòng."

Hai người thảo luận đầy rôm rả, mãi cho đến khi Trần Dạng xoay người đi về phía bọn họ mới ngừng lại.

*

Tám giờ rưỡi, Nhạc Nha về đến nhà.

Vừa nấu cơm xong, dì Trương đón lấy đồ trong tay cô, hỏi: "Sao hôm nay con về trễ vậy?"

Nhạc Nha nói: "Con đi xe buýt về."

"Nhiều đồ vậy mà còn ngồi xe buýt chỉ cho mệt nữa, đáng lẽ phải gọi điện thoại chứ." Dì Trương nói: "Phải gọi taxi đến đón con mới đúng. Con nhanh rửa tay đi, rồi ăn cơm."

Nhạc Nha "dạ" một tiếng.

Cô đem đồ của mình lên lầu, hai tuần nữa mới đến lớp vẽ tiếp theo, đến lúc đó mới cần dùng đến những món đồ này.

Cuối cùng là tờ giấy vẽ kia.

Nhạc Nha trải tờ giấy vẽ lên bàn, nghĩ đến chuyện xảy ra tối nay, nâng mặt thở dài, "Giúp mình hai lần."

Phải mời hai lần trà sữa mới được.

Nghĩ vậy, Nhạc Nha đột ngột nhớ tới mình vẫn chưa biết tên của anh, cô vỗ vỗ trán, chỉ biết anh đang học lớp 17 thôi.

Cô nhăn mũi, nghĩ đến chuyện xảy ra trong phòng lấy nước lúc trước.

Nhạc Nha còn nhớ rõ anh chặn đường nhốt cô ở bên trong, còn ép buộc cô nói câu kia, đúng là người đáng sợ.

Cho nên không biết tên của anh cũng tốt, sau khi đãi anh trà sữa rồi, xem như không quen biết nữa.

Cô cất tờ giấy vẽ vào, mở điện thoại ra.

Tổng cộng có năm gói hàng, đã được giao cho bên chuyển phát, có thể cuối tuần sẽ được gửi tới.

Đến lúc đó không biết Trần Dạng kia có bị dọa sợ không.

*

Cuối tuần đột nhiên trời mưa hết hai ngày, ngày khai giảng vào thứ hai lại xanh trong.

Vì tránh gặp mưa, Nhạc Nha vẫn đem theo dù, mỗi lần nhìn lại nhớ đến cây dù thô mà cô đã cho người kia mượn, không kiềm chế nổi lại nghiêng rằng nghiêng lợi một lát.

Lúc đến trường, Tạ Khinh Ngữ phàn nàn với cô: "Anh tố hình như có bạn gái rồi, tố nghe giọng của anh ấy lúc gọi điện thoại không đúng lắm."

Nhạc Nha nói: "Anh cậu cũng học đại học rồi, bình thường mà."

Tạ Khinh Ngữ nói: "Thì bình thường, tố chỉ cảm khái chút thôi, giờ này còn phải vui đọc học ở trường cấp 3, tố cũng muốn yêu."

Nhạc Nha cười cười, đôi mắt cong lại, y như nàng tiên ánh trăng [1].

[1] bản gốc là 月牙儿 – Nguyệt Nha Nhi, nghĩa là nàng tiên ánh trăng, cũng là nhũ danh của Nhạc Nha.

Tạ Khinh Ngữ còn muốn nói thêm thì thầy dạy toán đã cầm sách vào lớp, hai người vội vã ngồi xuống.

Thầy Chu bỏ đồ của mình xuống bàn, "Lần thi tháng trước cơ sở chính của chúng ta không có ai đạt điểm tối đa, nhưng ở cơ sở mới bên này lại có người đạt được, vì thế thầy đã mượn bài thi của họ, các em truyền tay nhau xem một chút."

Lần trước bài thi số học bên cơ sở chính đạt kết quả cao nhất thiếu mất hai điểm.

Vừa nghe đến thành tích này, trong phòng học bỗng kinh ngạc ồn ào, hết sức tò mò không biết học sinh đạt điểm tối đa là ai.

Nghe thấy điểm tối đa môn toán học, Nhạc Nha vô thức nhớ lại cái tên trong phiếu điểm kia.

Nếu cô nhớ không lầm, hình như Trần Dạng cũng đạt điểm tối đa.

Thầy Chu truyền bài thi xuống dưới, "Các em xem người ta thi được điểm tối đa như thế nào, còn lớp mình lại có đến mười người thi rớt, điểm thấp nhất còn chưa tới con số mười, thầy có muốn cũng chưa bao giờ đạt được điểm số đó."

Bạn học thi rớt bị điểm tên nhỏ giọng phản bác: "Thầy là thầy, đương nhiên sẽ không bao giờ có điểm đó rồi."

Thầy Chu cười lạnh, "Còn dám ba hoa."

Trong lớp yên tĩnh lại, hai học sinh được sắp xếp ngồi chung với nhau, thời gian cùng nhau xem bài cũng chưa đến một phút đồng hồ.

Rất nhiều người vừa nhận lấy cũng nhanh chóng chuyển cho người kế

tiếp, không thềm chú ý, cũng không thềm nhìn kỹ.

Rất nhanh đến chỗ của Nhạc Nha.

"Các em truyền nhau đọc xong thì đưa bài thi lại cho cán sự bộ môn, sau đó đem qua lớp 17, nhớ đó." Thầy Chu nói: "Bây giờ lấy sách ra, chúng ta sẽ học tiếp bài hôm trước."

Nhạc Nha vừa hay lại là cán sự bộ môn số học.

Cuối cùng cũng đọc xong, cô truyền bài thi cho người khác, khoảng mười phút sau, bài thi lại quay về tay cô.

Tạ Khinh Ngừ ở phía sau nhỏ giọng hỏi: "Cậu nhìn nè, tụi mình nói không sai chứ, chữ viết tinh tế thật đó, giống ủy ban trường của lớp mình.

Ủy ban trường của lớp cô là một nam sinh bị cận tám độ.

Nhạc Nha gật đầu, mở bài thi ra.

Cột nằm ngang bên trái viết tên "Trần Dạng", đối lập hoàn toàn với chữ viết giải đề ở mặt sau, tên viết hơi ngoáy, nhưng đẹp vô cùng.

Nhìn chữ như thấy rõ mặt, Nhạc Nha cũng cảm thấy rất có ấn tượng với người viết chữ đẹp.

Tuy toán học không viết chữ nhiều lắm, nhưng hoàn toàn có thể nhìn ra đối phương rất nghiêm túc, từng nét bút từng đường vẽ đều gọn gàng, góc cạnh rõ ràng.

Như những người đã luyện thư pháp nhiều năm mới có thể viết được.

Không rời mắt khỏi bài thi, Nhạc Nha bị mạch suy nghĩ giải đề hấp dẫn.

Cô rất thích toán học, người có logic tư duy kính cẩn thì cũng tự nhiên tốt theo, không sức hấp dẫn nào có thể sánh kịp.

Trong tất cả các loại đề bài, cô thích nhất là tương quan hình học, vì nó nên cô mới trở nên thích toán học.

Mạch suy nghĩ giải đề của đối phương không nhiều không ít, vừa ngắn gọn lại chính xác.

Vì giáo viên đã giảng về bài thi này một tuần trước, cô cũng đã giải qua mấy lần, nên đặc biệt lật đến câu hỏi kia.

Nhạc Nha xem đến say mê, vô thức viết theo phương pháp của đối phương, sau khi nhận ra mình vừa làm gì, cô liền vội vàng xóa sạch.

May mà vừa rồi cô cầm bút chì, nếu không thì tiêu đời rồi.

Mãi cho đến khi tiếng chuông tan tiết vang lên.

Tạ Khinh Ngữ ngồi phía sau kích động vỗ vỗ bàn của cô, "Nguyên một tiết mà cậu chưa xem xong bài thi à?"

Nhạc Nha xếp bài thi lại, đỏ mặt nói: "Xem xong rồi."

"Xem xong thì đi thôi." Tạ Khinh Ngữ ghé sát người nói: "Tụi mình tranh thủ thời gian, cầm bài thi qua, có thể quang minh chính đại nhìn cậu ta một chút."

Một tuần rồi mà vẫn chưa gặp được, cô ấy gấp muốn chết rồi.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Trần Dạng: Tôi cũng gấp muốn chết rồi.

Quần chúng vây xem: Tụi tui cũng gấp muốn chết rồi. (Hét lớn)

Tôi muốn thối phồng những người viết chữ đẹp một chút, tôi nghĩ mọi người chắc sẽ muốn chinh thêm một bộ lọc thật dày, cộng thêm một chút điểm nữa mới đủ.

*

Simi: Tên anh vẫn là một bí ẩn đối với bé Nha:))) Mà bé Nha còn không thèm quan tâm ấy chứ. Chậc, tội nghiệp Dạng ca quá.

TIỂU NGUYỆT NHA

Khương Chi Ngự
dtv-ebook.com

Chương 11: Tặng Cho Cậu

Edit: Simi

Tạ Khinh Ngừ muốn xác định nam sinh cô ấy nhìn thấy có phải là Trần Dạng hay không, tại sao chú Nhạc lại một mực che giấu chuyện tài trợ cho cậu ta.

Nói xong, cô ấy lại nghĩ đến một chuyện khác, "Còn chín phút nữa là vào học rồi, hay tui mình khoan đi đã."

Nhạc Nha không khỏi muốn bật cười, "Mới nãy cậu còn hấp tấp đòi đi mà, giờ tan tiết rồi lại nói không đi nữa."

Tạ Khinh Ngừ tức giận nói: "Tớ đang nghĩ hay đợi đến giờ nghỉ giữa buổi đó, cậu hiểu không? Đến giờ nghỉ giữa buổi rồi qua."

Giờ nghỉ giữa buổi dài 20 phút, qua gặp rồi còn có thể nói chuyện được một chút.

Nhạc Nha nghĩ nghĩ, "Cũng được."

"Đúng rồi, bưu kiện kia khi nào thì đến?" Tạ Khinh Ngừ trở lại chỗ ngồi của mình, chống cằm nói: "Gửi lâu quá."

Nhạc Nha lấy di động ra rồi kiểm tra lại một chút, "Sắp đến rồi, chắc ngày mai là nhận được, chủ yếu có nhiều bưu kiện lắm."

Cô không chỉ mua hàng ở một nơi, thời gian giao hàng lúc nhanh lúc

chậm, có đơn hàng mới giao cách đây hai ngày trước.

Đây cũng không phải là dịch vụ chuyển phát nhanh SF [1] của siêu thị Tmall [2], vì cô quên nói với chủ cửa hàng, cho nên đều là bưu kiện gửi hàng bình thường.

[1] SF express: công ty giao vận được thành lập vào năm 1993 tại Shunde, tỉnh Quảng Đông, Trung Quốc.

[2] Tmall.com, tên cũ là Taobao Mall, là trang web chuyên bán lẻ trên internet, tách từ Taobao, thuộc Alibaba Group và hoạt động tại Trung Quốc.

Tạ Khinh Ngữ khoát khoát tay, "Vậy thì chờ lấy thôi."

Tiếp theo là Ngữ văn, chỉ là hiện tại đang học về văn cổ, nên cũng chỉ cần giải thích các ý nghĩa trong sách giáo khoa là được.

Nhạc Nha nghe được một nửa, lại lấy bài thi của Trần Dạng ra xem.

Cô có chút hiếu kỳ với bài thi từng môn của đối phương, thậm chí là cả môn ngữ văn, nếu chữ viết của cậu ta như thế này, chắc hẳn điểm cũng sẽ rất cao.

Hơn nữa cô vô cùng tò mò về điểm viết văn của cậu ta.

Nhưng Nhạc Nha cũng không có ý định mượn bài thi của cậu ta, vì dù làm thế nào cũng không thích hợp lắm, không chừng còn khiến người ta hiểu lầm.

Sau khi tiếng chuông báo tan tiết thứ ba vang lên, giáo viên vừa ra khỏi lớp, Tạ Khinh Ngữ đã không chờ nổi nữa, phát tay gọi cô.

Nhạc Nha sắp xếp bài thi thật chỉnh tề, rồi cùng cô ấy đi ra ngoài.

Bây giờ đang là giờ nghỉ nửa buổi, bên ngoài rất đông học sinh, dọc hành

lang còn có thể nhìn thấy vài nam sinh đang đùa giỡn bên dưới.

Mà trên hành lang, tốp năm tốp ba các học sinh đang dựa vào lan can trò chuyện.

Tạ Khinh Ngừ ôm cánh tay Nhạc Nha, "Lát nữa cậu không được nói tên của mình ra đâu đó, lỡ chú Nhạc biết được lại không hay."

Nhạc Nha gật đầu, "Ừ."

Hành lang dài mười mấy mét, trong nháy mắt là đến, từ cửa sổ nhìn vào lớp 17 chỉ còn nửa số học sinh đang ở trong phòng học.

Tạ Khinh Ngừ nói: "Tớ gõ cửa hỏi một chút."

Cả hai đi tới cửa sổ gần cửa ra vào, Nhạc Nha đi bên cạnh cô ấy, nhìn cô ấy gõ cửa, sau đó một nữ sinh ngồi gần đó mở cửa sổ ra, "Có chuyện gì à?"

Tạ Khinh Ngừ hỏi: "Trần Dạng lớp cậu có ở đây không? Thầy dạy Toán lớp bọn tôi có mượn bài thi của cậu ấy, nhờ cán sự bộ môn tới trả lại bài thi."

Cô ấy chỉ chỉ Nhạc Nha.

Nhạc Nha cho cô bạn kia xem tên trên bài thi.

Nữ sinh kia quay đầu nhìn vào phòng học, sau đó quay lại cười cười, "Cậu cứ đưa bài thi đây cho tôi, tôi sẽ đưa lại cho cậu ấy."

Nghe vậy, Nhạc Nha hơi do dự.

Tạ Khinh Ngừ cũng không ngờ hai cô lại không may như vậy, nam sinh thế này không phải nên ở trong lớp học tập mỗi ngày à, cứ chạy loạn khắp nơi là sao.

Nhạc Nha nói: "VẬY TÔI CHỜ CẬU ẤY QUAY LẠI RỒI ĐƯA SAU CŨNG ĐƯỢC."

Sắc mặt nữ sinh kia thoáng thay đổi: "TÔI NÓI NÈ... HAI NGƯỜI KHÔNG PHẢI ĐANG MƯỢN BÀI THI ĐỂ LÀM LÝ DO ĐẾN XEM TRẦN DẠNG CHỨ?"

Còn không thêm đưa bài thi cho mình.

Nhạc Nha nói: "TRẢ BÀI THI TẬN TAY CHỦ CỦA NÓ KỲ QUÁI LẮM À?"

Tạ Khinh Ngừ đùng đùng tay cô, "TRẦN DẠNG CÓ GÌ ĐÁNG ĐỂ XEM, KHÔNG ĐƯA BÀI THI TẬN TAY CẬU TA BỌN NÀY KHÔNG AN TÂM, CHẴNG LẼ CẬU KHÔNG BIẾT CÓ MỘT SỐ LỚP VÌ GHEN GHÉT THÀNH TÍCH NÊN XÉ BÀI THI CỦA HỌC SINH GIỎI À?"

Cô ấy thuận miệng lấy đại một ví dụ.

Tuy mọi người đều nghĩ như vậy, nhưng kiên quyết không thừa nhận.

Nhạc Nha kéo cô ấy lại, sao đột nhiên lại nói đến chuyện này.

"XÉ BÀI THI CỦA TRẦN DẠNG?" CẬU XÉ THỬ ĐI ĐỂ COI HẬU QUẢ THỂ NÀO." Nữ sinh kia cười lạnh, giơ tay qua muốn lấy bài thi trong tay Nhạc Nha.

Nhạc Nha tránh qua một bên, nữ sinh kia thấy vậy liền đóng cửa sổ lại, tay Nhạc Nha thiếu chút nữa đụng vào lớp thủy tinh.

Sự thay đổi đột ngột này khiến cả hai không kịp phản ứng.

Tạ Khinh Ngừ mờ mịt, "SAO CẬU TA LẠI NÓI VẬY?"

Nhạc Nha suy đoán: "CÓ THỂ CẬU TA NGHĨ NGƯỜI CẬU VỪA NÓI ĐẾN CHÍNH LÀ MÌNH, NHƯNG CẬU NÓI CÓ CHÚT KHÔNG ĐÚNG RỒI."

Tạ Khinh Ngừ xoay người nói: "TỚ CHỈ KIỂM ĐẠI CÁI CỐ THÔI, KHÔNG THÌ SAO TỤI MÌNH CÓ THỂ GẶP TRẦN DẠNG CHỨ."

Vất vả lắm mới có cơ hội đường hoàng, không thể bỏ qua được.

Ngay sau đó, cửa sổ lại bị đẩy ra, một nam sinh đeo kính thò tay qua, "Đưa bài thi cho tôi đi."

Nhạc Nha và Tạ Khinh Ngữ đều nhìn sang.

Tạ Khinh Ngữ kề sát tai cô nói nhỏ, "Đây là người tớ nhìn thấy lúc đó đó."

Nhạc Nha nhanh chóng dò xét, dáng người cao gầy, sắc mặt tái nhợt, đồng phục trên người có chút phai màu, chắc đã giặt qua rất nhiều lần.

Rất phù hợp với Trần Dạng trong tưởng tượng của cô.

Thấy hai nữ sinh đều nhìn mình, nam sinh kia cũng có chút ngại, nói: "Các cậu đưa bài thi cho tôi là được."

Nhạc Nha hoàn hồn, nói như vậy không lẽ cậu ta là Trần Dạng, bằng không sao lại bảo cô đưa bài thi.

Cô gơ bài thi qua, "Cậu là Trần..."

Mới nói được một nửa, bài thi trong tay đột nhiên bị lấy đi.

Nhạc Nha quay đầu, nhìn thấy có người đứng bên cạnh mình, ngũ quan khô ngô trước mắt cô, đuôi lông mày khẽ nhếch, đơn thuần sâu sắc mà lạnh nhạt, khi đứng gần thế này cô mới có thể nhìn thấy vẻ bất thường mà anh chưa kịp thu hồi.

Cô phản ứng, "Lại là cậu."

Trần Dạng mở bài thi trong tay ra, nói: "Bài thi này hơi quen quen."

Nhạc Nha với tay qua lấy, anh lại lùi về sau, hết tránh bên này lại tránh qua bên khác, không cho cô chút cơ hội nào.

Trần Dạng lười nhác dựa vào tường, nhìn từ đầu đến cuối, xác định mình không nhìn sai, "Cậu lấy bài thi này đâu ra vậy?"

Chẳng biết từ lúc nào cửa sổ đã được mở ra, nữ sinh lúc này chớp mắt nhắc: "Nghe nói là giáo viên lớp họ mượn đó."

Trần Dạng không chút lưu tình, tiện tay đóng cửa sổ lại.

Nữ sinh bên trong thiếu chút nữa bị đập mặt, thở hổn hển.

Cô ta chỉ muốn lấy bài thi của Trần Dạng rồi chụp một tấm hình, sau đó sẽ khoe khoang với bạn cùng phòng của mình.

Ai ngờ hai nữ sinh kia không thêm đưa cho cô ta.

Nhìn tình hình có vẻ không ổn, Tạ Khinh Ngữ nhỏ giọng nói: "Hay tụi mình chạy về lớp đi, dù sao cũng là bạn cùng lớp, chắc không giấu nhem bài thi đi đâu."

Chủ yếu cô ấy thấy nam sinh kia không phải là kẻ mình nên chọc vào.

Nhạc Nha cắn môi, ngẩng đầu nói: "Cậu không được làm vậy, thầy dạy toán dặn tôi phải trả bài thi lại cho chủ của nó."

Trần Dạng gật đầu, "Ừ, tôi biết, cậu đã trả rồi đó thôi."

Nhạc Nha: "..."

Cô với tay qua, Trần Dạng lại nhắc tay.

Dáng người anh cao, lại giơ tay đến độ cao mà cô hoàn toàn không với

tối, trừ khi phải nhảy lên mới được.

Nhạc Nha thở gấp, đột ngột chọt vào người anh.

Nhẹ chân nhẹ tay, ngay cả cái chọt nhỏ cũng không dám dùng sức.

Trần Dạng nhin không được cười một tiếng, khóe môi cong cong, mở miệng nói: "Trả rồi, cậu cứ về nói với thầy của mình như vậy là được."

Nhạc Nha muốn nói gì đó, bên đầu cầu thang bên kia xuất hiện đầu vàng và đầu đỏ, hơn nữa còn đang nhìn qua bên này.

Tạ Khinh Ngừ kéo Nhạc Nha, "Cứ để đó cho cậu ta đi."

Trần Dạng cúi đầu nhìn cô gái nhỏ đang tức giận đến mức không làm gì được, rủ mắt xuống, ồm giọng nói: "Ngoan, về lớp đi."

Thanh âm của anh rất êm tai, trầm thấp dễ nghe, như lông nhung của chú thiên nga cạ vào tai của Nhạc Nha, khiến cô có chút tê dại.

Đôi má Nhạc Nha nóng bừng, nhưng bên ngoài lại không chút động tĩnh, nói: "Cậu trả bài thi lại cho tôi trước đã."

Trần Dạng tiện tay gấp bài thi lại, kẹp ở đầu ngón tay, động tác ngả ngón.

Nữ sinh ngồi bên cửa sổ trong phòng học nhìn đến xấu hổ, cả người như đang phát nhiệt.

Trần Dạng cúi đầu, "Cậu muốn lấy về sưu tầm à?"

Sưu tầm bài thi làm gì, Nhạc Nha thật sự bị anh làm cho tức chết.

Cô cũng không phải thích người giỏi, một phần chỉ vì bài thi mà thôi, dù có thích thế nào cũng sẽ không đến mức vụng trộm cất bài thi của người khác

làm của riêng.

Tạ Khinh Ngừ đứng bên cạnh như muốn nổ tung cả lỗ tai, nhìn cô đang cố ra vẻ nghiêm trang, vội vàng lôi cô đi.

Mãi cho đến khi ra khỏi phạm vi lớp 17.

Nhạc Nha còn muốn quay lại, "Bài thi còn ở chỗ của cậu ta."

Tạ Khinh Ngừ nói: "Đại tiểu thư của tôi ơi, cậu thấy cậu ta sẽ đưa lại cho cậu chắc? Cậu ta nói trả rồi, chỉ cần về nói với thầy như vậy là được, chắc sẽ không làm gì đâu."

Nhạc Nha hậm hực nói: "Được rồi."

Ai bảo anh học lớp 17.

Tạ Khinh Ngừ rất nhanh vòng vo chủ đề khác, "Cậu nhìn Trần Dạng đi, y như một gốc bạch dương nhỏ, đúng là cần phải bồi bổ thêm."

Nhạc Nha suy nghĩ một chút: "Hai ngày nữa là người ta giao hàng tới rồi."

Chỉ cần cô thường xuyên bí mật mua đồ ăn dinh dưỡng tới, đến lúc đó bồi bổ mấy tháng liền, cây bạch dương nhỏ cũng có thể trở thành đại thụ ấy chứ.

*

Buổi chiều lớp 1 có bài kiểm tra nhỏ môn Anh ngữ.

Mọi người cũng đã quen thi cử nên lần này cũng chỉ kêu khóc hai tiếng như bình thường, thi xong lại trước sau như một.

Sau tiết cuối cùng, mọi người tan học.

Vì buổi tối còn lớp tự học, thời gian ở giữa cũng chỉ có nửa tiếng, nên rất nhiều học sinh đều không định về nhà, trừ khi nhà ở gần đây.

Nhạc Nha với Tạ Khinh Ngữ đến căn tin mua đồ, sau đó đến bãi tập trong sân trường.

Bên ngoài bãi tập là sân bóng rổ, bên trong là đường chạy, không ít học sinh đang chạy trên đường chạy, còn lại là tốp năm tốp ba ngồi cùng một chỗ.

Nhạc Nha với Tạ Khinh Ngữ ngồi trên bãi cỏ ở bãi tập nhìn xung quanh.

Bên trên đường chạy có các học sinh tập thể dục, cũng có vài bạn nữ muốn giảm béo, thỉnh thoảng có vài người chạy tới bên cạnh các cô, một vòng rồi mấy phút sau lại thêm một vòng.

Cất đồ mới mua vào trong túi, Tạ Khinh Ngữ nói: "Uây, tui mình cũng chạy bộ đi, cậu xem cơ thể như con nít của cậu này."

Nhạc Nha cự tuyệt nói: "Không chạy đâu."

"Mỗi ngày đều ngồi trong lớp, tối về nhà lại ngồi xe." Tạ Khinh Ngữ xoa mặt cô, "Cậu đi bộ được bao nhiêu thời gian chứ?"

Nhạc Nha nghe cô ấy nói cũng cảm thấy có chút xấu hổ.

Nhưng chạy của cả hai lại rất khác với mọi người, vừa chạy vừa nói chuyện rất mệt, sau khi chạy hai vòng, cả hai ngồi xuống ở gần đó thở gấp.

Tạ Khinh Ngữ nằm dài lên cỏ, "Mẹ của tớ chứ, tớ sẽ không bao giờ... lôi kéo cậu chạy bộ nữa, mẹ nó mệt chết cả người."

Trên mặt Nhạc Nha còn mang theo hơi nóng ửng hồng, tô điểm thêm làn da vốn đã trắng nõn, hoàn toàn tương phản với nhau, vô cùng rõ ràng.

Cô hít sâu vài lần, "Lần sau sẽ không bao giờ... chạy với cậu nữa."

Tạ Khinh Ngừ gãi gãi nách của cô, Nhạc Nha không phòng bị, nhin không được liền bật cười, hai người thoáng cái lăn thành một đồng nhỏ.

*

Lương Thiên cầm hai ly trà sữa, vừa đi vừa ngâm nga hát.

Triệu Minh Nhật tò mò hỏi: "Dạng ca, cậu đi đâu vậy?"

Trần Dạng: "Bãi tập."

Hai người đứng cách đó không xa lắm, liếc thấy Trần Dạng đang đứng bên cạnh bãi tập, Lương Thiên đưa trà sữa qua, "Đây."

Nhìn vào trong bãi tập, ai ôi!!! Người quen kìa.

Lương Thiên cũng có một ly trà sữa, nhìn thấy Nhạc Nha ở đây, nhớ lại lần trước cô hỏi chuyện của Trần Dạng, cậu ta thầm cười trong lòng.

Việc này cậu ta và Triệu Minh Nhật gạt anh, không dám để Trần Dạng biết.

Nhưng Lương Thiên đều cảm thấy, ngay cả tên của anh cô còn không biết, nên có lẽ tâm lý của Trần Dạng phải nắm chắc lắm mới yên tâm được.

Trần Dạng cầm lấy ly trà sữa, nhưng không uống.

Ba người đứng ở đây, hấp dẫn không ít ánh mắt của những người trong bãi tập, các nữ sinh cũng không chạy tiếp nữa, ngồi yên một chỗ cách đó không xa.

*

Ngày đầu thu nên trời rất nhanh tối, chỉ mới sáu giờ đã bắt đầu chuyển đen, đèn đường cũng được mở sáng, cả bãi tập không giống như ven đường, ngập tràn trong ánh vàng ấm áp.

Nhạc Nha quạt quạt khuôn mặt nóng hầm hập của mình, "Tội mình về lớp thôi."

Tạ Khinh Ngừ đứng dậy, phúi phúi mấy cọng cỏ dính trên người, "Dạo này trời tối hay trở lạnh quá, mà mới nãy vừa chạy xong tớ còn thấy nóng cả người."

"Về lớp là ấm ngay thôi." Nhạc Nha vừa định đứng dậy, phía trước có nữ sinh chạy tới, đưa ly trà sữa ra trước mặt cô.

Hành động của cô ấy khiến cả hai mờ mịt.

Nhạc Nha nhìn trái nhìn phải, phát hiện cô bạn đó đang đưa cho mình.

Cô nghi ngờ hỏi: "Cho tôi sao?"

Nữ sinh trực tiếp nhét ly trà sữa vào tay cô, "Là cho cậu đó."

Tạ Khinh Ngừ lại gần hỏi: "Cậu mời cậu ấy uống hả? Bạn học à, tội mình cũng đâu có quen nhau đâu, cậu học lớp nào vậy?"

Nữ sinh cười lắc đầu, "Không phải do tôi mời."

Nghe vậy, Nhạc Nha nhẹ nhàng "à" một tiếng.

Trà sữa bên ngoài bây giờ cũng bắt đầu vào trường chào hàng rồi à? Nhưng người ta nhét vào tay cô rồi, cô không từ chối được.

Nhạc Nha lấy di động trong túi định trả tiền lại, hỏi: "Ly trà sữa này hết bao nhiêu tiền?"

Nữ sinh bị hành động của cô chọc cười, "Không phải là tôi mời cậu, mà có một người khác kêu tôi tặng cho cậu đó."

Cô ấy giơ tay chỉ hướng lối ra của bãi tập.

*

Simi: Một năm nữa lại sắp qua rồi, chúc mọi người có một năm mới vui vẻ, hạnh phúc, luôn gặp nhiều may mắn, và mọi chuyện luôn được như ý mình nhé (*~*~*)

Happy New Year!!!

P/s: Ngày mai sẽ có quà năm mới tặng mọi người nhé \(\overset{\frown}{\nabla}\)

TIỂU NGUYỆT NHA

Khương Chi Ngự
dtv-ebook.com

Chương 12: Tôi Là Trần Dạng

Edit: Simi

Chỗ lan can bên ngoài bãi tập có mấy người đang đứng.

Đặc biệt nhất là người đứng ngoài cùng bên trái vô cùng xuất chúng, rõ ràng là mặc cùng đồng phục, nhưng dáng người anh cao ngất, ống tay áo xắn đến khuỷu tay, đang vuốt ve một món đồ chơi nhỏ.

Dù cách rất xa, cô vẫn có thể nhìn ra dáng người mang tính xâm lược của đối phương.

Trần Dạng cũng đang nhìn qua đây, đúng lúc Nhạc Nha ngẩng đầu lên, sắc màu ấm áp chiếu rọi từ ánh đèn ầm ầm mờ mờ nửa vùng bóng tối, sắc sảo rõ ràng.

Nhạc Nha vội chuyển ánh mắt sang chỗ khác.

Ly trà sữa trong tay ở nhiệt độ bình thường, nhìn sơ qua có màu hồng hồng, cô không biết rốt cuộc là trà sữa vị gì, nhưng chắc sẽ không dở đâu nhỉ.

"Ừ, cho nên không phải là tôi mua đâu, hoàn thành nhiệm vụ rồi nên tôi đi trước đây." Nữ sinh nói xong liền bỏ đi.

Nhạc Nha ngăn cô ấy lại, "Cậu giúp tôi trả lại đi."

Nữ sinh kia vội vàng khoát tay, "Cậu tự trả đi, tôi không dám trả đâu."

Tuy lớp cô ấy cách xa lớp 17, nhưng chuyện gì nên biết cũng biết rõ, vừa này mới đi ngang qua lại được nhờ đưa trà sữa giúp, khiến cô ấy kích động muốn chết rồi.

Tuy cô không biết cô bé được tặng trà sữa này là ai.

Nữ sinh kia sợ Nhạc Nha trả lại trà sữa cho mình, liền nhanh chân bỏ trốn, lúc gần đi không nhận được lại tạo tư thế cổ lên với cô.

Nhạc Nha lặng lẽ liếc mắt nhìn, lại cúi đầu nhìn ly trà sữa.

"Cậu muốn đi nữa không?" Tạ Khinh Ngừ hỏi: "Nam sinh kia đẹp trai như vậy, chắc là có ý với cậu rồi."

Có thể cô ấy không hiểu hành động buổi sáng của anh lắm, nhưng tối nay còn tặng trà sữa, nói không có ý gì khác cô ấy cũng không tin.

Nhạc Nha do dự nói: "Tớ sợ cậu ta lại..."

Lời còn lại cô không nói ra, dù sao trước kia anh cũng từng chặn đường cô nhiều lần, nhìn thế nào cũng không giống người có thể sống chung hài hòa được.

Tạ Khinh Ngừ quan sát Nhạc Nha một cách tỉ mỉ, bộ dáng nhu thuận này, thanh âm nhẹ nhàng lại ôn nhu, hoàn toàn rất dễ kích thích ý tưởng của một số người.

Cô ấy đề nghị: "Không thì như vậy đi, cậu cứ đi thẳng qua, nhét ly trà sữa vào ngực cậu ta, chắc cậu ta sẽ không mặc kệ để rớt đâu nhỉ? Sau đó đi về lớp với tớ."

Nhạc Nha suy tư một lúc, "Cứ làm như vậy đi."

Tuy trong lòng cô có chút không chắc chắn, nhưng không thể vô duyên vô

có nhận đồ của đối phương được, mà còn là trà sữa nữa.

Nhạc Nha đứng lên vỗ vỗ mấy cọng cỏ dính trên người, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Trần Dạng đang đứng ở bên kia, sau đó đi thẳng tới chỗ anh.

*

Lâm Tâm Kiều đang thu dọn lại đồ của mình, sau đó đeo nơ con bướm tinh xảo lên.

Cô ta chưa kịp ra ngoài, điện thoại di động reo lên báo tin nhắn do bạn của mình gửi tới: "Tớ vừa thấy Trần Dạng ở bãi tập nè, cậu muốn tới không?"

Lâm Tâm Kiều tất nhiên là muốn tới rồi.

Chỉ là cô ta vốn định lên lớp, nhưng thay đổi nơi đến cũng không sao, cô ta cầm hộp quà trên tay, sau đó chỉnh sửa lại một chút rồi đi thẳng đến bãi tập.

Tường Viện đi tới khoát tay cô ta, "Muốn đi tặng quà à, vừa hay tớ cũng muốn qua đó, tụi mình cùng đi đi."

Đối với khoa nghệ thuật trường không quản chặt lắm, chủ yếu đều tập trung ở chính học sinh, cho nên khi phát hiện yêu đương, nếu không phải chuyện nghiêm trọng gì thì thường sẽ được bỏ qua.

Nữ sinh ở độ tuổi này đều mong ngóng vào tình yêu học đường, con đường nhân duyên của Lâm Tâm Kiều bình thường cũng rất tốt, trước kia có không ít người giống cô ta tỏ tình với Trần Dạng, cuối cùng đều bỏ cuộc, chỉ có cô ta vẫn kiên trì tới tận bây giờ.

Những nữ sinh kia đều tỏ vẻ chúc mừng, nhưng thật chất lại bí mật cười chê, một đám người tập trung lại chỉ để xem trò vui sắp diễn ra.

Cả hai cùng đi vào bãi tập.

Mới đến rìa bãi tập, Lâm Tâm Kiều đã nhìn thấy Trần Dạng đứng ở bên kia, trong lòng nhảy dựng lên, tay cầm hộp quà vô thức siết chặt.

Tường Viện nhìn thoáng qua, "Ai, bên cạnh cậu ấy chỉ có bọn Lương Thiên thôi, cậu qua đó đi, không có ai quấy rầy đâu."

Lâm Tâm Kiều vuốt vuốt tóc, "Tớ biết rồi."

Trên mặt Tường Viện lộ ra nét cười, nói: "Chúc cậu thành công, dù sao cũng đã tốn công tốn sức vẽ hết mấy tuần rồi."

Vẻ mặt Lâm Tâm Kiều không vui.

Nhưng nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, cô ta cũng không để ý tới ý nghĩa của những lời này, đợi Trần Dạng trở thành bạn trai của cô ta rồi, lúc đó sẽ khiến mấy người kia phải xấu hổ.

Đi chưa được mấy bước, Tường Viện đẩy cô ta, "Thấy không, thấy không, có người nhanh chân đến trước cậu rồi kìa, nữ sinh kia là ai vậy?"

Nghe vậy, Lâm Tâm Kiều vội vàng nhìn sang.

Dù có thể nào cô ta cũng chưa từng nghĩ đến, nữ sinh lần trước cô ta đã cho xem bức tranh mình vẽ Trần Dạng lại quen anh, còn đứng gần anh như vậy.

Trong lòng Lâm Tâm Kiều xoay chuyển bao ý nghĩ.

Tường Viện sờ cằm, "Tớ chưa từng gặp qua nữ sinh này, trước kia từng nói chuyện với Trần Dạng nhiều lần rồi à? Giờ cậu có qua nữa không?"

Lâm Tâm Kiều tức đến mức khó thở: "Qua."

Vừa nói xong, Tường Viện nhìn chăm chăm qua phía bên kia, nắm vào tay Lâm Tâm Kiều một cái, "Cậu mau nhìn đi!"

Lâm Tâm Kiều giương mắt nhìn, thiếu chút nữa là cắn rách môi.

Cách đó không xa, Trần Dạng trực tiếp nắm lấy cánh tay của nữ sinh kia, kéo cô tới chỗ bên cạnh lan can, dựa vào bên người anh, hai người đứng rất gần.

Nhất là bộ dáng hơi nghiêng đầu của Trần Dạng mà cô ta chưa từng nhìn thấy trước kia.

Trong lòng Lâm Tâm Kiều tức giận, lần trước cô ta cho nữ sinh kia xem bức tranh vẽ, sao cô có thể không biết Trần Dạng là người rất quan trọng trong lòng cô ta chứ?

Hay cô nhìn thấy bức tranh kia, nên mới nghĩ đến chuyện câu dẫn anh?

Lâm Tâm Kiều đột nhiên hiểu rõ mọi chân tướng sự việc.

Nếu không sao lại trùng hợp như vậy, lần trước nữ sinh đó nói mình học lớp 1, từ cơ sở chính mới chuyển đến được một tuần, sao có thể quen Trần Dạng được.

Cô ta suy nghĩ một chút, rốt cuộc cũng nhớ được tên nữ sinh kia là gì.

*

Trên bãi tập có cơn gió nhẹ thổi qua, xen lẫn trong đó là chút cảm giác mát lạnh.

Nhạc Nha dựa vào lan can bên cạnh Trần Dạng, hai má ửng đỏ, ngược mặt lên là nhìn thẳng vào đôi mắt đen kịt của anh, mái tóc đen nháy khẽ bay trong gió thoảng.

Cô nhét trà sữa vào trong ngực anh, "Trả cho cậu."

Trần Dạng đưa ngón tay quắp lấy ly trà sữa sắp rơi xuống đất, cái túi phát ra âm thanh nhỏ, anh nghiêng đầu, "Tặng cậu đó."

Ngón tay của anh rất đẹp, lực chú ý của Nhạc Nha cơ hồ như bị hấp dẫn, sau khi nghe câu này liền hoàn hồn, lắc đầu, "Không cần đâu."

Cô nghiêm túc nói: "Lẽ ra là tôi mời cậu mới đúng, tôi còn thiếu nợ cậu mà."

Lương Thiên đứng một bên khẽ vỗ tay trong lòng, sao mới vài ngày không gặp, anh đã có thể khiến cô gái nhỏ này thiếu nợ một chén trà sữa rồi, sau này còn có thể gặp nhau dài dài, thật lợi hại.

Trần Dạng thuận miệng bịa chuyện: "Là lời cảm ơn lúc trưa."

Nhạc Nha thoáng mờ mịt, "Cảm ơn?"

Buổi sáng rõ ràng là anh cướp bài thi, đáng lẽ phải nói là nhận lỗi mới đúng, sao lại thành cảm ơn rồi?

Chẳng lẽ là tự mình đa tình?

Trần Dạng suy nghĩ một chút về lời nói của mình, lại nghĩ đến phản ứng sáng nay của Nhạc Nha, nghiêm túc nói: "Đó là bài thi của tôi."

Nhạc Nha trợn mắt thật lớn, một lát sau khôi phục lại, "À" một tiếng.

Có quý mới tin.

Lương Thiên đứng nghe lén bên góc tường nhin không được cười to, "Ha ha ha ha ha, Trần Dạng chắc là tên làm người thất bại nhất rồi."

Ngay cả cậu ta còn nghe rõ mồn một vẻ không tin trong giọng của Nhạc Nha.

Trần Dạng cũng bị giọng điệu qua loa của Nhạc Nha chọc cười, có chút đau đầu, hỏi: "Cậu không tin tôi là Trần Dạng?"

Nhạc Nha chớp mắt: "Tin."

Dù sao bây giờ anh cũng đứng ở trước mặt cô, đương nhiên chỉ có thể nói là tin rồi.

Trần Dạng rõ ràng là nam sinh đeo mắt kiếng kia, người trước mặt nhìn thế nào cũng không ra bộ dáng thiếu dinh dưỡng, hơn nữa khí chất cũng không giống.

Nhạc Nha không hiểu sao lại cảm thấy anh thật tự cao tự đại.

Thấy cô trả lời vô tâm, Trần Dạng giận quá hóa cười.

"Tôi phải về rồi." Nhạc Nha rời khỏi lan can, chuẩn bị đi qua người anh, "Nhanh vào lớp nữa."

Mỗi lần gặp anh đều lấy cớ này, Trần Dạng bất cần đời nhìn cô.

Rồi anh nghĩ gì đó, nhếch miệng, giọng điệu lạnh nhạt nói: "Không uống thì ném đi."

Ngữ khí nhạt nhẽo, như thể đột nhiên tức giận vậy.

Nhạc Nha không biết phải làm sao.

Lương Thiên ở gần đó thấy không ổn, nhắc cô: "Cậu cứ cầm đi, cậu ta sẽ ném thật đó, như vậy thì lãng phí quá."

Cậu ta nghe xong là hiểu rõ Trần Dạng đang khó chịu trong lòng rồi.

Nghe vậy, Nhạc Nha cúi đầu xuống, trầm mặc sau nửa ngày, cuối cùng nhỏ giọng nói: "...Vậy lần sau cậu đừng mua nữa."

Cô đưa tay qua lấy ly trà sữa treo trên đầu ngón tay anh.

Đúng lúc này, đột nhiên bên cạnh thò ra một cánh tay trắng nõn.

Lâm Tâm Kiều đựng phải túi đựng trà sữa mà trái tim như đập chậm lại một nhịp, tưởng tượng nếu ly trà sữa của Trần Dạng ở trong tay mình, cô ta sẽ uống hết không chừa lại thứ gì.

Chỉ là không ngờ cảnh tượng này lại xảy ra.

Trần Dạng thu tay lại, trực tiếp ném ly trà sữa vào thùng rác cách đó không xa, vô cùng dễ dàng, vô cùng chính xác, giống như đây chỉ là chuyện nhỏ đối với anh.

Âm thanh vật nặng bị ném vào đặc biệt rõ ràng.

Nhạc Nha chớp mắt, lông mi hơi run, "A" một tiếng.

Trần Dạng rút tay vào túi quần, "Lần sau mời cậu ly khác."

Giọng điệu hời hợt.

Nếu như không phải vừa tận mắt chứng kiến vẻ mặt bất ngờ của anh, Nhạc Nha còn tưởng rằng anh không phải đang nói đến chuyện này, mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Ly trà sữa còn nguyên kia bị ném đi cũng khiến cô có chút tiếc.

Hơn nữa Nhạc Nha cảm thấy Trần Dạng có chút tật xấu, vừa mới vui vẻ

lại đột ngột nổi giận.

Sắc mặt Lâm Tâm Kiều trắng nhợt, lời nói này của Trần Dạng rơi vào tai cô ta lại quá rõ ràng, khả năng duy nhất là do cô ta mới này đã chạm tay vào.

Cô ta chỉ chạm vào một cái mà đã ném đi rồi sao?

Nhưng anh rất đẹp trai, cô ta thích anh, một khi trở thành bạn gái của anh rồi, tất cả mọi người đều sẽ biết cô ta là Lâm Tâm Kiều.

Trần Dạng vuốt tóc Nhạc Nha.

Mái tóc cô bông bênh, trên đỉnh đầu có cái xoáy nhỏ, dù cách một lớp tóc, anh vẫn cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ người cô, hoàn toàn đối lập với đôi tay lạnh buốt của anh.

Nhạc Nha vội vàng không kịp phòng bị, không ngờ đến hành động của anh.

Từ nhỏ đến lớn, chỉ có người trong nhà mới đối xử với cô như vậy, thân mật đến mức khiến cô cảm thấy ngượng ngùng, khi ngẩng đầu nhìn thấy anh đang chăm chú nhìn mình, cô càng cảm thấy không được tự nhiên.

Trần Dạng làm như không có chuyện gì, thu tay lại, lười biếng dựa vào lan can.

Thấy Nhạc Nha vẫn phòng bị nhìn mình, anh nhướn mày cố ý nói: "Nè, nhanh lên lớp đi."

Quả nhiên, Nhạc Nha chuyển sự chú ý của mình sang chỗ khác.

Cô nhéo nhéo tay mình, nói: "Vậy tôi đi trước."

Giọng nói mềm mại y như gương mặt của cô, giống hệt đường trái cây, dù

nghe thế nào cũng mang theo vị ngọt lịm mê người.

Trần Dạng nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

Nghe thấy thế, Nhạc Nha như được giải phóng, không tự chủ được cười thật tươi, hai ba bước liền rời đi.

Tạ Khinh Ngừ đứng phía trước vẫy tay với cô.

Từ giờ đến lúc vào học còn mười phút nữa, có không ít học sinh rời bãi tập để lên lớp.

Lâm Tâm Kiều im lặng nghe Trần Dạng và Nhạc Nha nói chuyện với nhau, kể cả hành động vuốt tóc kia, trong lòng bàn tay bị cấu chặt đến mức ửng đỏ.

Đợi Nhạc Nha đi khỏi, Lâm Tâm Kiều mới cảm thấy tốt hơn một chút, thở phào một hơi.

Cô ta mỉm cười, đưa hộp quà tới: "Quà sinh nhật sớm cho cậu nè."

Trần Dạng hờ hững nói: "Không cần."

Đầu ngón tay kẹp một điếu thuốc, nhưng không đốt lửa, chỉ là nhàm chán vuốt vuốt mấy cái, không đếm xỉa đến mọi thứ xung quanh.

Trần Dạng đứng thẳng dậy bỏ đi.

Lâm Tâm Kiều còn muốn nói gì đó, lại bị anh xem nhẹ thẳng thừng.

Đợi mọi người đi hết rồi, Tưởng Viện mới đi tới, nhìn hộp quà trên tay cô ta, hỏi: "Sao vậy, Trần Dạng nhận đồ của cậu rồi à, vừa nãy hình như còn ném cái gì đó nữa mà."

Lâm Tâm Kiều nói: "Không có gì, chỉ là rác thôi."

Nhưng Tưởng Viện nhìn thấy rõ mọi thứ, suy nghĩ nói: "Vừa rồi Trần Dạng còn vuốt tóc nữ sinh kia, không biết có phải em gái cậu ấy không, thân mật thật đó."

Sắc mặt Lâm Tâm Kiều khó coi, một câu cũng không nói được.

Cái gì mà là em gái, nghe hai người nói chuyện căn bản cũng biết rõ không phải là quan hệ kiểu đó, hơn nữa cả hai cũng không cùng họ, nhìn cũng không có nét nào giống nhau.

"Đợi sinh nhật cậu ấy rồi tặng lại." Tưởng Viện mỉm cười, "Món quà mà cậu dụng tâm thể này nhất định sẽ nổi bật nhất."

Mặt Lâm Tâm Kiều vô cảm.

Chỉ cười lạnh một tiếng dưới đáy lòng.

*

Trong sân trường đều là các học sinh vội vàng trở về lớp.

Trên mặt đất có chai nước không biết do ai ném, Trần Dạng đưa chân đá, chai nước một được cong bay thẳng vào trong thùng rác.

Lương Thiên huyết sáo.

Tối gần đây phòng học, cậu ta uống sạch ly trà sữa sắp hết của mình, lên tiếng hỏi: "Dạng ca này, bộ trước kia cậu quen Nhạc Nha à?"

Vấn đề này cậu ta đã muốn hỏi từ lâu rồi.

Trần Dạng nhướng mày, "Có việc?"

"Không có việc gì, không có việc gì." Lương Thiên kêu hai tiếng: "Chỉ là tôi cảm thấy có lẽ cả hai chưa từng gặp nhau, nhưng..."

Nhưng cũng không giống vậy, cậu ta xem xét một chút đã nhận ra Nhạc Nha không biết Trần Dạng, chính chủ ở ngay trước mặt thừa nhận mà cô còn không tin.

Chỉ là hành động này khiến Lương Thiên cảm thấy khó hiểu.

Trần Dạng chỉ cười thật sâu, không trả lời vấn đề của cậu ta.

Chưa từng gặp?

Sao chưa từng gặp được.

Đã gặp nhiều năm trước rồi.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Ngấp nghé đã lâu:))

Đã vuốt tóc được rồi, Dạng ca của chúng ta dù vô danh vẫn có thể trêu chọc con gái nhà người ta mà.

*

Simi: Như đã hứa, quà năm mới dành tặng mọi người:)) Dù quà này có hơi bị trễ chút, nhưng có còn hơn không, hén.

Số Dạng ca thật khổ, đã thừa nhận rồi mà bé Nha vẫn không tin. Đáng đời nhé, ai bảo suốt ngày chọc con gái nhà người ta chi:))

TIỂU NGUYỆT NHA

Khương Chi Ngự
dtv-ebook.com

Chương 13: Bị Thương Chảy Máu

Edit: Simi

Tiết đầu tiên của lớp tự học buổi tối sắp bắt đầu, trường học lại như vỡ tổ.

Lúc đó Nhạc Nha và Tạ Khinh Ngự vẫn đang trên đường trở về lớp, đột nhiên nghe thấy loa phát thanh trong trường có giọng nói phát lên.

Chỉ nghe được một tiếng ho nhẹ: "Chào mọi người, tôi là Ngu Tửu."

Giọng nói của cô ấy rất êm tai, phát ra qua loa phát thanh của trường cũng không bị biến giọng, ngược lại còn hơi bị đè nén, nghe rất mê hoặc.

Tạ Khinh Ngự a một tiếng: "Đây không phải là người học lớp bên cạnh sao?"

Nhạc Nha cũng nhớ rõ, nghi ngờ nói: "Tớ nhớ cậu ấy đâu phải là người phụ trách phòng phát thanh đâu, cậu ấy mới chuyển đến không lâu mà."

Ngay sau đó, Ngu Tửu lại tiếp tục lên tiếng: "...Sau đây tôi sẽ dành tặng bài hát <Tiểu Phong Tình> cho Tô Tụng lớp 2 khối mười hai."

Đài phát thanh của trường luôn mở bài này sang bài khác, một phút trước còn đang mở bài hát do những học sinh khác yêu cầu, vài phút sau đã đổi sang bài khác.

Tạ Khinh Ngự phản ứng, "Oa, đây không phải là đang thổ lộ sao? Trời ơi, thế này cũng quá trực tiếp rồi."

Nhạc Nha vẫn còn nhớ rõ giọng nói của Ngu Tửu, chỉ nghe một lần trong văn phòng của giáo viên nhưng cô lại khắc sâu trong đầu, không ngờ cô ấy lại nổi loạn như vậy.

Thật sự quá can đảm, không hề sợ giáo viên chút nào.

Nhạc Nha thấp giọng hỏi: "Cậu ấy không sợ thầy cô biết hả?"

Tạ Khinh Ngừ vỗ cô một cái, "Nguyệt Nha à, cậu chả hiểu gì hết, đây gọi là kích thích đó, tụi mình đến xem Tô Tụng đang làm gì đi!"

Sinh hoạt của khối mười hai như ao tù nước đọng, đài phát thanh trong trường rất ít khi tổ chức các hoạt động giải trí cho bọn họ, phần lớn đều mở những bài hát mang tính cổ vũ, truyền cảm hứng. Trường học ngăn cấm, cũng chỉ có một số học sinh can đảm sẽ mở những bài hát có tính mập mờ thế này.

Nhưng nếu có mở, thì cũng sẽ không trắng trợn giới thiệu tên người hát như vậy, vì đài phát thanh của trường đều là dựa vào sự đóng góp các bài hát mà.

Lần này xem ra là Ngu Tửu đang ở trong phòng phát thanh.

Lúc Nhạc Nha trên đường về lớp, có không ít bạn học đi bên cạnh, đều là vẻ mặt hưng phấn chạy đi xem náo nhiệt.

Một nữ sinh kích động nói: "Tuy không biết bài hát này nhưng tớ nghe xong cảm thấy chắc chắn là có bí mật!"

Người bên cạnh vừa nói vừa chơi điện thoại: "Tớ tra rồi, không có bài hát này, hay có do chính cậu ta sáng tác?"

"Có thể đó, cái này là đang tự đàn ghita làm nhạc đệm nè, chắc là do cậu

ta tự sáng tác rồi, cũng không biết người được tặng có cảm tưởng gì nữa."

"Nhanh lên nhanh lên, thừa dịp còn chưa hát xong, tranh thủ thời gian đi xem thử."

Các nữ sinh đó nhanh chóng chạy đi.

Lúc Nhạc Nha và Tạ Khinh Ngữ trở về dãy lầu dạy học của khối mười hai, trên loa phát còn quanh quẩn giọng hát của Ngu Tửu, thật sự mang đậm dấu ấn của cô ấy, tiếng đàn ghita pha trộn với một chút cảm xúc đa tình.

Giai điệu bài hát rất chậm, ca từ vô cùng ngay thẳng, nhưng lại hàm súc thú vị, chỉ cần nghe xong là biết rõ ý nghĩa đại khái của bài hát là gì.

Nhạc Nha nghe xong cảm thấy mặt đỏ bừng.

Hành lang của dãy phòng học khối mười hai bên này vây kín người, đặc biệt là lầu bốn, chỉ toàn người là người.

Vốn khối mười hai ở cơ sở chính mới chuyển tới đây được một tuần, chưa ai quen ai, Ngu Tửu làm ra chuyện này, chỉ một lần lập tức nổi danh ngay.

Nhạc Nha với Tạ Khinh Ngữ trở về lớp mình phải mất rất nhiều thời gian.

Tiếng hát trong loa phát thanh đã ngừng từ lâu, nhưng dư vị vẫn chưa tan hết.

Cửa ra vào của lớp 1 và lớp 2 đều chật kín các học sinh, trên mặt mỗi người đều ghi dòng chữ vừa to vừa rõ "Chúng tôi đến xem náo nhiệt".

Tất cả cửa sổ của lớp 2 đều đã đóng lại, y hệt như học sinh trong lớp đang phải chịu đựng sức ép nặng nề vậy.

Lý Minh chuyên hóng chuyện bát quái nhất của lớp 1 về lớp, ngồi vào chỗ

ngồi ở hàng đầu tiên nói: "Vừa nãy tớ có đi nghe ngóng ở lớp bên cạnh rồi, nhưng mà bị bọn họ đuổi về hết, trước đó Tô Tụng ở trong lớp, nhưng giờ không biết đi đâu rồi."

Vừa nãy cậu ta còn nhìn thấy Tô Tụng nghe tiếng loa phát thanh rồi mới bỏ đi.

Sau đó là một hàng dài người vây lại xem, nếu không phải đến giờ vào học, chỉ sợ những người hóng chuyện này cũng muốn đi theo cậu ta.

Tạ Khinh Ngừ nghi ngờ: "Chẳng lẽ là trốn đi rồi? Một sách mà làm vậy thì cũng là chuyện bình thường, ai bảo bình thường cậu ta cứ đông dài mãi, quần đông quần tây, giờ thì xem ra vỏ quýt dày có móng tay nhọn rồi."

Nhạc Nha suy đoán: "Có thể là đi tìm Ngu Tửu."

Dù sao cũng là chuyện riêng của hai người bọn họ, cô từng nghe qua về tính cách của Tô Tụng, theo như những bạn học khác mà nói, thì chính là một Đức Chúa Cha.

"Tự tập ở đây làm gì vậy? Còn không tranh thủ thời gian trở về lớp đi!"

Không đợi mấy học sinh hóng chuyện cho xong, vừa ăn cơm tối xong là mấy giáo viên tới đây đuổi người, trong vòng hai phút tất cả đều về lớp hết.

Vào lúc đó, Ngu Tửu và Tô Tụng xuất hiện ở cầu thang.

Cuối tuần này Nhạc Nha chuyển tới ngồi ở cửa sổ gần hành lang, lúc Ngu Tửu nhìn thấy cô, còn cười cười với cô.

Không hề có dáng vẻ như sắp bị phê bình.

Nhạc Nha không ngờ đối phương lại nhớ rõ mình, vì cả hai chỉ mới gặp một lần ở văn phòng kia thôi.

Nhưng cô cũng rất khâm phục hành động của Ngu Tửu.

*

Chuyện xảy ra ở đài phát thanh trong trường vẫn kéo dài đến tận bây giờ.

Trước khi tiết tự học buổi tối thứ nhất kết thúc, vẫn có người mãi mê thảo luận về chuyện này, còn hai nhân vật chính, cũng đã nổi danh toàn trường.

Trước kia bọn họ đều cảm thấy Trần Dạng là lớn gan nhất trường, bây giờ lại xuất hiện thêm một người, tuy người này họ không hề quen biết.

Triệu Minh Nhật dựa lưng vào ghế, "Vậy thì tui mình cũng hát một bài cho em gái Nhạc Nha đi, nói là do Dạng ca tặng."

"Thôi đi, để làm gì." Lương Thiên tức giận nói: "Dạng ca sẽ giống mấy người khác à?"

Triệu Minh Nhật suy nghĩ, "Cũng đúng, làm vậy thì giống như Dạng ca bắt chước người khác vậy, không được."

Nhân vật trọng tâm trong cuộc thảo luận, Trần Dạng, đang ngủ.

Hai người thảo luận không được bao lâu, bỗng có tiếng điện thoại cắt ngang, bởi vì áp vào thân bàn, nên nghe vô cùng rõ ràng.

Lương Thiên ho khan một tiếng.

Nửa phút sau, Trần Dạng bình thản ngồi thẳng dậy, lấy di động ra, liếc nhìn một cái, trực tiếp cúp máy.

Chưa tới vài giây sau, điện thoại lại gọi tới.

Trần Dạng lần nữa cúp máy, người ngồi bên cạnh cũng có thể cảm giác được bầu không khí ngọt ngào này.

Điện thoại lại tiếp tục gọi tới, lần này Trần Dạng đợi hẵn một phút mới bắt máy, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói của một người đàn ông trung niên: "Ranh con, còn không mau về đây!"

Trần Dạng vô cảm nói: "Tôi còn đang học lớp tự học buổi tối."

Người ở đầu dây bên kia mặc kệ có lớp tự học buổi tối hay không, hùng hù hù bắt đầu chửi rủa, những từ thô tục không ngừng vang lên bên tai.

Lương Thiên và Triệu Minh Nhật ngồi gần đó đều không nói chuyện, xem xét điệu bộ này thì biết ngay là ba của Trần Dạng lại gọi điện đến rồi.

Tuy bọn họ không biết trong nhà Trần Dạng trước kia từng xảy ra chuyện gì, nhưng cũng biết rõ ba của Trần Dạng không phải là kẻ tốt lành gì, động một chút lại la hét, cả ngày cứ trong tình trạng rối tinh rối mù, u u mê mê.

Hơn nữa tính tình của Trần Dạng như vậy một phần cũng là vì chuyện trong nhà.

Trần Dạng thẳng tay cúp điện thoại, "Tôi về nhà một lát."

Lương Thiên uây một tiếng: "Tôi sẽ xin phép chủ nhiệm cho cậu nghỉ."

Dù sao cũng lấy đại lý do trong người cảm thấy không khỏe, đến lúc đó giáo viên cũng sẽ không hoài nghi gì, còn đặc biệt quan tâm hơn.

Trần Dạng tùy ý ừ, ra khỏi lớp học.

Lúc này Triệu Minh Nhật mới lên tiếng: "Dạng ca sao lại có người cha như vậy nhỉ, quả thực không xem cậu ta là người mà."

Lương Thiên nói: "Ai biết được."

Lúc cả hai lần đầu gặp anh cũng vô cùng khiếp sợ, nếu đổi lại là họ, chắc người trong nhà cũng hạnh phúc muốn chết, muốn thành tích có thành tích, không cần phải lo đậu vào trường nào, vì họ có thể đậu vào bất kì đâu.

Đến phiên Trần Dạng thì lại thành vô dụng.

*

Trong hành lang chỉ le lói chút ánh đèn vàng không phải loại cảm ứng âm thanh, bóng đèn lung lay sắp rớt, thậm chí còn có dấu hiệu như muốn tắt phụt thứ ánh sáng nhỏ nhoi này.

Trần Dạng cầm chìa khóa mở cửa.

Cửa vừa mở, một cái ly từ bên trong bay ra, anh né sang bên cạnh, cái ly kia đập vào cửa, phát ra một tiếng xoảng rồi bể thành từng mảnh rơi đầy đất.

Ánh mắt Trần Dạng tối lại, giẫm lên mảnh vỡ đi qua.

Không đợi anh đi được vài bước, lại có vật khác bị ném qua từ bên trong, theo sau đó là tiếng mắng chửi tức giận: "Mày vậy mà còn dám trốn?"

Lần này Trần Dạng chưa kịp né tránh, vật kia bay sượt qua má, lúc đầu không có cảm giác gì, sau đó lại có chút nóng rát ần ần đau.

Anh đưa ngón trỏ sờ lên má, thấy có chút máu.

Chảy máu nữa à.

Trần Dạng nhìn chăm chăm nửa ngày, đưa ngón tay lên môi, vị sắt của máu lan tỏa trong miệng.

Người đàn ông ngồi xe lăn trong phòng khách, thở hồng hộc, trên mặt tràn đầy vẻ giận dữ, còn chuẩn bị ném đồ tiếp, thấy mặt của anh mới ngừng lại.

Trần Dạng đứng yên tại chỗ, "Nói đi, kêu tôi về có chuyện gì?"

Nghe thấy câu hỏi này, người đàn ông trung niên mới cảm thấy thoải mái một chút, nhưng cơn giận chưa tan mất, "Mày nấu cơm chưa? Tao sinh mày ra để mày suốt ngày cứ chạy ra ngoài chơi à? Đúng là nuôi phải một tên phế vật!"

Trần Dạng chớp mắt, bỗng nhiên bật cười một tiếng.

Người đàn ông trung niên nghe thấy sự trào phúng trong giọng cười của anh, thoáng cái trở nên bạo lực, nổi giận mắg: "Mày cười cái gì? Biến đi nấu cơm đi!"

Trần Dạng chậm rãi lau tay sạch sẽ, mãi cho đến khi đối phương sắp không nhịn được nữa, mới nói: "Đúng là ông sinh ra tôi."

Anh lại thông thả nói tiếp: "Về phần ai nuôi tôi... Trần Minh Võ, ông chính là người hiểu rõ nhất."

Nói xong, Trần Dạng liền quay người vào phòng bếp.

"Ai nuôi mày!" Trần Minh Võ then quá hóa giận, ném cái ly còn sót lại ở gần đó, nện vào cánh cửa bếp đóng chặt.

Ông ta bị nói trúng tim đen, hai mắt đỏ lên, nếu có thể đứng lên khỏi cái xe lăn này, ông ta sẽ lập tức đi vào phòng bếp ngay.

Trong phòng bếp không có nhiều đồ, lần trước Trần Dạng mới dọn dẹp sạch sẽ, ngay ngắn, bây giờ lại lộn xộn, nhìn qua cũng biết là do ai làm.

Anh vén tay áo, không nói lời nào.

Mấy phút sau, Trần Dạng từ trong phòng bếp đi ra, lãnh đạm nói: "Cơm ở trong nồi, còn có, ông chỉ bị què chân, chứ tay vẫn còn nguyên vẹn, sau này tự mình nấu cơm đi."

Trần Minh Võ đẩy xe lăn muốn đi qua, nghe thấy thế liền bị kích thích cơn giận: "Lão tử sinh mày ra, mày phải nấu cho tao cả đời!"

Trần Dạng lần này không trả lời, mà đi thẳng qua bên cửa chính, đưa tay sờ lên miệng vết thương trên má, "Ông sống được cả đời đi rồi nói tiếp."

Anh bỏ lại sau lưng những lời này, rời đi.

Trong căn phòng nhỏ hẹp chỉ còn lại một mình Trần Minh Võ đang tức giận thở hổn hển, còn có thể nghe thấy tiếng đồng hồ tích tắc tích tắc từng giây trong phòng.

"Sống cả đời? Tao nhất định sẽ sống thật lâu cho mày xem!"

Tiếng gào thét giận dữ quanh quẩn trong phòng, trừ ông ta ra thì không còn ai nghe thấy nữa.

*

Tiết thứ hai của lớp tự học buổi tối là của thầy dạy Toán.

Tạ Khinh Ngữ vẫn truyền giấy cho Nhạc Nha, "Vừa nãy tớ đi ngang qua văn phòng giáo viên thấy Ngu Tửu với Tô Tụng đang ở trong đó, hình như là hơn một tiếng rồi á, tớ toán chắc là bị phạt rồi."

Dù sao cũng náo loạn lớn như vậy mà.

Nhạc Nha vẫn nghe thầy Chu giảng đề, tiện tay trả lời: "Sẽ không đâu."

Bởi vì bây giờ đang học mười hai, thành tích Tô Tụng tốt như vậy, trường sao có thể nhẫn tâm xử phạt cậu ta, cho dù có phạt, cũng sẽ xóa bỏ trước khi tốt nghiệp.

Bài tập giảng được một nửa, thầy Chu đột nhiên nhớ tới mình đã cho giáo viên dạy toán lớp 15 mượn giáo án, "Cán sự môn, em qua bên lớp 15 cầm về giúp thầy."

Nhạc Nha vừa truyền tờ giấy qua, bị giật mình hoảng sợ.

Cô vội vàng đứng dậy, đáp: "Dạ."

Thầy Chu không phát giác ra, dặn dò: "Ở chỗ thầy Trương đó, em cứ xuống nói với thầy ấy, sau đó mang lên đây là được."

Thầy và thầy Trương thuê chung phòng trọ, xem như là bạn cùng phòng, chuyện này cả lớp đều biết, cho nên họ cũng biết giáo viên lớp 15.

Nhạc Nha gật đầu nói: "Dạ."

Hiện giờ đang là thời gian tự học buổi tối, bên ngoài chỉ có ánh đèn sáng phát ra từ dãy phòng học, chẳng có bóng dáng ai, tiếng thầy cô giảng bài trầm bổng du dương vang vọng khắp nơi.

Cô từ trên lầu đi xuống, bước chân vô thức bước nhanh hơn.

Mới xuống lầu ba, cô bỗng nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc, cặp chân dài miên man, lười biếng gác qua trong cầu thang.

Trần Dạng đang ngồi trên bậc thang.

Từ góc độ của Nhạc Nha nhìn xuống, có thể nhìn thấy trên miệng anh đang ngậm một miếng thuốc, trên tay là bật lửa bị anh quẹt mở.

Chỉ là quẹt mấy lần mà không ra lửa, Trần Dạng dứt khoát ngừng lại, chỉ cần ngẩng đầu là có thể nhìn thấy Nhạc Nha đang đi từ trên lầu xuống, động tác ngập ngừng.

Nhạc Nha kinh hoàng vì hành động quang minh chính đại này của anh.

Bạn học nam trong trường dù có lúc nghịch ngợm cũng bắt đầu không nghe lời giáo viên, nhưng hút thuốc thì chưa từng xảy ra.

Nhạc Nha đột nhiên nhớ lại, lần trước lúc chuyển đồ sang cơ sở mới, trên xe buýt có nữ sinh thảo luận với nhau, có một nam sinh hút thuốc rất đẹp trai.

Trong hoàn cảnh hơi đen tối này, động tác của anh lại khiến cô cảm thấy có chút gợi cảm, rất nhanh sau đó liền biến mất.

Hiện tại cô đã xuống đến lầu một rồi, trừ khi cô lên lại tầng trên rồi đi qua dãy cầu thang bên kia, bằng không cô nhất định phải đi ngang qua anh.

Do dự vài giây, Nhạc Nha vẫn quyết định đi xuống dưới.

Dù sao lúc chiều ở bãi tập trong sân trường, cả hai đứng chung với nhau cũng có chút vui vẻ, chắc anh sẽ không đột ngột vây lấy cô đâu nhỉ.

Nghe được động tĩnh, Trần Dạng ngẩng đầu, xuyên qua lan can nhìn theo thân ảnh của cô.

Cô gái nhỏ nhìn anh có chút e sợ, nếu không phải chỉ có gần ấy đường đi, anh cảm thấy có lẽ cô sẽ bỏ chạy ngay lập tức.

Nhạc Nha đi sát lan can, lúc đi ngang qua anh, nhin không được nhắc nhở: "Học sinh không thể hút thuốc, thầy chủ nhiệm quản chuyện này nghiêm lắm."

Trần Dạng kẹp điếu thuốc trên tay, bị lời nói của cô chọc cười, nghiêm

trang hỏi: "Cậu muốn đi báo cáo à?"

Nhạc Nha lắc đầu, phủ nhận: "Không phải."

Tuy rằng không tốt, nhưng dù sao anh cũng đã giúp cô nhiều lần, cô sẽ giả bộ như không nhìn thấy, chuẩn bị lách qua người anh đi xuống lầu.

Lúc đi ngang qua anh, tay Nhạc Nha đột nhiên bị tóm lấy.

Sau đó cả người đều trời đất quay cuồng, té khỏi thang lầu bên trên, không khống chế được ngã lên người Trần Dạng, dọa cô kêu lên một tiếng: "A..."

Trần Dạng bị đau, nhúu mày lại, rất nhanh khôi phục lại bình thường.

Nhạc Nha vội vàng đứng dậy, lúc chống tay vô thức đụng phải ngực của anh, lỗ tai trắng nõn của Nhạc Nha lập tức đỏ bừng.

Cô vẫy vẫy tay, không biết phải làm gì, đành giấu ra sau lưng, "Tôi đã nói sẽ không báo thầy đâu, cậu yên tâm đi."

Trần Dạng mở to mắt nói lời bịa đặt: "Tôi không tin."

Nhạc Nha không muốn nói chuyện với anh, dù sao cũng đã nói hết rồi, dứt khoát quay người định đi xuống lầu, nhiệm vụ lấy giáo án không thể trì hoãn được nữa.

Trần Dạng kéo lấy góc áo đồng phục của cô.

Nhạc Nha hít một hơi thật sâu xoay người lại, "Cậu buông ra."

Trần Dạng liếm liếm môi, "Trước khi đi cho tôi mượn cái hộp quẹt."

Đúng lúc này, đèn cảm ứng âm thanh đột nhiên sáng bừng, Nhạc Nha liền

chú ý tới bên má phải của anh có vết thương.

*

Simi: Sao Dạng ca lại hỏi mượn con gái hộp quẹt thế này??? Còn hỏi mượn bé Nha ngoan hiền nữa chứ:))) Mà suốt ngày cứ động tay động chân miết, bởi vậy ai dám lại gần nữa:))

TIỂU NGUYỆT NHA

Khương Chi Ngự
dtv-ebook.com

Chương 14: Ôm Ôm Hôn Hôn Một Cái Mới Đứng Dậy Được

Edit: Simi

Sợ hoa mắt, Nhạc Nha nhìn kỹ lại lần nữa, đúng là anh bị thương thật.

Miệng vết thương không nhỏ, kéo dài từ lông mày cho đến má phải, tuy không sâu, nhưng lại có vết máu mờ mờ hiện ra, nhất là ở chỗ vết thương.

Nhạc Nha nhìn thấy mà giật mình.

Vết thương rất lớn, nếu là cô, lúc bị thương sẽ đến ngay phòng y tế ở bên kia để kiểm tra, phòng ngừa bị nhiễm trùng.

Lực chú ý của Nhạc Nha chuyển hướng, nhắc nhở: "Cậu bị thương rồi."

Trần Dạng nghiêng mặt qua, "Không sao."

Nhạc Nha hỏi: "Cậu không lên phòng y tế xử lý vết thương à?"

Ánh mắt Trần Dạng rời khỏi những bậc thang, lần nữa quay lại nhìn cô, sự lo lắng có thể thấy rõ trên mặt đối phương.

Anh đột nhiên cảm giác được, vết thương này cũng không vô ích chút nào.

Trần Dạng nghiêng nghiêng dựa vào vách tường, "Không đứng dậy nổi."

Dưới ánh đèn cầu thang, đường nét trên khuôn mặt anh rất rõ ràng, bên

mũi anh là cái bóng nhỏ, giống như một tác phẩm được điêu khắc tỉ mỉ, không có chút khuyết điểm nào.

Nhạc Nha hoài nghi hỏi: "Cậu té bị thương hả?"

Nói xong cô tự tưởng tượng ra cảnh Trần Dạng đi xuống cầu thang bị trượt ngã, kết quả mặt bị thương, chân cũng đau, nên không đứng dậy nổi.

Trần Dạng nhìn mình, không ngại mất mặt, "Ừ, đúng vậy, muốn ôm ôm hôn hôn một cái mới đứng dậy nổi."

Nghe vậy, Nhạc Nha trợn mắt há hốc miệng.

Vẻ mặt của cô như đang gặp chuyện đáng sợ nào đó, đuôi muốn dựng thẳng rồi nhe răng trợn mắt với anh.

Trần Dạng nhin không được cười ra tiếng.

Nhạc Nha kịp thời phản ứng, xấu hổ, "Cậu biến thái quá đi."

Cô không thể nghĩ ra được từ nào khác để hình dung anh, dù sao cũng từng nói vậy với anh một lần rồi, dứt khoát lấy ra dùng luôn.

Người bị mắng là mình, mà Trần Dạng nửa điểm cũng không thêm phản ứng, ngược lại ở đáy mắt hiện lên chút đen tối, "Tiếp tục đi."

Nhạc Nha nghèo từ, không biết nên nói thế nào mới được, liền nói lảng sang chuyện khác: "Nếu cậu bị té thật thì lên phòng y tế kiểm tra lại đi."

Trần Dạng không ừ hử gì với những lời này.

Thấy anh không đáp lại, Nhạc Nha xoắn xoắn ngón tay, nhanh chân chạy từ trên lầu xuống, trong chớp mắt đã biến mất ở góc cầu thang.

Trần Dạng không ngờ Nhạc Nha lại chạy trốn nhanh như vậy.

Vừa nãy còn đang quan tâm anh, chẳng lẽ chỉ là ngoài mặt thôi sao?

Chưa tới một phút sau, phía trước truyền đến tiếng bước chân, Nhạc Nha chạy lên bậc thang, trong tay cầm giáo án, nói: "Cậu chờ tôi một chút."

Trần Dạng lại nhìn cô chạy lên lầu, có chút khó hiểu.

Anh sờ lên miệng vết thương, hơn mười phút trước còn có chút đau, bây giờ thì hết rồi, nếu so sánh với những lần trước, thì đợt này chỉ như trò của con nít.

Trần Dạng bị thương riết đã thành thói quen.

Khi còn nhỏ sẽ cảm thấy vết thương sâu hơn, một lần rồi lại một lần, lúc nào cũng thấy đau, có lúc chạy trốn, có lúc né tránh những tổn thương.

Kẻ ngốc cũng phải biết cách trưởng thành.

*

Nhạc Nha về lớp, đưa giáo án cho thầy Chu, sau đó nhỏ giọng lấy cớ bị đau bụng, xin phép thầy cho mình nghỉ.

Thầy Chu không hoài nghi, đồng ý nói: "Nếu thấy không thoải mái thì lên phòng y tế xem thử, đừng có cố chịu đựng, đau quá lại ngất xỉu cũng không tốt đâu."

Nhạc Nha nhu thuận dạ một tiếng, trở lại chỗ ngồi của mình, lấy băng cá nhân mà dì Trương đã nhét vào trong balo của cô ra, may mà còn hai miếng.

Tạ Khinh Ngừ ngồi đằng sau hỏi: "Cậu bị thương hả?"

Không phải cô chỉ ra ngoài một chút rồi về lớp sao, sao còn bị thương.

Nhạc Nha lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Tớ về rồi kể cậu nghe."

Nghe vậy, Tạ Khinh Ngữ không hỏi nữa, nhưng vẫn nhắc: "Cậu chú ý an toàn đó, đừng để bị thương."

Nhạc Nha ừ, miết miếng băng cá nhân trong tay, đi ra ngoài từ cửa sau, bên ngoài gió lạnh thổi qua khiến mọi người thanh tỉnh hơn rất nhiều.

Còn mười phút nữa sẽ tan học.

Lúc Nhạc Nha trở lại bậc thang ở lầu hai, vốn tưởng rằng Trần Dạng còn ở đó, ai ngờ không thấy người đâu, cô cầm băng cá nhân trong tay, không biết phải làm gì.

Nhìn chăm chăm vào bậc thang không một bóng người hồi lâu, cô thất vọng chuẩn bị về lớp, vừa xoay người liền nhìn thấy Trần Dạng đứng sau lưng mình.

Nhạc Nha giật mình hoảng sợ, "Cậu sao lại ở đây?"

Trên mặt Trần Dạng không chút cảm xúc, "Cậu quay lại rồi à."

Giọng anh bình bình, sau khi nói xong lại trở về chỗ trước đó của mình ngồi xuống, thậm chí còn vỗ vỗ chỗ bên cạnh, muốn cô ngồi xuống theo.

Nhạc Nha đang muốn lắc đầu từ chối, nhìn thấy Trần Dạng bất chợt nheo mắt lại, thò tay ra như muốn kéo cô.

Trong lòng cô nhảy dựng, vội vàng ngồi xuống.

Trần Dạng lười biếng nói: "Vậy mới ngoan."

Nhạc Nha nhớ ra mục đích của mình, nói: "Tôi có mang theo băng cá nhân, nếu cậu không lên phòng y tế thì dán cái này lên vết thương đi."

Cô đưa tay ra, miếng băng cá nhân nho nhỏ nằm trong lòng bàn tay.

Trần Dạng liếc mắt qua, ghé sát đến trước mặt cô, thấp giọng nói: "Tôi không thấy vết thương ở đâu, cậu dán giúp tôi đi."

Cả hai gần sát nhau, hơi thở của anh phả lên mặt Nhạc Nha.

Cô chưa từng thân mật với nam sinh như vậy, có chút chậm chạp, lui về sau một chút mới gật đầu, khôi phục lại bình thường.

Hô hấp của Nhạc Nha cũng dần chậm lại, sau đó dừng hẳn.

Trần Dạng phát hiện cô nín thở, không được bao lâu, mặt cô liền đỏ bừng, nghĩ thầm tố chất cơ thể của cô thật chênh lệch.

Anh nhéo nhéo mũi cô, nhắc nhở: "Cậu không thở, là muốn ngạt thở vào bệnh viện à?"

Nhạc Nha đột nhiên thanh tỉnh, mở miệng thở mạnh.

Nhìn bộ dạng ngốc nghếch này của cô khiến Trần Dạng muốn bật cười, lồng ngực chấn động, tiếng cười trầm thấp dễ nghe, vang vọng trong không gian yên tĩnh ở đầu bậc thang.

Nhạc Nha tức giận đến xấu hổ, nếu không phải tại anh tự nhiên ghé sát cô như vậy, sao cô có thể quên mất phải hít thở chứ.

Trần Dạng ngưng cười, chỉ chỉ miệng vết thương của mình.

Lời vừa rồi rất rành mạch, Nhạc Nha vẫn còn nhớ rõ, chỉ là cô có chút không muốn, nhưng nghĩ lại thì hiện giờ không có gương, anh đúng là không

nhìn thấy vết thương trên má mình.

Cô do dự vài giây, "Được rồi."

Trần Dạng đưa mặt qua.

Nhạc Nha ngồi gần mới nhìn rõ vết thương, cứ như bị cắt qua, rất trơn tru, không biết là do vật gì gây ra, chỉ cần sâu hơn chút nữa là để lại sẹo rồi.

Cô vươn tay ra, cẩn thận xé mở miếng băng cá nhân từng li từng tí, dán lên vết thương, lại dùng ngón út nhẹ nhàng đè lên một chút.

Trần Dạng đột nhiên nói: "A, đau."

Nhạc Nha a một tiếng, thu tay lại, lo lắng nói: "Tôi... Xin lỗi, lần đầu tiên tôi dán..."

Trần Dạng quay sang, đối mặt với cô, một đôi mắt ẩn chứa sự dịu dàng, phảng phất như đang nhìn thẳng vào trong đáy lòng của anh.

Anh chậm rãi phun ra ba chữ: "Lừa cậu thôi."

Nhạc Nha sửng sờ, lập tức đẩy anh tránh ra.

Trần Dạng để mặc cho cô đẩy, dù sao cô cũng không đẩy nổi anh, tự mình đưa tay đặt lên miếng băng cá nhân trên mặt, tựa hồ như được cô nắm trong tay quá lâu, nên có chút ấm.

Nhạc Nha nhìn mặt anh, dặn dò: "Không nên đụng nước, mỗi ngày phải thay băng mới, ở đây tôi còn một cái nè."

Cô đặt băng cá nhân cuối cùng còn sót lại vào tay anh.

Trần Dạng đưa lên trước mặt mình nhìn, vân vân trong tay, đột nhiên hỏi:

"Cậu thật sự không tin tôi là Trần Dạng?"

Nhạc Nha không nghĩ tới anh đột ngột chuyển đổi đề tài, mở to mắt nhìn, nói: "Tôi tin mà."

Trần Dạng nhìn cô chăm chăm, "Vẻ mặt của cậu không hề nói vậy."

Bình thường Nhạc Nha không nói dối, cũng không biết lúc mình nói dối sẽ lộ ra sơ hở, bị anh phát hiện thật sự rất xấu hổ.

Cô nói: "Đúng hay không thì không phải cậu là người rõ ràng nhất à?"

Trần Dạng đáp: "Cho nên tôi đúng là nói thật đó."

Những ngày này, tên cũng không phải là của mình, tiếp theo chắc ngay cả cơ thể cũng không phải của mình mất.

Anh càng như vậy, Nhạc Nha càng không tin.

Trần Dạng nhìn vẻ mặt của cô liền đoán được trong đầu cô đang nghĩ gì, trên mặt không tỏ vẻ nghi ngờ, một chút tâm tư cũng không có.

Đôi mắt anh sáng rực, "Không phải thì không phải, cậu muốn nghĩ sao cũng được."

Rồi sẽ có một ngày cô biết tất cả, bây giờ cô không biết anh là Trần Dạng cũng không sao, đến lúc cô biết được lại càng thêm đặc sắc.

Nhạc Nha nghe lời này của anh như đang ngầm thừa nhận, thích thú đi theo hỏi: "Cậu học cùng lớp với cậu ta, có biết bình thường cậu ta thế nào không?"

Trần Dạng thảo luận với người khác về chính mình, dùng một chữ cậu ta, cảm thấy vô cùng kì diệu, "Chuyện khác thì tôi không rõ lắm, nhưng thỉnh

lực của cậu ta rất tốt."

Nhạc Nha mờ mịt, "Hả?"

Ánh mắt Trần Dạng chuyển đến bên lỗ tai của cô, đầu lưỡi cuộn cuộn lại, thật muốn liếm một cái quá.

Anh khôi phục nguyên dạng, thu hồi ánh mắt, ý vị sâu xa nói: "Cho nên... cậu nói chuyện thì cậu ta nhất định sẽ nghe thấy."

Nhạc Nha bị anh nhìn chăm chăm khiến lỗ tai nóng bừng, như đang phát nhiệt.

Cô có chút ngại ngùng, dùng tay che khuất lỗ tai cùng máy trợ thính, chất vấn: "Cậu cố ý phải không?"

Trần Dạng mở to mắt nói lời bịa đặt, "Không có."

Nhạc Nha hừ một tiếng, nhưng ngại đối phương nên không dám hừ lớn tiếng, chỉ để mình hả giận một chút thôi.

Đáng tiếc trong cầu thang quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng hít thở của đối phương, huống chi là tiếng hừ nhẹ của cô.

"Quan tâm cậu ta vậy à?" Đáy mắt của Trần Dạng chứa ý cười, thấp giọng nói: "Vây lần sau cậu qua tìm Trần Dạng là được.""

Nghe vậy, Nhạc Nha lập tức sáng long lanh mắt, nhưng ngoài miệng lại phủ nhận: "Không có, tôi đâu quan tâm đến cậu ta."

Cô hiện tại đều toát ra tinh thần phấn chấn, mạnh mẽ, đầy thanh xuân, đầy sức sống.

Mà những thứ này... Trần Dạng hoàn toàn không có.

Lớp tự học buổi tối còn chưa tan, toàn bộ lầu dạy học đều im ắng, đặc biệt là dãy hành lang, đèn cảm ứng âm thanh không biết từ lúc nào đã tắt mất.

Chỉ còn ngọn đèn phát ra từ phòng học, ở đây không tính là đen kịt, vẫn có thể nhìn rõ mặt người.

Trần Dạng nhếch khóe môi, "Được, cậu không quan tâm đến cậu ta."

Lần này Nhạc Nha không trả lời, mà đứng dậy nói: "Tôi về lớp đây, cậu cũng đừng trốn học mãi như vậy, sẽ để lại ấn tượng xấu cho giáo viên đó."

Thành tích kém đã không tốt, trốn học lại càng không tốt hơn.

"Ừm hửm." Trần Dạng tùy ý đáp, hai tay chống lên đất, ngửa đầu nhìn cô, đôi mắt to tròn chiếu rõ thân ảnh của anh.

Thật tốt.

Từ nay về sau nếu trong đôi mắt ấy chỉ có một mình anh thì sẽ càng tốt hơn.

Đôi mắt Trần Dạng sâu lắng, ở sâu trong nội tâm tuôn ra một ý nghĩ: giam cô ở bên cạnh mình, vĩnh viễn không thả cô ra.

Ánh mắt anh bất tri bất giác biến hóa.

Nhạc Nha luôn chú ý đến anh, vô thức lùi về sau một bước, dựa vào tay vịn cầu thang, khiến cô kịp phản ứng.

"Tôi về lớp đây."

Cô không chờ anh trả lời đã bỏ chạy, mãi cho đến khi chạy đến lầu ba vẫn có thể nhìn thấy Trần Dạng nghiêng đầu dựa lên bậc thang, dõi theo cô.

Ánh mắt không hề lay chuyển, thần sắc khó lường.

*

Nhạc Nha vừa trở về lớp, chuông tan học cũng vang lên.

"Cậu đi đâu vậy?" Tạ Khinh Ngữ hỏi: "Không phải hồi nãy tớ thấy cậu cầm băng cá nhân à? Bị thương sao?"

Nhạc Nha nói: "Thấy có bạn học bị thương nên tớ đưa cho cậu ta rồi."

Tạ Khinh Ngữ không hề hoài nghi, nghe thấy không phải cô bị thương thì thở phào nhẹ nhõm, nói: "Tớ còn tưởng là cậu, giật hết cả mình."

Nhạc Nha nở nụ cười, "Tớ không sao."

"Cậu mới ra ngoài một chút đã gặp người ta bị thương, còn lúc tớ ra ngoài ngay cả một bóng người cũng không thấy." Tạ Khinh Ngữ chống mặt, "Tớ hoài nghi đều là có dự tính từ trước, chắc là đang chờ cậu đó."

Nhạc Nha phủ nhận: "Sao có thể chứ."

Tạ Khinh Ngữ lầm bầm, "Không gì là không thể."

Trong lớp có nhiều bạn học đã ra về, chỉ còn một ít bạn học nữ còn ở lại lớp, Chu Tiểu Thanh thừa cơ đi tới, "Nhạc Nha, cậu thật sự không biết nam sinh chuyển sách giúp cậu tên gì hả?"

Nhạc Nha trả lời: "Không biết."

Chu Tiểu Thanh năn nỉ nói: "Cậu nói cho tớ một chút thôi, như cậu ấy học lớp nào á, tớ mời cậu uống nước, được không?"

Tạ Khinh Ngữ thấy phiền, "Sao cậu không tự đi hỏi đi? Chân cậu cũng

đâu có ngăn, muốn hỏi thì đuổi theo cậu ta hỏi gì chẳng được."

Chu Tiểu Thanh trừng mắt liếc cô ấy, "Nếu tớ thấy cậu ấy thì còn phải qua đây hỏi à?"

Nhạc Nha không thích thái độ của cô ta, rồi nghĩ đến chuyện tối nay Trần Dạng bị thương, ma xui quỷ khiến không nói ra, "Tớ cũng không biết cậu ta học lớp nào."

Củi gạo đầu muối đều không lấy được, Chu Tiểu Thanh tức giận bỏ đi.

Tạ Khinh Ngừ vui vẻ vỗ tay, "Làm tốt lắm, Nguyệt Nha, cậu nên như vậy đó, nói cho cậu ta biết cậu ta lại đi làm phiền người khác."

Nhạc Nha nói: "Tớ..."

Tạ Khinh Ngừ ân cần nói: "Cậu không có ý đó, tớ biết."

Lần đầu tiên Nhạc Nha làm vậy, vừa nãy còn bị Chu Tiểu Thanh trừng mắt, tim đập cũng nhanh hơn không ít.

Cô cố ý không nói cho cô ta biết cậu ta học lớp nào.

Vì cô cũng không biết đối phương tên gì mà.

Nhắc đến tên, Nhạc Nha thậm chí còn bắt đầu nghi ngờ mình có phải đã nhận lầm người rồi không, nhưng anh cũng giống như đã ngầm thừa nhận mình không phải là Trần Dạng rồi còn gì.

Hiện tại cô hoàn toàn không phân rõ mọi chuyện nữa rồi.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Nguyệt Nha học theo thói xấu rồi.

Trần Dạng: Không phải tại tôi.

TIỂU NGUYỆT NHA

Khương Chi Ngự
dtv-ebook.com

Chương 15: Nhìn Lén Bị Phát Hiện

Edit: Simi

Tiết thứ ba của lớp tự học buổi tối chưa kết thúc.

Các nam sinh lớp 17 ngồi ở hàng cuối cùng lén chơi điện thoại rồi lại xem video, gần đây đang có trận đấu game trực tiếp, nên cả đám cùng ngồi xem với nhau rất hào hứng, lâu lâu còn có thể bàn luận hai ba tiếng.

Về phần sử dụng lưu lượng, cũng không phải là chuyện quan trọng nữa.

Trần Dạng đẩy cửa sau ra, cứ thế đi vào lớp, ngồi xuống chỗ của mình, lật tờ đề đã làm được một nửa ra.

"Ai vậy? Đây là chỗ cậu có thể ngồi..."

Lương Thiên đang chơi game, đúng lúc đó đang là thời điểm then chốt tiêu diệt toàn bộ đội quân của đối thủ, cảm thấy có người ngồi xuống bên cạnh, cũng không thèm ngẩng đầu lên nhìn, cứ thế lên tiếng ngăn cản.

Không nghe thấy tiếng người bỏ đi, cậu ta mất kiên nhẫn ngẩng đầu lên nhìn, ngoài ý muốn lại nhìn thấy Trần Dạng, cậu ta mới im lặng, hỏi: "Dạng ca, cậu về rồi à, không sao chứ?"

Nói thật hồi tối này, cậu ta cứ sợ sẽ xảy ra chuyện gì đó, tính cách của chú Trần hơi cực đoan, suốt ngày mắng chửi người khác.

Trần Dạng nói: "Không có gì."

Lương Thiên nghe giọng nói của anh vẫn bình thường nên không hoài nghi gì.

Cậu ta cúi đầu tiếp tục chơi game, nói: "Hôm nay chơi game đụng phải một đứa mới học tiểu học, tức chết mất, đồng đội ngu như heo cứ lần lượt tiến đi..."

Bị một hai lần thì thôi đi, đẳng này cứ tiến đi hoài thật khiến người khác muốn nổi khùng.

Lương Thiên thật sự rất nhớ lúc chơi game với Trần Dạng, đánh đâu thắng đó, cho dù đồng đội có ngu như heo thì vẫn có thể chiếm ưu thế.

Ngô Á Mật ngồi ở phía trước nghe được động tĩnh, chuẩn bị sẵn mọi thứ, cầm tờ đề vừa phát tối nay lên, xoay người lại.

"Trần dạng, đề này có mấy câu tớ giải không được, cậu có thể giảng cho tớ một..." Cô ta chỉ nói được nửa câu.

Ngô Á Mật giật mình nói: "Cậu bị thương hả?"

Cô ta đứng lúc nhìn thấy mặt của anh, có thể thấy rõ bên má phải dán miếng băng cá nhân, thậm chí ngay sát khóe mắt anh còn lộ ra chút vết thương.

Lương Thiên thoáng ngẩng đầu, "Bị thương?"

Triệu Minh Nhật ngồi bên cạnh cũng sáp lại gần, quan tâm hỏi: "Dạng ca bị thương ở đâu? Mau đến xem thử."

Hai người bọn họ đều ngồi ở bên trái, Trần Dạng không quay đầu, bọn họ cũng không nhìn thấy vết thương phía trên má phải của anh.

Trần Dạng bình tĩnh trả lời bọn họ: "Vết thương nhỏ, mai sẽ lành thôi."

Anh hơi nghiêng đầu, để hai người họ nhìn một chút, sau đó lại quay mặt đi, chọn câu hỏi khó trong tờ đề để làm.

Lương Thiên với Triệu Minh Nhật nhẹ nhàng thở ra.

Nhìn bộ dạng của Trần Dạng có vẻ không nghiêm trọng lắm, chỉ dán băng cá nhân chứ không phải băng gạc, có vẻ không sao.

Khoan... khoan, đợi một chút... Băng cá nhân?

Triệu Minh Nhật phản ứng đầu tiên, hỏi: "...Dạng ca mua băng cá nhân ở đâu vậy, còn có hình hoa văn nhỏ nữa?"

Cậu ta nhớ phòng y tế cũng đâu có mang tâm hồn thiếu nữ đâu, sao băng cá nhân này còn có hình hai con gấu trắng đang ôm bánh mì nữa...

Bây giờ Triệu Minh Nhật mới phát hiện ra, băng cá nhân này dán ở trên mặt của Trần Dạng, thật sự chẳng hài hòa chút nào.

Nhưng dù có không hài hòa, vẫn khiến cậu ta cảm thấy rất ổn.

Vậy đại khái là do lão đại rồi.

Lương Thiên đề xuất: "Hay để tôi lên phòng y tế lấy cồn iot về rửa lại vết thương cho chắc?"

Trần Dạng không thèm đếm xỉa tới, lật tờ đề của mình lại, "Không cần."

Lương Thiên nhún vai, được thôi, lão đại nói không cần chính là không cần.

Ngô Á Mật hít một hơi thật sâu, lên tiếng hỏi: "Trần Dạng, đề này có mấy câu tớ không hiểu, cậu có thể giảng cho tớ một chút không?"

Trần Dạng ngược mắt lên nhìn, rồi lại rũ mắt xuống.

Ngô Á Mật nhìn bộ dạng của anh như vậy, với lại này giờ ba người họ không hề để ý đến mình, liền cắn cắn môi, xoay người ngồi thẳng lại.

Kỳ thật cô ta đã sớm biết trước kết quả có thể sẽ thế này, nhưng dù sao cũng đã cố gắng gần một học kỳ, trong lòng cô ta luôn mong chờ sẽ có chút may mắn.

Cô ta ngồi ở đằng trước anh lâu như vậy, tại sao ngay cả một cái gật đầu anh cũng không dành cho cô ta.

Ánh mắt cô ta lóe sáng, lấy điện thoại trong túi ra, gửi tin nhắn cho Lâm Tâm Kiều: "Trần Dạng bị thương rồi."

Bên kia một giây sau đã trả lời: "Bị thương ở đâu?"

Ngô Á Mật mỉm cười, nói thế nào thì cũng không nên để một mình mình bị anh đối xử như vậy được, dù sao Lâm Tâm Kiều cũng là người đang theo đuổi anh, cứ để cho cô ta tới thử xem sao.

"Trên mặt."

Lâm Tâm Kiều: "Tớ biết rồi."

Ngô Á Mật với Lâm Tâm Kiều cũng không quen thân lắm, chỉ vì trước kia Lâm Tâm Kiều theo đuổi Trần Dạng, phát hiện cô ta ngồi trước Trần Dạng, nên đã tặng cô ta một cái túi xách, gia tăng thêm tình bạn.

Gia cảnh nhà cô ta bình thường, túi xách Lâm Tâm Kiều tặng tuy không quý lắm, nhưng cũng mấy trăm đồng, khiến mắt cô ta như dài thêm.

Cô ta ngẫu nhiên thông báo hai tiếng cũng coi như là có báo đáp rồi.

Tiết thứ ba tự học buổi tối vừa tan, Lâm Tâm Kiều liền xuất hiện ở cửa sau lớp 17, nhẹ nhàng gõ vào cửa sổ.

Ngô Á Mật thuận tay mở ra.

Hôm nay Lâm Tâm Kiều mặc đầm, trời lạnh cũng không ngăn được cánh tay trần của cô ta, hấp dẫn ánh mắt người khác vô cùng.

Cô ta nhìn thẳng xuống hàng cuối cùng, phát hiện Trần Dạng không ở trong lớp liền hỏi: "Lương Thiên, Trần Dạng đâu?"

Lương Thiên thuận miệng nói: "Không biết."

Lúc tan tiết, Trần Dạng có đi đâu cũng không nói với bọn họ.

Lâm Tâm Kiều không hỏi nữa, đứng đợi ở bên ngoài.

Đôi khi Ngô Á Mật cũng sẽ nói với cô ta hai ba câu.

Đợi được vài phút đã sắp đến giờ vào lớp, thấy Trần Dạng vẫn chưa trở lại, Lâm Tâm Kiều không thể đợi được nữa.

Cô ta lấy đồ trong túi áo ra, sau đó dặn dò: "Lương Thiên, Trần Dạng về lớp nhớ nói tôi đưa đó."

Lương Thiên đặt điện thoại xuống nhìn sang.

Cô ta đặt băng cá nhân với cồn iot lên bàn, còn đó vài miếng bông vải, dù sao cũng có thể dùng để xử lý sơ qua vết thương.

Lương Thiên nhìn Lâm Tâm Kiều, "Không được."

Cậu ta mang đồ trả lại bên bệ cửa sổ.

Nếu để Trần Dạng về lớp thấy trên bàn anh có đồ của người khác, nhất là của nữ sinh, chắc sẽ nổi giận mất.

Sắc mặt Lâm Tâm Kiều khó coi.

Chuông vào học đúng lúc vang lên.

Lương Thiên thấy bóng dáng Trần Dạng xuất hiện ở đầu hành lang, thẳng thừng cười một tiếng, nói: "Băng cá nhân này của cậu không đáng yêu, không có nữ tính, Dạng ca của tụi này không biết dùng đâu."

Cậu ta chỉ lên mặt của Trần Dạng.

Lâm Tâm Kiều nhìn theo hướng tay cậu ta đang chỉ, Trần Dạng vừa đúng lúc thọc tay vào túi đi ngang qua cô ta vào lớp.

"Thấy không, đó mới là băng cá nhân mang tâm tư của thiếu nữ đó."

Lâm Tâm Kiều nghe thấy vậy cũng cảm thấy băng cá nhân của mình quá bình thường rồi.

Cô ta cầm lấy mấy món đồ trên bệ cửa sổ, thanh âm nhẹ nhàng: "Trần Dạng, tớ nghe nói cậu bị thương nên qua đưa cho cậu ít đồ."

Trần Dạng nhắc mí mắt, không nói gì.

Lâm Tâm Kiều cho là mình đã có chút tiến triển, đang muốn đưa qua, bàn tay hiện rõ khớp xương kia trực tiếp đóng cửa sổ lại.

Lập tức ngăn cách tất cả mọi âm thanh bên ngoài.

Nói thật, anh rất thô lỗ, nhưng Lương Thiên và Triệu Minh Nhật đã tiên liệu trước kết cục này, cho nên lúc này mới nhắc cô ta.

Ai bảo Trần Dạng là con người như vậy.

Bị đối xử không ra gì, Lâm Tâm Kiều có chút bức bối, nửa phút sau, mang hết đồ đi về lớp.

Lương Thiên nhìn nhìn, sau đó nói: "Cậu ta tới đưa băng cá nhân đó, Dạng ca, cậu còn thiếu không?"

Giáo viên dạy Văn ở trên bục giảng đã ngồi xuống, không cho phép bọn họ nói chuyện, tranh thủ điểm tên mấy người.

Trần Dạng dựa người vào tường, "Không thiếu."

Anh lấy miếng băng cá nhân khác trong túi ra, tuy có màu đen, hình vẽ không giống với băng cá nhân màu trắng, nhưng lại thuộc cùng một series, chỉ có hình gấu.

Lương Thiên sờ cằm.

Thật đúng là lợi hại, có thể đột ngột khiến Trần Dạng tiếp nhận như vậy, rốt cuộc đối phương là ai...

Trong đầu cậu ta bỗng xuất hiện một cái tên.

*

Tiết tự học buổi tối cuối cùng là của chủ nhiệm lớp.

Lần này cô Tưởng có chuyện cần thông báo, mang theo văn bản tài liệu đến, "Tuần này bắt đầu đăng kí học sinh có hoàn cảnh khó khăn, đầu tiên từng phòng ký túc xá sẽ chọn ra một người gia nhập vào nhóm nhỏ, nếu muốn đăng kí thì các em hãy điền vào phiếu, lúc đó toàn lớp sẽ bỏ phiếu, sau đó bắt đầu bình chọn."

Mỗi học kỳ đều sẽ đăng ký học sinh có hoàn cảnh khó khăn.

Hằng năm cô Tường đều làm như vậy, tuy có một số người dị nghị trong lòng, nhưng có nói ra cũng vô dụng, bởi vì cái này đều rất công bằng.

Chỉ là mỗi lần đăng ký đều rất loạn.

Hồi mới vào trường còn có học sinh mặc đồ hàng hiệu đi đăng ký, đơn đăng ký cũng đầy đủ, chi tiết, thật chất đều là giả.

Sau này thì tốt hơn, tăng thêm các thông tin bắt buộc, vì thế số người đăng ký giảm đi rất nhiều.

Gần đây Nhạc Nha không tham gia mấy hoạt động trong trường, cô cũng chưa từng đăng kí, nên dù cô không nói rõ thì ai ai cũng đều biết rõ gia cảnh nhà cô.

Tạ Khinh Ngữ chạm vào lưng cô, nhỏ giọng nói: "Chu Tiểu Thanh chắc chắn lại chạy đi đăng kí rồi, hai năm nay đều vậy, không biết cậu ta có thấy nản không?"

Trong ký túc xá có nhiều người quen, cô ấy tất nhiên cũng biết rõ mấy chuyện bát quái này.

Mỗi năm đến kì đăng ký học sinh có hoàn cảnh khó khăn, Chu Tiểu Thanh đều đăng ký vào danh sách, không trúng thì học kì sau lại đăng ký tiếp, không hề thay đổi một chữ nào.

Mặc dù không chọn cô ta, nhưng hoạt động này thật sự loạn quá rồi.

Tạ Khinh Ngữ liếc mắt, "Nhạc Nha, cậu đừng nói cho cậu ta biết về chuyện hôm nay, phải để cho cậu ta kinh ngạc một chút."

Nhạc Nha bất đắc dĩ lắc đầu.

Tạ Khinh Ngừ mất kiên nhẫn không nói nữa, nghĩ đến chuyện khác, "Đúng rồi, cậu chưa biết tên của nam sinh kia nữa à? Rõ ràng cậu chẳng thèm hỏi gì hết."

Anh giúp cô nhiều lần như vậy, mà cô chưa từng hỏi tên anh.

Nhạc Nha có chút xấu hổ, "Tại mỗi lần gặp cậu ta xong tớ lại quên mất."

Mỗi lần gặp nhau người đó lại hành xử như vậy, nên cô cũng quên mất ý định muốn hỏi tên của anh, thành ra tối nay cũng chẳng hỏi.

Anh có phải là Trần Dạng hay không vẫn còn là một vấn đề.

Vừa dứt rồi, Chu Tiểu Thanh ngồi cách đó không xa quay đầu lại, cắn răng nói: "Tạ Khinh Ngừ, có phải cậu lại nói xấu tôi không?"

Tạ Khinh Ngừ nói: "Cậu đừng có tự kỷ, những điều tôi nói đều là thật nha."

Vì trong lớp đang nhao nhao bàn tán, ngăn cản tiếng nói chuyện của cả hai, mãi cho đến khi cô Tưởng gõ bàn, "Yên lặng."

Nhạc Nha nói: "Cậu cũng đừng để ý nữa."

Chu Tiểu Thanh tự nguyện đăng ký là chuyện của cô ta, được chọn hay không cũng là chuyện của cô ta, chỉ cần bình chọn cho đúng người là được.

Chuông tan học vừa vang lên, trong lớp thoáng cái trở nên lộn xộn.

Cô Tưởng cũng không giữ mọi người ở lại, cầm sách đi thẳng ra ngoài, cô vừa ra khỏi lớp, đã có người gọi mau lên.

Chu Tiểu Thanh đeo balo tới, "Cậu vừa rồi nói xấu tôi phải không?"

"Thần kinh à." Tạ Khinh Ngữ trợn mắt, "Ai nói xấu cậu."

Khi Chu Tiểu Thanh hỏi trong giờ học, hai cô vừa chuyển đề tài, nếu cô ta hỏi một khắc trước đó thì đúng là đang nói về cô ta, nhưng một khắc sau thì không còn nói nữa rồi.

Nhạc Nha nói: "Cậu ấy không nói gì cậu cả."

"Hai người các cậu chơi chung, bao che cho nhau ai mà biết được." Chu Tiểu Thanh tức giận nói: "Lần sau mà để tôi nghe thấy đi, tôi sẽ cho mấy cậu đẹp mắt."

Tạ Khinh Ngữ cười xùy một tiếng.

Ai khiến ai đẹp mắt cũng chưa biết đâu, suốt ngày chỉ biết múa miệng.

Chu Tiểu Thanh đang muốn động thủ với Tạ Khinh Ngữ, chợt sau lưng có nữ sinh nói: "A, nhanh lên, bên kia có trai đẹp kìa, Chu Tiểu Thanh, cậu đang làm gì vậy?"

Nghe câu này, lực chú ý của Chu Tiểu Thanh đều bị hấp dẫn, liền chạy qua.

Mấy nữ sinh đi quá nhanh, Tạ Khinh Ngữ cũng thấy hiếu kì rồi cuộc là trai đẹp nào, "Tụi mình cũng đi xem đi."

Nhạc Nha chưa kịp thu dọn sách đã bị cô ấy dụ đi.

Nhóm của Chu Tiểu Thanh chiếm được vị trí tốt nhất, mắt nhìn chăm chú qua bên kia, thậm chí còn chuẩn bị đi qua đó.

Thật đúng là anh.

Nhạc Nha tuy đoán được, nhưng tận mắt nhìn thấy lại có chút kinh ngạc.

Anh đi chưa xa lắm, còn có thể thấy rõ miếng băng cá nhân của cô.

Loại cảm giác này có chút kì diệu.

Có lẽ cảm thấy bị nhìn chăm chăm quá mức rõ ràng, Trần Dạng quay đầu về phía này, mắt nhìn thẳng vào cô.

Dù trên mặt dán băng cá nhân, nhưng anh vẫn rất đẹp trai, dưới ánh đèn sáng như đang ngắm nhìn người đẹp xuyên qua áng mây, khiến vẻ đẹp của người đó càng trở nên ma mị hơn.

Nhạc Nha không ngờ đi xem trộm còn bị người ta bắt gặp, mặt nóng bừng, vội vàng dời tầm mắt.

Chu Tiểu Thanh xấu hổ, "Cậu ấy nhìn qua phía tụi mình kìa."

Lúc trước cô ta còn chuẩn bị sẽ vô tình gặp được anh, sẽ tiện thể hỏi anh học lớp mấy, nhưng mãi cũng chẳng thấy anh ở đâu, không ngờ tối nay lại gặp được.

Tạ Khinh Ngữ phì cười một tiếng, "Hài thật, ai thêm nhìn cậu chứ, đoán chắc cậu ta còn chẳng rõ đáng dấp cậu ra sao nữa là."

Nhạc Nha kéo cô ấy.

Lúc ngẩng đầu đã không thấy người bên kia đâu nữa, giống như lúc này chỉ là ảo giác mà thôi.

Nhạc Nha về lớp thu dọn sách vở, sau đó cùng Tạ Khinh Ngữ ra về.

Sau chuyện mới xảy ra lúc này, hiện giờ trong trường không còn nhiều người, đèn trong các lớp học đều đã tối đen.

Tạ Khinh Ngữ vẫn đang suy nghĩ về chuyện vừa rồi, không ngừng phỉ nhổ

Chu Tiểu Thanh, chốc chốc lại nói sang mấy chuyện khác.

Căn nhắc cả buổi, cô ấy đột nhiên kêu một tiếng: "Sao miếng băng cá nhân trên mặt nam sinh kia lại quen vậy nhỉ?"

Tim Nhạc Nha ngừng đập một nhịp, không dám lên tiếng.

Tạ Khinh Ngừ híp híp mắt, chuyển sang nhìn người đang cúi thấp đầu đi bên cạnh, "Nguyệt Nha, nếu tớ nhớ không lầm thì đó là băng cá nhân của cậu phải không?"

Nhạc Nha chống chế không được, chỉ có thể nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Tạ Khinh Ngừ nói: "Không phải chứ, trùng hợp vậy à?"

Đi ra ngoài lấy giáo án mà còn có thể chạm mặt anh, lại nhiều lần như vậy, cô ấy cũng đang hoài nghi có phải đối phương đã sớm có âm mưu rồi không.

Nhạc Nha than thở, "Cậu đừng nói nữa mà."

"Không nói thì không nói." Tạ Khinh Ngừ dồn nén tất cả xuống đáy lòng, lấy điện thoại ra, "Anh tớ đến đón, còn cậu thì sao?"

Nhạc Nha nhìn điện thoại, "Trong nhà cũng đến đón tớ."

Cả tối không mở điện thoại nên tin nhắn hơi nhiều, cô tiện tay xóa bớt, đến khi nhìn thấy nội dung của tin nhắn sau đó thì dừng lại.

Cô tóm lấy cánh tay của Tạ Khinh Ngừ..

Tạ Khinh Ngừ hồ nghi nói: "Cậu kích động chuyện gì vậy?"

Chợt nghĩ đến chuyện gì đó, cô ấy ghé sát hỏi nhỏ như đang đi ăn trộm:

"Chẳng lẽ xảy ra chuyện lớn gì rồi? Mau nói với tớ đi."

Nhạc Nha không lên tiếng, đưa màn hình di động cho cô ấy xem.

Trên màn hình là tin nhắn thông báo tất cả các bưu kiện đã được gửi đến rồi.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Nếu không gửi đến thì có người phải chết đói đó.

Tôi e sau này sẽ trở thành câu chuyện tình yêu giữa người và quỷ rồi, lão đại ác quỷ Trần Dạng và tiểu kiều thê của hắn, Nhạc Nha.

Trần Dạng mỉm cười mừng rỡ như đang nói, "Rốt cuộc mình cũng sắp có tên của chính mình."

TIỂU NGUYỆT NHA

Khương Chi Ngự
dtv-ebook.com

Chương 16: Đối Giọng Gọi Chị Dâu

Edit: Simi

Nhạc Nha mua tổng cộng nhiều đơn hàng, đặt từ nhiều nơi khác nhau, sáng nay gửi thì có thể chiều mới đến.

Lúc tự học buổi tối cô không mở điện thoại nên cũng không chú ý đến, bên giao hàng có gọi điện, nhưng cô không bắt máy.

Bởi vì địa chỉ chỉ điền số điện thoại di động, nên cô điền số của mình vào.

Tạ Khinh Ngữ nói: "Vậy cậu tranh thủ gọi cho người giao hàng hỏi xem anh ta đang ở đâu, có khi đang đứng ở cổng bảo vệ thì sao?"

Kiểu mua hàng này nếu người mua không ký nhận chắc bưu kiện sẽ được gửi về bên chỗ công ty giao phát nhanh, bây giờ đã hơn mười giờ, có lẽ phải đợi đến mai mới gửi lại.

Nhạc Nha ừ, gọi vào số điện thoại của người giao hàng.

Gọi xong Nhạc Nha mới nhớ đã mười giờ hơn, có khi người giao hàng đã hết thời gian làm việc rồi.

Nhưng đầu dây bên kia lại kết nối.

Nhạc Nha nghe thấy có giọng nói, là người giao hàng bên kia hỏi: "Tôi sắp buồn ngủ chết rồi, cho hỏi bưu kiện nào thế? Được gửi đến vào lúc nào vậy?"

"Gửi hôm nay ạ." Nhạc Nha báo thông tin về từng bưu kiện.

Người giao hàng nhanh chóng nhớ rõ có bưu kiện được giao đến trường học, vì số lượng hơi nhiều, nên anh ta đã tự giao tới, chỉ là không gọi được điện thoại.

Anh ta hỏi: "Hiện tại tôi tan làm rồi, ngày mai giao được không?"

Nhạc Nha đáp: "Được, anh cứ đặt ở cổng bảo vệ là được rồi, tôi sẽ ra lấy sau."

Người giao hàng nói: "Được, còn vấn đề gì nữa không?"

Tạ Khinh Ngữ khua tay diễn tả điện thoại, Nhạc Nha nghĩ nghĩ, "Anh có thể che số điện thoại của tôi lại không? Chỉ cần đừng để lộ ra là được."

Người giao hàng cảm thấy vô cùng khó hiểu với yêu cầu này.

Nhạc Nha tùy ý tìm đại một cái cớ: "Tại tôi vẫn đang là học sinh, nếu bị nhà trường phát hiện sẽ bị tra ra, phiền anh giúp tôi xử lý chút chuyện này ạ."

Vừa nói xong, người giao hàng liền hiểu ra ngay, "Được, tôi sẽ che số điện thoại lại, ngày mai cô nhớ ra cổng bảo vệ lấy hàng đó."

Nhạc Nha nhẹ nhàng thở ra, "Được, cảm ơn anh."

Không ngờ người giao hàng này thật dễ nói chuyện, chỉ mong đối phương thật sự sẽ xóa số điện thoại di động của cô đi.

Cúp điện thoại xong, Tạ Khinh Ngữ mặt mày hớn hở, "Ai da, tớ muốn nhanh chóng nhìn thấy dáng vẻ của cậu ta lúc nhận được bưu kiện quá, chắc sẽ kích động muốn chết nhỉ."

Nhạc Nha nói: "Cậu nghĩ nhiều quá đi, làm gì mà kích động chết chứ."

Tạ Khinh Ngữ không đồng ý với cô, vừa đi cùng cô ra khỏi trường, vừa nói: "Cậu không nhớ mình viết ghi chú gì à?"

Nhạc Nha đột nhiên nhớ ra.

Ghi chú viết là nữ sinh thầm mến cậu ta.

Vì sợ cậu ta không nhận bưu kiện của người lạ, hơn nữa còn vì các nhân tố khác, nên cuối cùng cô hàn huyên với Tạ Khinh Ngữ cả buổi mới nhớ tới mình đã ghi thế này.

Nhưng mặc kệ có nói thế nào đi nữa thì cũng là nữ sinh thầm mến mình, chắc cậu ta sẽ không vô tình ném tâm ý của đối phương đi đâu nhỉ.

"Lần trước gặp tại mình, cậu ta còn tỏ ra ngại ngùng." Tạ Khinh Ngữ hồi tưởng lại hình ảnh vài ngày trước, suy đoán nói: "Cho nên đối với việc này chắc cũng sẽ rất ngại thôi."

Nhớ tới truyện lúc trước, Nhạc Nha không thể không nhớ đến nam sinh giả mạo Trần Dạng kia.

Tính cách của anh với bản thân Trần Dạng hoàn toàn trái ngược.

Nam sinh học giỏi ngoan ngoãn đeo mắt kiếng trong lớp học kia mới phù hợp với tưởng tượng của cô về Trần Dạng, dù sao ba tài trợ cho người ta có lẽ cũng sẽ chọn lựa theo tiêu chí ngoại hình này.

Nhạc Nha nhíu mày: "Chắc cậu ta sẽ không phát hiện ra là tớ gửi đâu nhỉ?"

Tạ Khinh Ngữ nói: "Sao phát hiện được, cho dù có ghi số điện thoại ra, cậu ta cũng sẽ không biết đó là cậu, số điện thoại di động của cậu có mấy người biết đâu, nếu có số lạ gọi đến thì cậu cứ cúp máy, không thì nói lộn số

là được."

Nghe cô ấy nói như vậy, Nhạc Nha yên tâm hơn một chút.

Hai người đứng trước cổng trường, anh của Tạ Khinh Ngữ đã đợi ở bên ngoài, bắt chuyện chào hỏi với cô.

Nhạc Nha leo lên xe nhà mình.

Hiện tại đã hơn mười giờ, đường phố bên ngoài đã không còn nhiều người, phần lớn là học sinh và phụ huynh đến đón học sinh.

Trên đường đi đèn hoa rực rỡ, vô cùng xinh đẹp.

Cảnh đêm ở Giang Thành rất lung linh, có vài người dùng điện thoại ghi lại những cảnh đẹp, còn có người chụp ảnh rồi đăng tải lên mạng.

Nhạc Nha xem lại mấy bưu kiện, trong lòng có chút tung tăng như chim sẻ.

Cô rất ít khi gạt Nhạc Dịch Kiện làm chuyện gì đó, cho dù là chuyện nhỏ nhất của nhỏ nhất, như khi trong trường có người nói cô là kẻ điếc gì đó, nếu Nhạc Dịch Kiện hỏi cô sẽ giấu diếm tất cả.

Nhưng chuyện lớn như vậy, Nhạc Dịch Kiện chủ động giấu giếm cô, cô lại lén lút làm thế này, trong lòng có chút cảm giác kích thích mơ hồ.

Đại khái y như buổi tối trốn trong mền lén đọc tiểu thuyết ngôn tình vậy, rất giống với tâm tình khẩn trương lo sợ sẽ bị người lớn phát hiện ra.

Sau khi về đến nhà, Nhạc Nha hỏi: "Ba con về chưa ạ?"

Tài xế nói: "Tiên sinh còn đang ở công ty."

Nhạc Nha nhẹ gật đầu, đoán chừng đêm nay ba sẽ về nhà rất muộn, chỉ là cô không nghĩ tới ngay cả dì Trương cũng không ở nhà.

Cô đi vào trong nhà mới phát hiện dì Trương có để lại tin nhắn, thì ra là cháu của dì phát sốt phải nhập viện, cho nên dì xin nghỉ phép trở về nhà, bữa ăn khuya đêm nay ở trong phòng bếp, vẫn còn rất ấm.

Buổi tối cô cũng không tham ăn quá nhiều, dì Trương chuẩn bị cháo dinh dưỡng, có thể làm ấm dạ dày.

Nhạc Nha vừa uống nước vừa nghe nhạc.

Mãi cho đến khi điện thoại trong nhà vang lên.

Nhạc Nha còn tưởng là Nhạc Dịch Kiện gọi về, không hề chú ý đến dây số điện thoại gọi đến, trực tiếp cầm lên nghe: "Alo?"

Đầu dây bên kia là một người đàn ông, giọng nói có chút trịnh trọng. "Ngại quá, xin cho hỏi đây có phải là nhà của Nhạc Dịch Kiện tiên sinh không?"

Nhạc Nha: "Dạ, cháu là con gái của ông ấy."

Đầu dây bên kia trả lời: "Chào cô, đây là bệnh viện tâm thần Giang Thành, Nhạc phu nhân dạo gần đây đã khôi phục tinh thần rất ổn định, muốn gọi điện về cho gia đình."

Nghe thấy tên của bệnh viện, nụ cười trên mặt Nhạc Nha dần dần biến mất, mãi cho đến khi không còn chút cảm xúc nào.

Đối phương cho rằng cô không nghe thấy, liền lặp lại vấn đề lúc nãy một lần nữa, tiếp tục hỏi: "Alo? Nhạc tiểu thư còn nghe không ạ?"

Nhạc Nha nắm chặt điện thoại, "Tôi đang nghe đây."

"Vậy tôi sẽ nối máy qua cho bà ấy."

"Được."

Nhạc Nha cúi đầu nhìn dãy số, đích thực là điện thoại của bệnh viện, rất lâu trước đây cô đã nhìn thấy một lần, nhiều năm trôi qua vậy mà cô vẫn nhớ được.

Đầu dây bên kia không có thanh âm, đoán chừng là đang kết nối.

Nhạc Nha ngồi xồm bên bàn trà, sắc mặt hơi tái nhợt.

Rất nhanh, trong điện thoại truyền đến một giọng nữ: "Nhạc Nha phải không con?"

Nghe thấy giọng nói này, Nhạc Nha hoảng hốt chớp mắt một cái, đã lâu rồi cô chưa nghe thấy giọng nói này, nhưng cô vẫn có thể ghi nhớ rất rõ ràng.

Cô dạ, không nói gì thêm.

Giọng nữ ở đầu dây bên kia trầm mặc một lát, sau đó ân cần hỏi: "Dạo này con thế nào rồi? Có ăn cơm đúng bữa không? Có...."

Liên tiếp mấy vấn đề được hỏi tới.

Bà chưa kịp nói xong, Nhạc Nha nhin không được cắt ngang, "Câu trả lời không phải rất rõ ràng rồi sao? Ba đối xử với con rất tốt, con cũng sống rất tốt."

Đầu dây bên kia nói tiếp: "Được được, mẹ không hỏi chuyện này nữa... Ba con có người yêu mới không? Lúc trước ông ấy đã đáp ứng với mẹ sẽ không tìm mẹ kế cho con, nếu có thì chính là ông ấy đã nuốt lời rồi."

Nhạc Nha nói: "Không có."

Cô trả lời rất nhanh, vượt quá dự kiến của người ở đầu dây bên kia, sau đó lại cẩn thận liên miên với cô một chút về sinh hoạt trong bệnh viện.

Nhạc Nha chưa từng đến bệnh viện tâm thần, nếu có thì cũng là lúc cô còn rất nhỏ, khi lớn cô chỉ đứng nhìn ở bên ngoài cổng lớn.

Cánh cổng lớn kia ngăn cách cô với thế giới bên trong.

Đang xuất thần, giọng nữ ở đầu dây bên kia nói tiếp: "...Mẹ đã khỏe lại rồi, Nhạc Nha, đã lâu mẹ không được gặp con, con đã lớn vậy rồi, sinh nhật của con cũng sắp tới, con nói với ba cho mẹ về nhà được không?"

Nhạc Nha nhắc: "Sinh nhật con qua lâu rồi."

Có thể là lời nói ra khiến người nghe kinh ngạc, giọng nữ ở đầu dây bên kia có chút xấu hổ, nhưng vẫn nói: "Ở trong này mẹ nhìn thấy nhiều người bệnh lắm, nên trí nhớ hơi lộn xộn, là mẹ sai, mẹ không nên nhớ nhầm sinh nhật của con... Con tha lỗi cho mẹ..."

Nhạc Nha đột nhiên cảm thấy cả người thật uể oải, như thể đột nhiên xuất hiện cảm giác mỗi một vậy.

Sinh nhật của cô là vào tháng tư, trong nhà ai cũng biết, ngay cả chú tài xế lúc đưa cô đến trường cũng chúc cô sinh nhật vui vẻ, dì Trương còn chuẩn bị mì trường thọ, lại càng không thể không kể tới mỗi lần sinh nhật ba đều nghỉ phép để ở bên cạnh cô.

Bây giờ đã là tháng mười, cách tháng tư tròn sáu tháng, có thể nhớ nhầm như thế này sao?

Nhạc Nha một mực nghe đầu dây bên kia nói xong, mới từ từ lên tiếng:

"Con không nói, mẹ tự nói với ba đi."

"Nhạc Nha, có phải con vẫn trách mẹ lúc trước..."

"Tạm biệt."

Nhạc Nha mạnh tay cúp máy, co người lại trên sàn nhà, sau lưng là ghế sofa mềm mại, vậy mà một chút cảm giác an toàn đều không có.

Chén cháo trên bàn đã sớm nguội lạnh từ lâu.

*

Sân thể dục cách trường học không xa mấy.

Tuy đã mười giờ hơn, nhưng vẫn rất đông người, vì đằng sau sân thể dục là khu nội trú cao tầng, có nhiều nam sinh thừa dịp tự học buổi tối leo tường ra ngoài chơi bóng rổ.

Hiện tại là tiết tự học buổi tối cuối cùng, không giống với trường công Nhất Trung, mười giờ đã tan lớp tự học buổi tối.

Một nam sinh ngồi dưới đất thở dốc, sau đó khoát tay nói: "Đừng chơi, đừng chơi nữa, chơi nữa là vào bệnh viện đó."

Nam sinh bên cạnh cậu ta cũng co quắp người sang một bên, "Đúng đúng đúng."

Mặc dù những người khác không lên tiếng, nhưng ý tứ của họ cũng không sai biệt lắm, hung hăng dắt quần áo giải nhiệt.

Ban đầu lúc bọn họ ra ngoài chơi nhìn thấy Trần Dạng, lại mặc đồng phục Nhất Trung, đang chơi bóng rổ một mình, thấy anh chơi cũng không tệ lắm, nên muốn mời anh chơi cùng.

Không ngờ đối phương mặt không cảm xúc từ chối.

Cảm thấy anh chẳng chọi, mấy người kia liền phát hỏa, thiếu chút nữa là đánh nhau, cuối cùng vẫn khiêu khích một câu thách anh đấu bóng rổ.

Kết quả là họ bị hành hạ thê thảm.

Trần Dạng so với bọn họ thoát nhìn có chút nhỏ hơn, khuôn mặt như được điêu khắc tinh tế, cơ hồ không nhìn ra chút khuyết điểm nào, ngoại trừ hiện tại trên mặt đang dán miếng băng cá nhân chỉ có nữ sinh mới dùng.

Tất cả mọi người đều cho rằng không hợp lắm, nhưng sau đó lại thấy anh thật ngẫu.

Trần Dạng ném bóng qua một bên, ngồi trên bậc thang, vừa chơi bóng xong nên mái tóc đen có chút loạn, phối hợp với khuôn mặt hơi nhợt nhạt sau khi vận động, cả người anh đều toát ra khí chất không bình thường.

Người sáng suốt đều có thể nhìn thấy ánh mắt đen kịt của anh ẩn chứa sự xác xược.

Anh tùy ý lên tiếng: "Vậy thì không chơi."

Nghe vậy, mấy nam sinh kia vui hân lên, đứng dậy từ trên mặt đất,, "Vậy là tốt rồi, tụi này còn phải về học bài, nên đi trước đây, lần sau gặp có thể trò chuyện một chút ha ha ha ha ha ha."

Bọn họ lập tức bỏ chạy mất dạng.

Lương Thiên ngồi ở trên, rút ra một điều thuốc, nói: "Mấy thằng oắt con hung hăng càn quấy, còn dám nói Dạng ca tụi mình chẳng chọi."

Triệu Minh Nhật cười ha ha, "Còn phải đi học, tụi mình còn chăm hơn bọn chúng, hơn nữa bọn chúng chắc trốn học chạy ra đây chứ đâu."

Nghe thấy lời này, Lương Thiên bỗng nhớ tới một sự kiện, đột nhiên cười ha ha, ôm lấy bả vai của Triệu Minh Nhật, "Lần trước cậu viết văn tiếng Anh cũng đồ sộ thật đó."

Sắc mặt Triệu Minh Nhật ngừng lại, "Biến."

Lương Thiên hăng giọng một cái, như thể không ngăn bản thân vui vẻ được, "Có thể viết như vậy chứng tỏ cậu cũng vô cùng lợi hại, đúng là cao thủ."

Lần thi tháng môn tiếng Anh có đề mục yêu cầu viết về đường cao tốc, vì hiện tại đường cao tốc được xây dựng rất nhiều nên nhà trường liền ra đề mục giới thiệu với người nước ngoài về vấn đề này một chút.

Kết quả cậu ta không viết câu giới thiệu nào, chỉ ghi ở đây không có nhà ga, bị cô dạy tiếng Anh lấy ra trào phúng hết một buổi.

Triệu Minh Nhật đập cậu ta một cái.

Lương Thiên quay sang nhìn Trần Dạng đang ngồi cao hơn một bậc thang so với bọn họ, "Dạng ca, giờ cậu về nhà à?"

Sắp đến mười một giờ rồi, ngày mai còn phải lên lớp.

Bọn họ lăn lộn bên ngoài đã quen, về nhà cũng không bị người trong nhà nói nhiều, nhưng cậu ta chỉ sợ ba của Trần Dạng lại nổi điên, vì mỗi lần ông ta nổi điên đều muốn đánh người.

Trần Dạng uống một hớp nước, "Đợi một chút."

Cởi bỏ áo sơ mi đồng phục ra, bên trong là áo thun ngắn tay màu đen, vừa này mới vận động kịch liệt như vậy cũng không hề ẩm ướt.

Lương Thiên yên lặng cảm khái trong lòng.

Đây chính là lý do vì sao có nhiều nữ sinh yêu thích Trần Dạng như vậy, ai mà không thích người sạch sẽ, yên tĩnh, nếu bọn họ vận động thể này sẽ đổ đầy mồ hôi, cho nên nhất định sẽ không có ai thích.

Trần Dạng bóp bóp chai nước khoáng, trong nháy mắt liền bẹp dí.

Anh nhắc cầm, "Đưa áo cho tôi."

Triệu Minh Nhật đưa đồng phục qua cho anh, thuận miệng nói: "Dạng ca, cái băng cá nhân này của cậu đáng yêu thật, chơi như vậy mà chẳng hề rơi ra."

Trần Dạng nhú nhú mày, ừ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Lương Thiên đảo mắt, "Cái này người ta gọi là chất lượng tốt đó, em gái Nhạc Nha có thể tùy tiện mua hàng dỏm à?"

Đây gọi là cầu vồng đánh rắm thổi bay lên trời, nhưng nghĩ tới người đưa băng cá nhân, cậu ta cũng muốn đổi giọng gọi chị dâu luôn rồi, Triệu Minh Nhật không thèm đôi co với cậu ta.

Trần Dạng lấy điện thoại trong túi áo đồng phục ra, mở khóa, tay nhấn liên tục.

Trên Wechat không hề có tin nhắn nào, vì trong danh sách bạn bè của anh cũng không có mấy người, chỉ là lúc anh mở ra thì có tin nhắn mới được gửi tới.

Anh mở ứng dụng, không ngờ Nhạc Nha muộn như vậy còn đang chơi điện thoại.

... Cô gửi lời mời kết bạn với anh.

Sau nửa ngày, Trần Dạng nhếch môi.

Anh đứng dậy khỏi bậc thang, áo khoác đồng phục khoát bên vai trái, gió đêm thổi qua khiến mái tóc trước trán càng rối hơn, cứ thế đi thẳng.

Triệu Minh Nhật không rõ lắm, "Vậy là sao?"

Sao không nói gì đã bỏ đi rồi.

Lương Thiên cũng có chút không rõ, chỉ thấy anh nhìn vào màn hình điện thoại, hình như là giao diện của Wechat, xong lại vội vã bỏ đi như vậy?

Cậu ta gọi với theo: "Dạng ca, cậu về nhà hả?"

Trần Dạng đi tới cổng ra vào, cách bọn họ vài mét, mặt mày yên tĩnh sâu sắc, chỉ là biểu cảm dưới ánh đèn đường có chút không rõ ràng lắm.

"Học sinh giỏi không nên về nhà trễ."

*

Tác giả có lời muốn nói:

Nhạc Nha: Em không có nói những lời này.

Trần Dạng: Không sao, anh hiểu ý em.

Anh với Nhạc Nha là học sinh giỏi yêu nhau, sao có thể lang thang đêm khuya ở bên ngoài, về sau kết hôn rồi cũng không được như vậy.

*

Simi: Hoho, tui quay trở lại rồi đây. Đáng tiếc chương này Dạng ca vẫn là kẻ vô danh với bé Nha nhé, hẹn anh vào chương sau vậy:)))

TIỂU NGUYỆT NHA

Khương Chi Ngự
dtv-ebook.com

Chương 17: Bảo Bối, Bảo Bối Của Anh

Edit: Simi

Rửa mặt xong rồi leo lên giường nằm, nhưng Nhạc Nha lại không cảm thấy buồn ngủ.

Đèn trong phòng đều được tắt hết, Nhạc Dịch Kiện vẫn chưa trở về từ công ty, dì Trương cũng xin phép nghỉ rồi, trong nhà hiện tại chỉ có một mình cô.

Chiếc đèn nhỏ âm thầm chiếu sáng trên tường.

Nhạc Nha không có gì để làm, liền nhắn tin cho Tạ Khinh Ngữ, nhưng cô ấy không trả lời lại, chắc là đã đi ngủ rồi.

Nhạc Nha chuyển qua lướt mạng đọc tin tức một chút, sau đó lại trở về Wechat, khao khát muốn được nói chuyện cùng ai đó. Hi vọng vô cùng mãnh liệt.

Cô muốn ném hết mọi cảm xúc trong lòng ra ngoài.

Phần lớn bạn bè trên Wechat của Nhạc Nha đều là bạn học cùng lớp, trên cơ bản thì không thường hay nói chuyện cùng, lần nói chuyện gần đây nhất cũng là với Tạ Khinh Ngữ, ngoài ra còn có nhóm chat của lớp, nhưng cô sẽ không vào nhóm chat của lớp để nói về chuyện nhà mình.

Người mà cô liên lạc gần đây nhất chính là ảnh chân dung trống kia.

Có lẽ đối phương rất ít khi nói chuyện, ngay cả tên cũng chỉ để một chữ C duy nhất, thật sự là vô cùng thuận tiện, cô còn đánh hết chữ cái trong tên của mình ra.

Nhạc Nha nghĩ nghĩ, gửi lời mời kết bạn với anh lần nữa.

Dù sao anh cũng chưa làm gì xấu đối với cô, còn giúp đỡ cô mấy lần, hơn nữa cô còn đang thiếu anh một chén trà sữa, lần trước anh có nói khi nào muốn uống sẽ tới tìm cô, mà không biết lúc nào anh mới muốn uống.

Nhạc Nha cong cong khóe miệng, sau khi thêm anh vào lại thoát ra, vào vòng kết nối bạn bè.

Nửa giờ trước Tạ Khinh Ngữ cũng đăng một tin lên vòng kết nối bạn bè: "Sao tôi không thể giống như chim ưng, có thể thức đêm vài ngày không cần ngủ chứ!"

Nhạc Nha thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Gần đây Tạ Khi Ngữ thường hay than thở quầng thâm trên mắt mình ngày một rõ ràng, hơn nữa quầng thâm lại không dễ tan, dù có sử dụng tinh chất cũng đều vô dụng.

Nhạc Nha thả cho cô ấy một điểm khen.

Vừa thả điểm xong, điện thoại đột nhiên rung lên.

Thông báo trên màn hình hiện lên: "Chưa ngủ à?"

Nhạc Nha không ngờ mình vừa kết bạn đã bị đối phương phát hiện ra, nhưng cô chợt nhớ khi có lời mời kết bạn thì mình sẽ được thông báo ngay.

Cô quay về trang chủ, nghĩ nghĩ, rồi trả lời: "Chưa."

Nhạc Nha ôm điện thoại bằng hai tay, nằm dài trên giường, nghĩ thầm anh sẽ trả lời lại hay giống cô, xóa cô khỏi danh sách bạn bè.

Cảm giác không biết gì này thật kỳ diệu.

[C: Học sinh giỏi không ngủ được à?]

Tin nhắn này xem ra là đang giấu cợt lời nói lúc trước của cô.

Nhạc Nha nói: "Không phải cậu nói cậu là Trần Dạng sao? Cậu cũng không ngủ?"

Qua một hồi sau bên kia mới trả lời: "Tôi đang ở ngoài."

Không đợi Nhạc Nha trả lời, anh nhắn tiếp: "Biết hát không?"

Nhạc Nha đương nhiên không biết, nhưng lúc này không thể yếu thế hơn anh, liền đáp: "Biết."

Dù sao anh cũng không biết cô có thể hát hay không.

[C: Không ngủ được thì hát một bài đi.]

Nhạc Nha trả lời anh: "Không hát, cậu biết hát không?"

[C: Không biết.]

Nhạc Nha hừ hừ hai tiếng, tất nhiên là anh không biết rồi, dù trời có lên cao thì anh chắc cũng sẽ không hát bao giờ đâu nhỉ.

Cô trả lời: "Không tin, cậu hát thử đi."

Bên kia im lặng.

Sau khi Nhạc Nha gửi tin nhắn qua mới cảm thấy mình có chút vô lý, vội

vàng rút lại câu nói kia, "Tôi buồn ngủ rồi."

Bên kia vẫn im lặng như cũ.

Sự suy sụp vừa mới tiêu tan lại xông lên đầu, Nhạc Nha nằm trên giường, ngửa mặt nhìn điện thoại rồi trở mình lăn lộn khắp nơi.

Thật lâu sau, lúc cô chuẩn bị tắt điện thoại đi ngủ, đối phương mới gửi tới một tin nhắn mới, cô nhìn nhìn, là tin nhắn thoại.

Tổng cộng dài bốn mươi ba giây.

Nhạc Nha không biết anh đột ngột gửi mình cái gì, còn dài như vậy, phải đợi một phút sau mới dám ấn mở tin nhắn thoại ra.

Cô sợ anh gửi tin nhắn mắng cô.

Nếu cô mà là anh, cô cũng muốn mắng bản thân mình một trận.

Sau khi ấn mở, vài giây đầu là một đoạn tạp âm, ngay sau đó, một thanh âm từ tính trầm thấp vang lên, không phải là tiếng nói chuyện.

Là hát.

"Bảo bối, bảo bối của anh."

"Dành cho em một chút ngọt ngào."

"Để đêm nay em yên giấc ngủ ngon."

"..."

Có lẽ vì đang ở ngoài đường nên âm thanh có chút phập phồng bất định, còn mang theo tiếng thở dốc rất nhỏ.

Tiếng thở dốc bên tai, y như lông vũ nhẹ nhàng lay động.

Nhạc Nha nghe thấy bên cạnh có tiếng còi xe đột ngột vang lên rồi chạy qua, át đi một hai âm từ, nhưng cô vẫn có thể nghe tiếng anh hát rõ ràng.

Dường như từ đoạn hát này cô có thể tưởng tượng ra hình ảnh kia.

Nam sinh đứng ven đường, đối mặt với điện thoại, mày hơi nhíu lại, đôi môi mỏng lúc mở lúc đóng, phát ra tiếng hát nhẹ nhàng.

Cô từng nghe qua bài hát này rồi, trên mạng cũng truyền lưu nhiều bản cover khác nhau, có cả giọng nam lẫn giọng nữ, nhưng không hát êm tai được như anh.

Khi Nhạc Nha nghe từng âm tiết rơi xuống, nhịp tim của cô lại muốn đập nhanh hơn.

Điện thoại đột nhiên bị buông rơi, rớt xuống bên giường, thanh âm trở nên mơ hồ trong chớp mắt, nhưng bài hát cũng sắp kết thúc rồi.

Cô sờ sờ mặt, hình như hơi nóng.

Đúng lúc đó, giọng nam trầm dễ nghe dừng lại.

Đồng hồ báo thức nhỏ nhỏ ở đầu giường vẫn tích tắc tích tắc chạy, trong phòng yên tĩnh đến mức ngay cả một cây kim mỏng rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy tiếng, huống chi là tiếng nhịp tim của cô đang đập từng hồi.

Lần đầu tiên Nhạc Nha cảm thấy tai của mình thế này cũng thật may mắn.

Như thế toàn bộ thế giới này đều ngự trị trong tai của cô.

*

Trần Dạng dựa vào cột đèn đường.

Xung quanh không một bóng người, hàng quán xung quanh hầu như đều đóng cửa, trừ một số cửa hàng tiện lợi mở cửa suốt 24 tiếng.

Mặc dù hình dáng anh lạnh lùng, nhưng đuôi lông mày của anh lại mang theo một ý nhu hòa, chỉ là rất nhanh liền biến mất, thay vào đó là sự kiên nhẫn.

Trần Dạng gửi tin nhắn qua: "Nghe xong chưa?"

[YY: Nghe xong rồi.]

Cô thật kiệm lời, ngay cả một cái đánh giá cũng lười nói cho anh biết, Trần Dạng vờ ngón cái qua khóe môi, nghĩ thầm trong lòng không biết có phải anh hát khó nghe quá hay không.

[YY: Trể vậ rồi, cậu mau về nhà đi.]

[C: Cậu nghe mấy lần?"]

Qua một hồi lâu, Nhạc Nha mới nhắn lại: "Một lần! Trể rồi, tôi đi ngủ đây."

Trần Dạng thuận tay hái một chiếc lá trên cây xanh bên cạnh, cuộn cuộn lại rồi đưa đến bên môi cắn, động tác như thể đang hút thuốc.

Anh lại gửi tin nhắn qua, không thấy cô trả lời.

Chắc cô thật sự đi ngủ rồi.

Cũng không uổng công anh hát cả buổi.

Trần Dạng nhìn điện thoại di động, khẽ cười một cái, nói chúc ngủ ngon.

*

Tiết trời dần dần chuyển mát, bình minh buổi sáng cũng trở nên muộn hơn, lúc sáu giờ đến trường trời vẫn còn chút u ám.

Lớp 17, tiết tự học sáng sớm.

"Con mẹ nó chứ tối hôm qua về nhà phải hơn một giờ tôi mới ngủ." Lương Thiên có chút nổi cáu. "Tôi thật khốn khổ mà, hôm nay đi học lại buồn ngủ nữa cho xem."

Triệu Minh Nhật cười nhạo nói: "Ha ha ha, tôi ngủ sớm hơn cậu một tiếng."

Lúc bọn họ trở về từ sân bóng đã là mười một giờ rưỡi, rửa mặt đánh răng cũng đến mười hai giờ, lại dạo weibo một lát, nói chuyện với bạn bè, thời gian trôi qua rất nhanh.

Nhưng buổi sáng lại phải đến trường sớm.

Lương Thiên ngáp một cái.

Cửa sau bị đẩy ra, Trần Dạng mặc đồng phục đi vào, kéo ghế, sau đó không nói lời nào mở sách giải đề ra.

Triệu Minh Nhật hỏi: "Tối qua Dạng ca ngủ lúc mấy giờ vậy?"

Trần Dạng tùy ý đáp một câu, "Không nhớ rõ."

"Cậu cho là Dạng ca giống cậu à?" Lương Thiên liếc mắt, "Nhất định là cậu ấy ngủ rất sớm, Dạng ca là học sinh giỏi mà."

Cậu ta nói vài câu, Trần Dạng đều không phản ứng.

Triệu Minh Nhật vốn cũng cho là Lương Thiên nói đúng, thẳng đến khi tan tiết, cậu ta đi ra ngoài ngang qua cửa sổ, đúng lúc nhìn thấy Trần Dạng.

Hình như có chút quầng thâm ẩn hiện dưới mắt anh.

Tuy không hẳn sâu, nhưng đại khái là vấn đề da dẻ tốt, nên cũng hơi rõ ràng, bất quá cũng chẳng hề khó coi chút nào, ngược lại còn khiến anh tăng vẻ đẹp trai hơn.

Cậu ta im lặng cảm khái, người với người sao lại khác nhau như vậy.

Tiết cuối cùng là tiết tiếng Anh.

Đã gần tới giờ ăn cơm trưa, nên có rất ít người chuyên tâm nghe giảng, mọi tâm tình đều bay đến chỗ căn tin cùng quán cơm bên ngoài trường.

Lương Thiên đang xem video, đột nhiên trên màn hình có thông báo.

Cậu ta thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, Triệu Minh Nhật tức giận nói: "Thần kinh à, tôi bị cậu dọa sợ rồi nè, còn tưởng thầy chủ nhiệm tới."

Lương Thiên mở ra xem: "Đồ ăn tôi mua được giao rồi nè."

Lần trước cậu ta có thấy một lọ sốt gạch cua [1], nghe nói ăn rất ngon, mẹ già muốn đổi khẩu vị, nên mua một lọ để dùng lúc ăn cơm trong căn tin.

[1] là món này đây:

Triệu Minh Nhật thuận miệng hỏi: "Đồ ăn gì vậy? Bao nhiêu tiền?"

"Hơn 100." Lương Thiên nghe răng trợn mắt: "Đồ ăn chuyên dụng cho giới quý tộc nên đừng hỏi nữa, nhà nghèo như cậu ăn không nổi đâu."

Triệu Minh Nhật thẳng tay ném sấp giấy trên bàn vào mặt cậu ta.

Đúng lúc tiếng chuông tan học vang lên.

Giáo viên dạy tiếng Anh ở trên bục giảng không nói gì, các nam sinh ngồi phía sau ngồi thẳng dậy, "Tan học rồi cô ời!"

Giáo viên môn tiếng Anh cũng chỉ có thể kết thúc giờ học.

Lương Thiên cười ha ha, nhảy ra khỏi vị trí của mình, "Đi thôi, tôi còn phải lấy sọt gạch cua của mình nữa."

Cậu ta vui vẻ đi đến cổng bảo vệ, vì đang là giờ tan học buổi trưa, được phép ra ngoài nên có rất đông học sinh ở trước cổng trường.

Ở cổng bảo vệ có chú bảo vệ đang đứng.

Ra ngoài lấy đồ phải có thẻ học sinh, hoặc chứng minh nhân dân cũng được, Lương Thiên tìm tìm bưu kiện của mình.

"Ừây."

Hộp sứt gạch cua không lớn, lúc chuẩn bị ôm đồ về lớp, đột nhiên cậu ta bị hấp dẫn bởi mấy bưu kiện bên cạnh.

Lương Thiên đặc biệt sắp lại xem.

Bên trên bưu kiện ghi rõ tên Trần Dạng, mà không phải chỉ có một bưu kiện.

Trên kệ là năm sáu bưu kiện, ở mặt trên đều ghi tên Trần Dạng, mà không phải chỉ được gửi cùng một chỗ.

Lương Thiên xoay người hỏi: "Cái này được gửi vào lúc nào vậy chú?"

Bảo vệ nói: "Cái này hả? Mới sáng nay đó."

Lương Thiên gật đầu.

Bảo vệ nói tiếp: "Lớp 17 khối mười hai, cùng lớp với con đó, con cũng mang lên đi, kêu người nhận xuống mang lên phụ, nhiều như vậy chú cũng không có chỗ để."

Lương Thiên đáp: "Dạ."

Cậu ta tỉ mỉ quan sát thùng bưu kiện ở gần nhất.

Số điện thoại trên tờ ghi chú đơn hàng đã được xóa đi, chỉ là người xóa có chút không dụng tâm, giống như chẳng xóa miếng nào, liếc mắt qua vẫn có thể thấy rõ dãy số trên đó.

Cách xóa mờ này đúng là tệ thật.

Lương Thiên nhìn kỹ lại, ồ, tuy số điện thoại di động không giống, nhưng

đúng là tên của Trần Dạng, phần còn lại là của cửa hàng.

Được gửi từ Thiên Nam Hải Bắc, chắc là tên của cửa hàng.

Đang nhìn mấy bưu kiện, Triệu Minh Nhật gọi điện tới, nổi giận mắng:
"Cậu đi lấy hàng rơi vào thùng hàng luôn rồi hả?"

Lương Thiên nói: "Cậu xuống phòng bảo vệ đi, có thứ này thú vị lắm nè."

Cậu ta đợi vài phút, Triệu Minh Nhật mới thông thả đến.

Mới vào phòng bảo vệ, cậu ta đã bị Lương Thiên kéo lên phía trước,
"Nhìn cái gì, có gì thú vị hả?"

Lương Thiên nói: "Bưu kiện gửi Dạng ca."

"Ai đưa vậy?" Triệu Minh Nhật xem xét từ trên xuống dưới, "Làm việc tốt mà không để lại tên à? Có phải của người đang theo đuổi Dạng ca không?"

Ai cũng biết Trần Dạng không mua hàng qua mạng, chứ đừng nói gì là mua nhiều bưu kiện thế này, tuyệt đối không phù hợp với tính cách của anh.

Lương Thiên chỉ chỉ vào ghi chú: "Thầm mến đó."

Mặt trên của bưu kiện có ghi chú do một nữ sinh thầm mến Trần Dạng gửi đến, đoán chừng là mua trên mạng rồi gửi thẳng qua đây.

Triệu Minh Nhật nói: "Vậy kết quả thế nào rồi."

Tự mình đưa đến anh còn không nhận, huống chi là gửi nặc danh, vậy thì khả năng anh không nhận càng cao hơn.

Lương Thiên nói: "Có thể tra ra số điện thoại của ai không?"

Triệu Minh Nhật sờ cằm, "Hình như không thể, hơn nữa tội mình muốn tra là tra được à, có phải như người lớn đâu."

Kỳ thật có thể thử gọi vào số của đối phương, nhưng cậu ta không dám đảm bảo là mình có thể xác định tên người gửi hàng trên tờ đơn được không, trước kia còn có thể nhìn tên mã hàng mà xác định.

Lương Thiên cũng nghĩ như vậy.

Triệu Minh Nhật đề xuất: "Hay gọi điện cho Dạng ca đi."

Lương Thiên nghe lời lấy điện thoại ra, tìm được số của Trần Dạng rồi nhấn gọi, điện thoại vang lên hơn mười giây mới kết nối được.

Cậu ta nói: "Dạng ca, có bưu kiện gửi cho cậu ở phòng bảo vệ nè."

Trần Dạng: "Bưu kiện gì?"

Lương Thiên nói: "Có mấy bưu kiện gửi cho cậu đang để ở phòng bảo vệ, ở trên đó còn ghi chú là do nữ sinh thăm mến cậu gửi tới nữa."

Cậu ta còn đặc biệt nhấn mạnh vào cái ghi chú này.

Không biết Trần Dạng đang làm gì, Lương Thiên nghe thấy giọng anh bình thản nói: "Tôi không mua đồ, tự mấy cậu xử lý đi, hoặc là cứ bỏ đó cũng được."

"Phía trên này..."

Lương Thiên chưa nói xong, điện thoại đã bị cúp, không lưu tình chút nào.

Cậu ta giờ điện thoại lên, ôm sọt gạch cua của mình, buồn rầu nói: "Cái này xử lý thế nào đây, tội mình ném đi hết à?"

Chủ yếu là đồ rất nhiều, nếu ném một bưu kiện thì còn được, chứ nhiều như vậy, chắc đối phương cũng tốn không ít tiền.

"Nhiều đồ thế này mà." Triệu Minh Nhật vỗ vỗ bưu kiện, "Hay là gửi trả lại địa chỉ ghi trên này."

Lương Thiên hỏi: "Trả về được à?"

"Sao không được." Triệu Minh Nhật nói: "Hơn nữa mấy cô nàng kia đều sẽ ghi rõ tên mình, có ai gửi đồ cho người mình thích mà không thêm ghi tên mình ra đâu chứ."

Nếu là Lâm Tâm Kiều thì chắc chắn cô ta sẽ nhận rõ là do mình gửi.

Bởi vì chỉ có như vậy, Trần Dạng mới biết rõ tâm ý của cô ta.

Nữ sinh nào thăm mến Trần Dạng cũng đều sẽ ghi như vậy, còn lần này lại xóa cả số điện thoại, hiển nhiên là không muốn để anh biết rồi.

Ai lại làm như vậy chứ?

Lương Thiên quơ quơ gói hàng của mình, nghiêng người nhìn qua từng bưu kiện chứa đồ gì, lại càng bó tay hơn.

Nếu là người thật sự thích Trần Dạng, hẳn sẽ ghi rõ mấy món đồ mình gửi ra, dù sao cũng phải tỏ rõ hàm ý mới đúng.

Anh phải có gì đặc biệt lắm thì người ta mới bỏ sức ra mua...

Triệu Minh Nhật đứng bên cạnh ghé sát vào, nói: "Sinh nhật Dạng ca cũng sắp đến rồi, chắc là quà sinh nhật cho cậu ấy."

Nhưng sinh nhật Trần Dạng rất ít người biết.

Lương Thiên vạch ngón tay đếm trong đầu, cũng chưa tới hai mươi người, Lâm Tâm Kiều còn phải hao tổn hết tâm tư mới nghe ngóng được chút thông tin.

Cậu ta vẫn muốn biết là do ai gửi tới, sau đó sẽ trả lại cho người đó.

Lương Thiên càng suy nghĩ càng thấy không đúng, nói: "Cậu chờ chút, tôi chợt nghĩ ra một cách, có thể dò ra được là do ai gửi."

Triệu Minh Nhật buồn bực: "Cậu nghĩ ra cách gì?"

Lương Thiên không nói.

Chủ yếu cậu ta cũng có cảm giác ý nghĩ này của mình hơi bị vô lý, nhưng trực giác mách bảo cậu ta nên làm vậy.

Nếu đáp án thật sự đúng như suy nghĩ của cậu ta, thì chắc chắn ngày hôm nay sẽ kích động chết mất.

Hỏi một chút cũng không mất ký thịt nào, trước khi trả hàng lại thì hỏi trước một tiếng cũng an tâm hơn, cậu ta nhớ mình có vài nhóm bạn có thể nhờ được.

Lương Thiên ngồi xổm bên ngoài phòng bảo vệ.

Cậu ta mở danh bạ ra, nhớ lần trước lúc đi chơi ở quán kia, có thằng bạn nói có quen bạn học ở cơ sở chính, vì thế cậu ta gửi tin nhắn qua: "Bạn thân, bạn của cậu học mười hai ở cơ sở chính phải không?"

Nam sinh kia thụ sủng nhược kinh [2], rất nhanh trả lời lại: "Đúng vậy, đúng vậy, ngay lớp mười hai của cơ sở chính, có chuyện gì không?"

[2] được sủng ái mà lo sợ.

Lương Thiên: "Quen người học lớp 1 không?"

Bên kia nhả lại: "Để tôi hỏi, chắc là có quen đó."

Lương Thiên hơi gập, ngồi gãi gãi tóc, mái tóc đỏ chói mắt rối loạn, cuối cùng cũng chờ được đáp án của đối phương: "Cậu ta quen với lớp trưởng."

Quen lớp trưởng càng tốt hơn!

Nếu là lớp trưởng thì sẽ biết rõ số điện thoại của từng thành viên trong lớp, mắt Lương Thiên sáng rực, "Hỏi bọn họ xem số điện thoại di động của cán sự bộ môn số học là bao nhiêu vậy, đừng có đánh rần động cỏ, cẩn thận một chút."

Năm phút sau, nam sinh kia gửi tin nhắn qua một dãy số.

Lương Thiên đứng dậy, so so với số điện thoại bị xóa thất bại trên bưu kiện, giống y chang nhau, cậu ta lập tức hóa thân thành con sóc đất [3]: "A a a tôi phá được án rồi!"

[3] Sóc đất:

*

Tác giả có lời muốn nói:

Bữa tiệc cầu kinh: Trần Dạng có chuyện gì vậy, sao không tới nhận ta, không biết ta là do vợ cậu gửi tới à?

Trần Dạng, người ngoài miệng nói không biết hát, vừa nói xong lại hát ngay, đúng là một lựa chọn hoàn mỹ.

Đã trêu chọc người ta rồi, còn sợ không có tên ư?

Bài hát trong chương này tên là Bảo bối 宝贝 - Trương Huyền.

*

Simi: Chương này anh vẫn chưa có tên:)))

Dưới đây là bài hát mà Dạng ca hát nè, mọi người nghe thử để phiêu cùng bé Nha nhá:)))

<https://youtu.be/VTcfWA4-TwM>